

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

TRAMAS

mf

2(5)'97

GRAMMY '97

ТАЯ ПОВАЛІЙ

SMASHING PUMPKINS

УКРАЇНА — ЗАХІД
підсумки 96 року
та прогноз на 97

METALLICA

ДЖО ДАССЕН

FUGEES

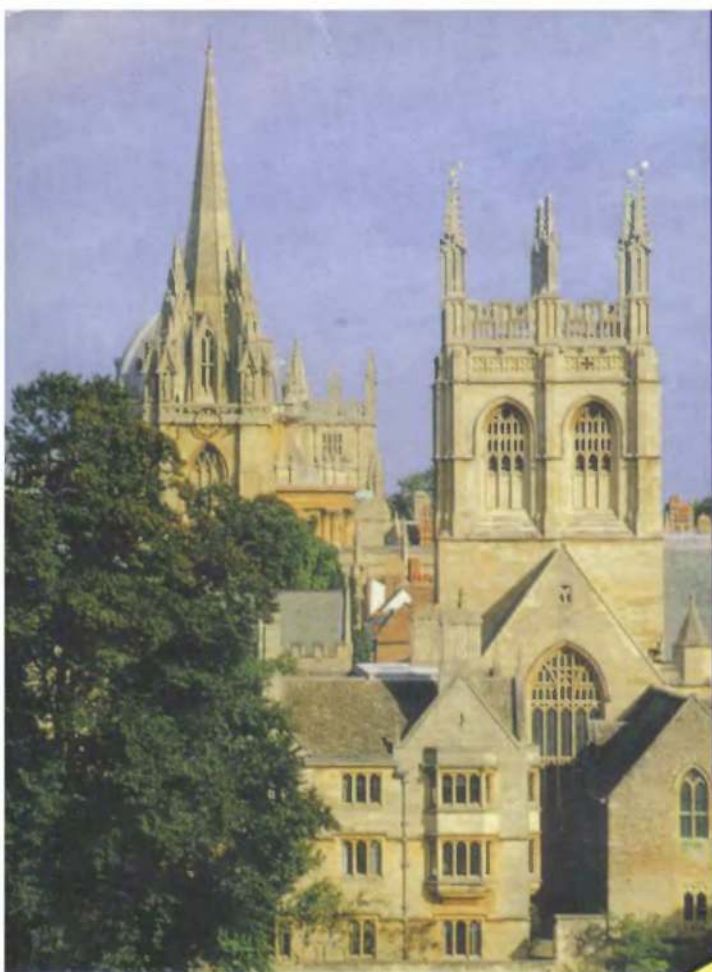
СТІНГ

R.E.M.

Ані Лорак

**Поп-діва
чи поп-дитя?**

STEREO БАЗА

Школа английского языка в Оксфорде
«Oxford Overseas Tutorials»

Т
Р
А
Д
И
Ц
И
И

Представительство в Киеве – «Oxford Class»
(ООО «І&І») Телефон/факс: (044) 224-79-29

АНГЛИЙСКИЙ

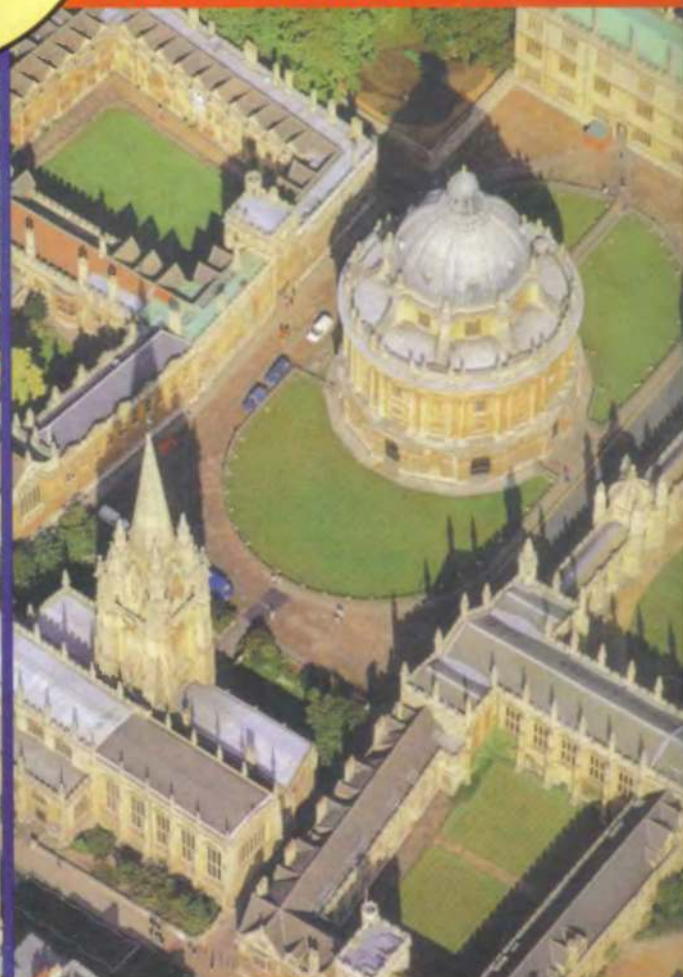
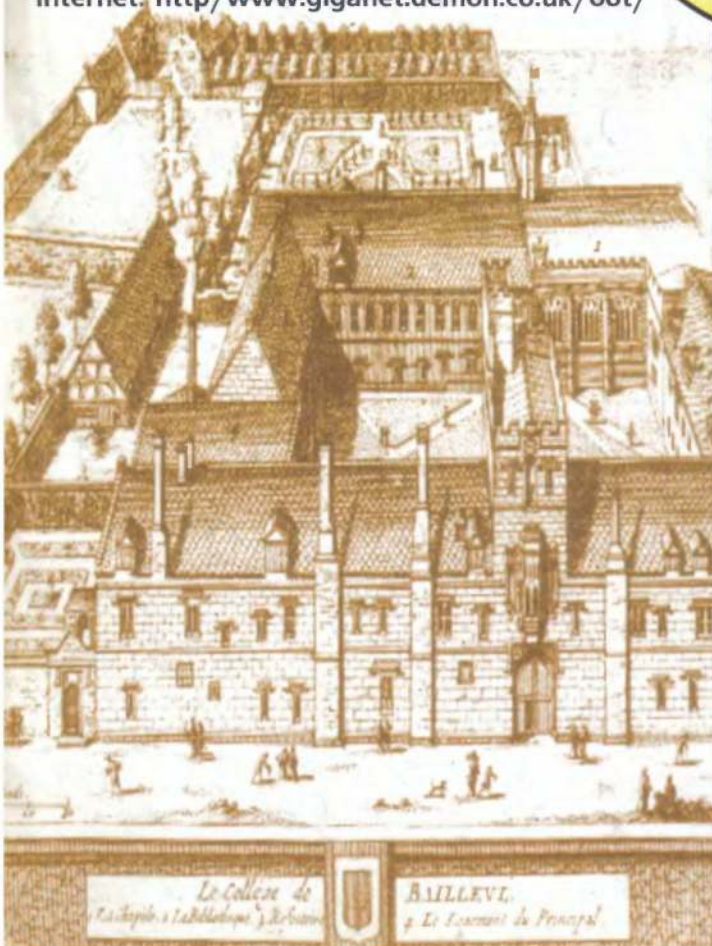
В ОКСФОРДЕ

Телефон: 8-10-44-1865-510-318

Факс: 8-10-44-1865-554-486

Internet: <http://www.giganet.demon.co.uk/ooot/>

И
О
П
Ы
Т

*Le Collège de
la Chapelle & la Bibliothèque*

*BAILLEUL
& Le Escuyer du Principal*

С К Л А Д

Адреса
253094, Київ-94
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел./факс 554-71-16, тел. 551-63-00
E-mail: spindon@hq.kvazar-micro.com

Засновник
Компанія «КМ-Мультимедіа»

Видавець
Віктор Спіндонов

Керівник проекту
Олег Удовенко

Відповідальний секретар
Олена Яковлева

Головний редактор
Олександр Євтушенко

Заступник головного редактора
Андрій Белаї

Літературний редактор та коректор
Наталія Карпова

Дизайн та макетування
Віктор Задорожний

Реклама та маркетинг
Анна Серебренікова
Ігор Хлопачий

Розповсюдження та реалізація
Ніна Головата
Костянтин Сорока

PR та служба інформації
Анна Головацька
Володимир Вікторст

Автори
Андрій Белаї
Юлія Вишневський
Оксана Гончарук
Олександр Євтушенко
Леся Калінська
Ірина Лукомська
Сергій Лучной
Наталія Медведєва
Ярослава Наумова
В'ячеслав Порохно
Олександр Рибніков
Ярослав Степаненко
Оксана Цацура
Глеб Юхимець
В.С.
ІЗ

Фотографії
Олександр Іванов
Леонід Найдюк
Оксана Цацура

Шаржі
Ігорь Баранько

Фото Ані Лорак на обкладинці

Агенція «Олег і Єва»
тел. 227-63-12,
тел./факс 220-87-61
Фотостудія **МOM**

Мавський В'ячеслав — фото
Оксана Ткаченко — стиліст
Матвеева Вікторія — візажист

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ
Видавничо-поліграфічний центр «Поліграф-Колегіум»
Директор: Юрій Федорук
тел./факс 276-80-63

Особлива подяка
корпорації «Квазар-Мікро»

Подака
студія «Дабл Ві»

Свідчення
серія КВ № 1925 від 25.03.96 р.

Друк
Полімер

Наклад
30 000 прим.

Ю КМ-Мультимедіа, 1997

Всі права застережені. Жодна частина цього журналу не може бути відтворена ні в якому способі без попереднього письмового дозволу компанії «КМ-Мультимедіа». Відповідальність за достовірність фактів несуть автори публікацій. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Передплатний індекс 40289

З М І С Т

ПАРАД ХІТ-ПАРАДІВ	2
МУЗАІКА	4, 5, 20
УКРАЇНСЬКИЙ ШОУ-БІЗ 96-97	6-8
ХОХМОГРАФІЯ	9-10
МАРІЙКА БУРМАКА	11
ТАЯ ПОВАЛІЙ	12-13
ЕНЕЙ	13
ДЖАЗ-ЖИВОПИС	14-15
АНІ ЛОРАК	16-17
РЕКОРДИ	18
ЧЕРВОНА РУТА '97	19-20
ГАЛАС-ІНФО	21
ОЛЕГ СТУПКА	22
LP/CD НОВИНИ	24-26
ГАННА ЛЕВ	27
РАДІО «КИЕВСКИЕ ВЕДОМОСТИ»	28
МЕЛОРАМА	29
ФІЛАРМОНІЯ	30
ПОСТЕРИ	31-34
СТЕРЕО БАЗА № 2	35-40
ГАЛАС ХІТ-ПАРАД VS BILLBOARD	41
GRAMMY '97	42
СТІНГ	43
R.E.M.	44-46
ЗАПОВІТ КУРТА КОБЕЙНА	47
БРАЙАН АДАМС	47
SMASHING PUMPKINS	48-49
LP/CD NEWS	50-51
МУЗИЧНЕ ЖИТТЯ ЗАХОДУ '96	52-54
DEEP FOREST	55
СТІВ ВЕЙ	56
СТАЛКЕРИ Й УДИ	57
METALLICA	58-59
ГАЛАС-ВІКТОРИНА	59
FUGEES	60
ДЖО ДАССЕН	61
CURE	62-63
JAPAN	64

ПАРАД

ХІТ-ПАРАДІВ

Леся Калинська

Безперечно, музичні хіт-паради «12-2» і «Територія А» – зараз найпопулярніші в країні. Тому мистецька акція, яку започатковано при підтримці теле- і радіокомпаній з різних регіонів України, а також нашого журналу, і яка обіцяє стати традиційною, привернула увагу багатьох.. Тринадцятого лютого цього року у Палаці культури «Україна» відбувся музичний гала-концерт «Парад хіт-парадів»

Отож, відбулося, нарешті! І неабияк, а в самих «кращих традиціях»: з виступами популярних музикантів, з врученням нагород людьми не менш відомими, з сумлінними подяками батькам, бурхливими оваціями тощо.

Першою з виконавців на сцену вийшла Лілея. Вся така біла й пухнаста, вона виконала пісню «Лише любов» (ну звичайно, а що ж ще?). Це була дев'ятнадцята сходинка хіт-параду, куди ж поділася двадцята, мені, на жаль, з'ясувати не пошастило. Типово український тужно-романтичний поп одразу ж вдалося перебити ультрасучасній Ані Лорак з піснею «Пробач».

Вона завела зал юним тиском. Після закінчення пісні Ані довела, що живцем звучить не гірше, ніж під фонограму, коли видала у мікрофон потужний пасаж. Сімнадцятим був СКРЯБІН з добре знамим хітом «Мудрий, бо німий». Загадковий у своїй психоделічній туманності, дуже правдоподібно імітуючи наркоманські рухи, Кузьма зайвий раз продемонстрував, що його варто любити не лише за привабливу зовнішність і довге волосся, а передусім за химерні, страшенно цікаві й, до речі, професійні тексти, а також добротну «нову романтику». Хоча не всі, здається, з цим погоджуються. Молодик, що стояв позаду мене, кинув: «Якби не слова, було б нішак». Шоправда, шасливі ті-нейджері кричали й свистіли так голосно, що почути текст було доволі складно, але це вже інша справа.

Наступною була Ірина Білик з піснею «Забула». Дуже елегантна, з фігурою супермоделі, у срібно-синій довгій сукні і білим пухнастим багаттям замість волосся, вона з'явилася на сцені. «Ого!» – подумала я – Ані Лорак, СКРЯБІН, Ірина Білик – хто ж буде далі? Публіка заводилася з реактивною швидкістю, до сцени прибувало молоді, а робота охорони все ускладнювалась. На жаль, наші зали не зовсім придатні для рок- і поп-концертів. Як скрізь ведеться, висока сцена служить природним захистом від істерично закоханої публіки, а внизу люди можуть стояти (хоч і на голові), танцювати, підспівувати. Публіка ж менш емоційна влаштовується зверху, на другому ярусі. У нас же все навпаки – престижна аудиторія сидить у партері, а молодь, яка не може собі цього дозволити, свистить, скандує і танцює десь у проходах гальорки.

На п'ятнадцятій сходинці хіт-параду – Катя Чілі з піс-

нею «Дихання океану». Коли вона, така маленька, вибігла на сцену і, встаючи навшипинки, енергійно намагалась дотягнутись до мікрофона, я подумала, що це дуже схоже на «Ранкову зірку». Але тільки-но вона заспівала, ця миттєва емоція поступила місцем іншій. Чудернацьке поєднання техно і українського фольку, могутній вокал, що заворує якесь надісторично епічністю, порадували мене як ніколи.

На противагу першому блоку (першим п'ятнадцятим виступам) другий виявився напролюд невадим. В.В., на яких всі так чекали, не з'явилися, дарма, що з серйозної причини (гастролі у Москві). І навіть поява Скрипки, яка планувалася, видно, як сюрприз чи провокація, виглядала чомусь як мізансцена, недоречна містифікація. Хоча, відверто кажучи, мені важко уявити, як краша (чи одна з краших) живих груп в Україні буде виглядати в цьому суто фанерному концерті.

Тринадцятою вийшла Ірина Білик з піснею «Дай руку мені», але чомусь її не виконувала; напевно, фатальне «13» зіграло свою роль.

Група СТЕП з піснею «Бум-Бум» вразила мене якоюсь нав'язливою «совєтскістю» – дарма що виконувала негритянську мелодію. Справа, мабуть, в їх іміджі. Доісторичні блискучі костюми, недоречні капелюхи, дівчата, які щось там танцювали, старанно виконуючи відверто шейлінгові рухи – від цього віяло естрадною і совєтскістю. Вибачте, це просто суб'єктивна думка і ні в якому разі не вирок.

Коли оголосили «Вхід у змінному взутті», я зітхнула з полегшенням. Думала, ну хоч «Сірко» якось оживить концерт. Але ж знову – ні! Очевидно прагнути розкрутити свою нову пісню «Бо вже той день, коли» (прозорий, але небажаний для публіки хід), хлопці замінили нею популярного «Сірка». Шоправда, треба віддати їм належне, нову пісню вони виконували під фонограму «-1», бажаючи здивувати всіх живим співом. Прикро, однак, що звук вийшов не надто якісним.

Перше відділення закінчилось, і публіка, не приховуючи легкого розчарування, вийшла у фойє. Благо, шедре роздавання шоколаду «Корона» та пригощанням кавакою «Якобс» дещо підняла настрої (знімаємо капелюха перед спонсором).

Друге відділення відкрив Юрко Юрченко піснею «Відлупи». Глядачі відтанули, особливо дівчата, що юрбою побігли за виконавцем з квітами та папірцями для автографів.

Граціозна Ольга Крюкова з композицією «Чья-то звезда» (дев'ята сходинка хіт-параду) огорнула зал духом уветаєвської патетики і ліризму.

І знову почалися якісь прикрі накладки і недоречності.

Тайсія Поналій, яка мала бути наступною, чомусь не з'явля-

лася, а замість неї з дещо затягнутою промовою виступив її чоловік. ВАН-ГОГ придавив своїм «Не відлітай». Мені здалося, що у фонограмі відсутня гітарна партія (у крайньому разі вона була дуже невідчутною). Поставало природне запитання: що робить з інструментом гітарист, більше схожий на борця середньої вагової категорії, який навіть не намагався удавати ніби грає.

Після всього цього СКРЯБІН з піснею «Скажи мені» був прийнятий на «Ура» – група просто-таки врятувала вже загрозливу ситуацію. Ну а далі все пішло як по маслу. ФАНТОМ 2 завів публіку енергійним техно і повеселив своїм парадоксальним іміджем. Рейвова зачіска і чисто ультрасучасний вигляд солістки в поєднанні з середньовічною поголеністю вокаліста, ще й підсиленою катівською червоною одягу, апелювали явно кудись до інквізиції, і сприймалися гостро й цікаво.

На четверте місце вийшла ТАБУЛА РАСА з епохальним хітом «Шейк, шей-шей». Група прозвучала дуже добре, а головне – голосно. Ось хто нарешті викликав справжню овацію! Олег Лапонов дуже кумедно підстрибував, виробляючи з гітарою щось незрозуміле. Що залишається сказати – чекаємо від наших улюблених нового давно обіцяного альбому з піснями українською, російською і навіть грецькою (!) мовами.

Третіми вийшли ГРІН ГРЕЙ з піснею «Под дождем». Було схоже, що публіка вже остаточно відмовилася від спроб всидіти на місці. Варто зазначити, що група, яку безбездіставно вважають наймоднішою українською молодіжною командою, виглядала дуже професійно й оригінально.

Олександр Пономарьов, безумовно, пошастило, адже коли він вийшов на сцену, публіка була вже добре «розігріта». Крім того, після виступів попередніх трьох груп людям хотілось, мабуть, чогось ліричного й солодкого. Пісня «З ранку до ночі», що вийшла на другу сходинку хіт-параду, розчулила багатьох, особливо дівчат, які хмарою кинулися за співаком, долаючи невагажаних охоронників.

Напруга зростала, адже всім не терпілося довідатися, хто ж на першому місці? Переможницею стала Ірина Білик з піснею «Так просто». Тим, хто з увагою приглядається до творчості співаків, мабуть, стає помітно, що її і музика, й імідж рухаються у «живий» бік, і це страшенно приємно. Так, у альбомі «Так просто», який, до речі, Ірина репрезентувала на «Параді хіт-парадів», більше живих гітар, а її імідж чарує не так навороченістю, як природною елегантністю.

Перформанс закінчився, публіка розійшлась, а нам залишається сподіватись, що ця акція дійсно стане помітним і яскравим явищем у мистецькому житті України.

★★★★★★★★

★★★★★★★★

Вперше на Україні з натуральних компонентів

КОКТЕЙЛІ
НОВІ ВРАЖЕННЯ
Ginny

ЗІНТАНЬ ДРІБНОПОПІТЛОВОЇ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ЗВЕРТАЙТЕСЬ ЗА

ТЕЛЕФОНАМИ:
Т./Ф. (044) 488 0377 Київ
Т./Ф. (044) 488 0290 Київ
Т. (0572) 99 3156 Харків
Т. (0562) 58 4345 Дніпропетровськ
Т. (0622) 35 8197 Донецьк

КОМЕРСІЙНЕ ТОВАРИСТВО «ОРГАН»
(ІНН УКРАЇНА САН ПУР)
ЗАВЕРШУЄ ФОРМУВАННЯ ДИСТРИБ'ЮТОРСЬКОЇ МЕРЕЖІ
З ІНТАНЬ СПІВРОБІТНИЦТВА ЗВЕРТАЙТЕСЬ
(044) 488 0445 Київ

Бандура
UNLIMITED

Роман Гриньків надзвичайно рідко виступає вдома. Ні, йому не заважає аура невизнаного генія: просто дуже багато роботи за кордоном. Або він на гастролях в Австралії, або в Канаді. А може в Голандії, чи в США. Невідомо, чи відчуває він себе громадянином світу, але те, що віртуозно грає на бандурі, опанувавши сучасний саунд нью-ейджу на такому екзотичному інструменті — то факт. Роман видав в минулому році свій перший компакт в Канаді, на фірмі «Евшан», який понині користується чималим попитом. З цієї легкої руки маестро Романа обізнавали українським Андреасом Воленвайдером — він і справді поєднує традиційну манеру виконання з духом медитації і сучасного звучання. Ієгуді Менухін включив його до проекту «Всі скрипки світу», де він фігурував поряд зі Стефаном Грапеллі. Роман записав спільний альбом з Ел Ді Меолою, нині планується проект з Андреасом Воленвайдером, а також — подорож до Австралії на «Ворлд М'юзик Фестиваль», який організує Пітер Гебріел. Власне тому акція, на якій виступило суперперію Олександра Любченка (Дніпропетровськ) і Роман Гриньків мала дійсно витончений елітно-естетський характер. За словами продюсера Олександра Лискобілка концерт в Українському Домі має зруйнувати стереотип відносно пророків у своїй Вітчизні і надалі частіше знайомити нашого слухача з музикою світового рівня. Акцію організували київська «ЛАВ-студіо» і фірма «Хенкель». Невиключено що в недалекому майбутньому Роман виступить в Києві спільно з світовими зірками

«Автентичне життя» на BMG

Автентичне життя — візитну картку БРАТІВ БЛЮЗУ з Калуша тепер добре знають в доброму десятку клубів Франції і Німеччини, де вдома джаз-рокова формація мала сольні виступи. Не примусили себе чекати і монстри шоу-бізу: декілька дуже цікавих пропозицій вислухали лідери команди — брати Мирослав і Олег Левицькі від представника світового концерну BMG — пана Міхаеля Пошке. Він 25 років працює на BMG експертом музики ф'южн, джаз і джаз-рок. Пан Пошке спеціально прилетів зі Штатів до Мюнхена з однією метою — уважно прослухати живий концерт БРАТІВ БЛЮЗУ. Більше години хлопці грали добірку свого найкращого одного-єдиного слухача, який мовчки сидів попиваючи каву. У результаті незворушливий експерт підписав з БРАТАМИ БЛЮЗУ контракт про запис синглу з трьома композиціями на студії відомого музиканта Пітера Мерфі. І це лише початок. Судячи з того, як розвиваються стосунки з BMG, невдовзі на світовому музичному ринку з'явиться джаз-роковий лонгплей чудової української групи. Щодо аудіореалізації домашнього житку, поки що існує лише один альбом БРАТІВ БЛЮЗУ, який має назву «Неділя 19.25».

ЕР. ДЖЕЙ в Трірі разом з Джарретом

Відома київська ЕР. ДЖЕЙ ОРКЕСТРА отримала можливість презентувати новий аудіореалізацію «Габріеліус» в німецькому місті Трір в межах Днів культури України. Подія відбулася в найбільшому у Німеччині державному культурному центрі ТУФА. Поряд з ЕР.ДЖЕЙМ своє мистецтво презентували живописець Анатолій Степаненко, фотограф Юрій Косін та поетеса Леся Тишківська. ЕР. ДЖЕЙ грав в одному концерті з Крісом Джарретом — молодшим братом всесвітньовідомого піаніста Кіта Джаррета. Кріс має високий рейтинг серед джазових піаністів Європи і дає багато сольних концертів. Перед тим як виступити з ЕР. ДЖЕЙМ Кріс ознайомився з альбомом «Габріеліус» і виконав партію клавішних в композиції «Храм бамбукового лісу». Натомість дві речі Джаррета зіграв ЕР. ДЖЕЙ. Концерт тривав півтори години і був паралельно екранізований відеокліпами Олександра Дірдовського, який спеціально для кожної з семи композицій здійснив мистецький відеоряд. Усе дійство в цілому стало можливим завдяки менеджменту Олександра Малого — нашого співвітчизника, який вже п'ять років мешкає в Німеччині. Слід додати, що ЕР. ДЖЕЙ ОРКЕСТРА виступав у Німеччині класичним складом, а саме: Олексій Олександров — клавішні, флейта; Володимир Сороченко — бас-гітара, домра, баян; Олег Кобцев — перкусія; Сергій Табунщик — ударні; Віталій Іванов — саксофон. Внаслідок акції в Трірі ЕР. ДЖЕЙ ОРКЕСТРА отримав офіційне запрошення виступити в травні у місті Льєж (Бельгія) на міжнародному фестивалі ворлд та нью-ейдж музики.

РАББОТА ХО. Друге дихання.

Сергія Поповича добре знають усі, хто сповідує відданість альтернативній музиці. Він — лідер майже легендарного проекту групи РАББОТА ХО, яку давно ніхто не бачив на сцені, хоча Сергій досить часто грає вживу в різних складах (зокрема — ПІРАТА БЕНД) і робить свій внесок у студійні записи альтернативних груп. На власній студії Сергій Попович зафіксував чимало різноманітного матеріалу — як звуко-режисер і як музикант. Нещодавно він відновив РАББОТУ ХО у класичному складі, а це — Костя Довженко (ударні) та Ігор Грановський (клавішні). Перші репетиції довели, що НІХТО НІЧОГО НЕ ЗАБУВ. Отже, можна чекати переконливого аудіореалізу від нової-старої РАББОТИ ХО.

Перепрофілювання Калича-старшого

Після невдалої спроби показати себе на відбірковому турі «Червоної руті», невдалої співпраці зі студією «ГалРекордс», на якій було записано три альбоми Калича-старшого та групи +GG+ та не отримано ані копійки, Олег Калитовський спробував сили в якості поп-співака. І почав співпрацювати з студією «Золотий лев». Кожну невдачу Олег стриймає філософськи: «Прше було б не спробувати, а потім шкодувати про це». Ми вже знаємо Калича — акустичного та +GG+ — рокового. Олег Калитовський ще не випробував себе в сучасній академічній музиці. Але там його і не буде. За свідченням самого співака, він не знає нот. Якби там не було, персона Калича-старшого на львівській рок-сцені є дуже шанованою завдяки його участі в більшості відомих рок-проектів.

ЧОРНІ ЧЕРЕШНІ для привида-охоронця

1-го березня у Домініканському костолі пройшов тригодинний акустичний концерт «Ми — два світи». Ці світи, з одного боку, представляли вокальний квартет «ЮНА» (Іван Мороз, Олена Кушнір, Наталя Березюк, Андрій Кушнір), гурт ЧОРНІ ЧЕРЕШНІ, а з другого — публіка та охорона. Концерт був побудований як листковий торт. Півгодинний лист — тісто з «ЮНИ», наступне — півгодинна начинка з ЧОРНИХ ЧЕРЕШЕН. Вокальна формація в своїй роботі використовувала тільки власні голоси та камертон. ЧОРНІ ЧЕРЕШНІ — фігару, контрабас та перкусія. Хоча звук в цьому приміщенні доходить до слухача з запізненням у 7 секунд (спочатку він рухається вгору до купола, а потім повертається назад), публіка не втратила жодної ноти. Серед слухачів була половина від ПІККАРДІЙСЬКОЇ ТЕРЦІЇ, які не тільки чинно слухали та оцінювали, але й допомагали чим могли (плескали, тупали в такт, підспівували де треба). ЧОРНІ ЧЕРЕШНІ, окрім своїх коронних пісень — пісень Закарпаття, виконували твори англійською мовою. До речі, коли останнього разу Ч.Ч. приїжджали до Львова на зйомки музичної телепередачі «Дека» Олеся Старовойта, їхній менеджер за інтерв'ю з представником газети запраг 150 \$. Цього разу не було ні менеджера, ні мови про таку суму.

А щодо представника іншого, потойбічного світу, то мало хто з публіки звернув увагу на тінь в чорному плащі та крилатому капелюсі, яка поволі походжала балконами храму.

Грандж у Житомирі

Одна з останніх подій в Житомирі — концерт-презентація місцевої команди КОНТРАБАНД, яка нещодавно видала свій перший альбом «All Rights Reserved» (аудіофірма «Гарба»). Був якісний живий звук, який забезпечила місцева фірма «Навігатор»; був гарний і моторний драйв і повний аншлаж. Групу КОНТРАБАНД також підтримала на концерті інша житомирська група ДРУГА РІКА, яка грає музику в дусі брит-попу. Щодо альбому, то це добірка англомовних композицій, витриманих в стилістиці гранджу. Якщо чути SOUNDGARDEN або PEARL JAM — то це воно. Співали б українською — було б супер!

КОНТРАБАНД мала спільні виступи з ПІРАТОЮ БЕНД (Київ) у Житомирі та Києві і взагалі надає перевагу живим концертам.

«Люди весни» під прапором В.В.

Починаючи з кінця грудня минулого року, улюбленець мас — група В.В. регулярно бомбардувала столицю великими й малими імпрезами. Вибух під назвою «10 років В.В.» у культурному центрі КПІ призвів до локальних, більш камерних акцій «Зустріч під зоряним небом» в київському Планетарію. Там Олег Скрипка і компанія презентували власні хіти в акустичному варіанті. До речі, В.В. оголосили про зміни складу: Юрій Здоренко, який брав участь у концерті «10 років В.В.», знову залишив команду. Місце провідного гітарера посів молодий музикант з відомої андеграундової групи ІЛІЦЬКИЙ АУН Євген Рогачевський. Під час «Зоряних зустрічей» В.В. представили свій новий продукт — сингл-CD «Музика», виданий столичною компанією «Машел». Цей сингл містить стовідсотковий хіт — пісню «Весна», яка невдовзі стала головним героєм акції «Людина весни». Це — спеціальна радіо-акція, в якій зголосилися взяти участь п'ять FM-станцій, які в останні п'ять хвилин календарної зими — а саме о 23-й годині 55 хвилин транслюють вешню «Весну». Кожний, хто перший дозвониться в студію радіо-станції — оголошується (урочисто і в живому ефірі) «людиною весни». П'ятеро щасливчиків нагороджуються компактними «Музика» з автографами, фотографуються разом з В.В. на постер для «ГалаS» і навіть утворюють хор «людей весни». Записана в такий спосіб пісня «Весна», можливо, поповнить дискографію В.В., складену з реміксів найбільш популярних речей з репертуару групи.

Щодо переможців, то їх було п'ятеро. Від Радіо-Люкс виграв Геннадій Киркевич, від Гала-Радіо — Дмитро Іорданський, від Радіо-Ютар — Олена Цигипало, від Континенту — Наталя Афанасьєва та від Європи Плюс — Ася Стеценко. «ГалаS» вітає «людей весни», бажає усім справжнього весняного настрою і запрошує на усі майбутні концерти В.В. в столиці.

ЕДЕМ і ДРАГЗ: металеві іменини

Боротьба без правил — перший за останні п'ять років мовчання аудіореліз легендарної важкої групи ЕДЕМ — був представлений на грандіозному рок-шоу 29-го березня в клубі «Моряк» на Подолі. Як самий запис, так і живу сценічну версію здійснила відома київська студія «АРТІМА», що нині міститься на території Києво-Могилянської академії. Директор студії Володимир Колісник і саундпродюсер Олександр Потьомкін (група ПЕРРОН) вважають, що живий і якісний звук — понад усе. А звук і дійсно був фантастичний. Щодо «АРТІМИ», то саме тим тепер будується корпорація важких груп, внутрішньо споріднених між собою. Як відомо, музиканти ЕДЕМА і групи ДРАГЗ утворили третій проект — DAZ-Машина.

На концерті в клубі «Моряк» ЕДЕМ виступав у новому складі. Окрім ветеранів — Лук'яна та Антона в команді з'явився юний барабанник Іван Єрмаков та Пахом (той що в ДРАГЗ). Частково вони вже брали участь в запису «Боротьби без правил», а тепер перебувають в постійному складі ЕДЕМА.

Ніс за «вітром»

Руслана Лижичко та ПІККАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ повідомляють широкому загалу, що вже настала весна і знову повів весняний «Дзвінкий вітер». Як сказала Руслана: «Не даруйте жінкам квіти, подаруйте коханій квиток на концерт, який відбувся 7-го березня в театрі Опери та Балету Львова». Відразу після концерту співачка від'їхала до Києва на церемонію присудження премії «Людина року-96». Минулий рік дав Руслані стільки подій — перемога на «Слов'янському базарі» та довготривала акція «Дзвінкого вітру» — що вона зуміла потрапити до списку лауреатів. Але цього року співачка планує випустити подвійний компакт — свій сольний альбом і найкращі записи з концертів «Дзвінкого вітру», відвідати деякі відомі європейські фестивалі і конкурси. А в другій половині цього року відбудеться тур по Україні. І обов'язково буде «Дзвінкий вітер». Цього разу він матиме вихід у двох подіях — концерт у Києві з великим симфонічним оркестром і відкриття Підгірського замку в кінці серпня. Це мусить стати визначною подією як в архітектурному, так і в музичному житті. Окрім цього Руслана вирішила спробувати себе як ведучу певної (не музичної) програми в ефірі студії «1+1». Хоча вся робота Руслани Лижичко пов'язана з Києвом, за її словами, вона не збирається переїздити туди назавжди. Її студія знаходиться у Львові. І добре та спокійно вона почуває себе тільки в рідному місті.

Цей унікальний Дашак

Лауреата «Червоної роти '95» львівського співака Богдана Дашака вважають дуже елітним виконавцем. Він зовсім не виступає в «солянках». Його не «крутять» ані по радію, ані по телебаченню. Хоча його єдиний годинний сольний концерт мав успіх. Звичайно ж, у нього немає тиражованого магнітоальбому. Тому злодій, який витягнув з кишені Богдана касету з «демо»-версією, яку планувалося передати до Києва у журнал «ГалаS», є єдиним володарем цього унікального запису. На жаль, він не здогадується, який то скарб потрапив до його рук.

Пригоди КАРЕ

Стрімко зростає популярність київського тріо КАРЕ. Ці три чарівні дівчини, якими опікується агенція ЮНІАРТ, дебютували з піснею «Сон» на аудіозбірці «Поп-Топ» журналу «ГалаS», і ось вже готовий матеріал для першого альбому. КАРЕ стали спеціальними гостями на вечірці жіночого журналу «Наталі». Однак, одна з трьох дівчат — Тетяна Медведька знаходилась в лікарні. Тож їхній продюсер Єгор Іродов «крав» полонянку з казенного дому і потім — після акції — повернув її на місце, та так, що ніхто з персонажу лікарні не помітив зникнення.

БЛЮЗ-ЕКСПРЕС на краківських вечорницях

Київ-Чикаго-БЛЮЗ-ЕКСПРЕС — таку назву дали новому проекту двоє київських музикантів, які працюють і мешкають в Кракові — Олександр Андрієвський та Валентин Дубровський. Олександр — ветеран київської рок-н-рольної сцени, вже кілька років досить плідно працює в Польщі в складі проекту АСАВІД, кистяк якого складають він і Валентин. АСАВІД виник в 1989-му р., в 1991-му — був записаний подвійний альбом «Київська еkleктика». Потім Андрієвський виїхав до Кракова, пізніше до нього приєднався Дубровський. Нині БЛЮЗ-ЕКСПРЕС активно концертує на клубних сценах Польщі. Цікаво, що в складі команди присутні американець Пол Рімпл та львів'янин Роман Рось (з групи МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ). 12-го квітня 97-го р. Пан Андрієвський справив власне 50-річчя гарним Хепенінгом (напівпоетичним, напівмузичним), в якому взяли участь усі старі друзьки-музиканти. «ГалаS» gratує ювіляра!

ОКЕАН ЕЛЬЗИ і ТАБУЛА РАСА: живцем у КПІ

Аудіофірма «Гарба», відома як видавець української поп- і рок-музики, випробовує сили в проведенні живих акцій. Цього разу маємо спільне шоу: ОКЕАН ЕЛЬЗИ і ТАБУЛА РАСА. Початківці і гранди. Що їх об'єднує? Гітарний рок, сильний романтичний струмінь та імпульсивні екстравагантні вокалюги-фронтмени. Якщо сингл «Будинок зі скла» ОКЕАНА ЕЛЬЗИ викликав теплий прийом — а це лише «пілот» дебютного альбому — то треба думати, що альбом користуватиметься ще більшим попитом. Тому що на концерті виявилось чимало молодих фанів львівської групи, які підспівували Славі Вакарчуку, а потім з ентузіазмом зустріли Олега Лапоногова і ТАБУЛУ. На жаль, виступ ТАБУЛИ РАСИ був надто коротким, а в цілому імпреза — збитковою. Однак, врахувавши усі плюси й мінуси — треба рухатись далі і не здавати завойованих позицій.

96 ШО

БІЗ

Бика

N 20

Так інколи хочеться вігти попереду поїзда. Особливо коли відчуваєш тотальну загальмованість навколо, коли внутрішньо ти вже готовий до динамічного розвитку, а зовнішня інерційність у стосунках садить темп, звиває з ритму. Щось подібне відчувають люди, котрі працюють на кам'янистій ниві рідного шоу-бізу. Водночас відсоток іронії, який вкладають вони, промовляючи термін «шоу-бізнес по-українськи», постійно зменшується. Продавці дорогого професійного оволаднання знають про те, наскільки збільшився попит — особливо за останній рік. Музичні та нічні клуби відкриваються не лише в столицях регіонів, а й у невеликих містах. Поки що то рідкість, але така тенденція існує.

ХТО СХОПИВ за роги

● Гроші, якого б тінювого походження вони не були, починають працювати тут, в межах України. Звісно, якщо їх доценту не вигрібають московські зірки, які за допомогою місцевих емісарів попси легко обходять податкові бар'єри. До речі: аргументи наших адептів російської попси не позбавлені логіки. Вони говорять, що везуть «апіних-буланових» тільки тому, що ті є популярні, розкручені, люди на них прийдуть і зроблять збори, зроблять касу. Однак головного вони не розуміють. А саме: трохи заробивши на «апіних-буланових» і віддавши левову частину коштів, вони позбавляють рідний шоу-біз того оберту грошей, які вже завтра почнуть працювати на них. Вони ще торік стверджували, що не ризикують ставити на українських артистів, торік ще на повну катушку працював московський конвейєр (особливо у східному регіоні) під акомпанемент «голубого екрану», який вдавлював у нашу свідомість одні і ті ж поп-ерзаци.

Сьогодні ситуація змінюється: якщо не докорінно, то, принаймні, досить суттєво змінюються стереотипи сприйняття саме наших артистів щодо конкурентоспроможності останніх. Менеджери найкрутіших клубів і концертних залів більш охоче повертаються лицем до своїх. Наочний прогрес, оскільки раніше ми бачили тільки мовчазні спini. І справа не в тім, що вони раптом стали патріотами. Просто на місцевих теле- і радіоканалах з'явилася достатня кількість музичних і розважальних програм, що почали регулярно пропагувати певну обойму імен. Кліпи, концертні зйомки, інтерв'ю — пішов вал інформації, пов'язаної з вітчизняними артистами. Різно змінився сучасний імідж наших виконавців завдяки їх численним перемогам на музичних міжнародних імпрезах (Таврійські Ігри, Слов'янський Базар). Тепер нікому не треба пояснювати, що наші зірки збирають зали, а їхня аудіопродукція розходиться багатотисячними тиражами. Тому що сьогодні це — реальність. Тому що за їхніми спинами вже стоять реальні гроші, які дають, можливо, невеликий, але реальний оберт. Сьогодні наші артисти (найбільш відомі з них) можуть замовити дорогу студію, або зняти порівняно дорогої кліп, або поїхати в турне. Столична агенція «Єврошоу» охоче укладає професійні угоди з ГРiН ГРЕЕМ і ТАБУЛОЮ РАСОЮ, а менеджери клубів радо включають їх до своїх концертних програм, Паралельно «Територія А», маючи такий потужний засіб як ICTV, за короткий термін розкрутила власну танцювальну обойму, складену з ВАН ГОГА, ФАНТОМА, Юрка Юрченка та інших. А щодо редакторів та ведучих мас-медіа, то в їхньому лексиконі з'явилися такі терміни як «цільовий промоушн», «попит», «інформаційне спонсорство» тощо. Відбулася кристалізація шоу-структур за стильовими ознаками. В той час як фірма «AIC» на чолі з Олександром Злотником зайнята артистами традиційної естради, «Торба» культивує форми клубної субкультури в усіх доступних місцях. Якщо УМА (Українська Музична Асоціація) намагається розкрутити великі рок-шоу на живому саунді (згадаймо «Галактику-Рок» у Палаці Спорту), то агенція «НОВА» поставила на

масштабні гастрольні маршрути за участю чітко визначених хедлайнерів — Ірини Білик та групи СКРЯБІН. Характерна деталь: усі агенції чим далі, тим тісніше пов'язують свою діяльність з тими чи іншими засобами масової інформації. Дуже важко уявити собі гучний успіх Таї Повалій або Олександра Пономарьова без активної підтримки мас-медіа, насамперед, телебачення.

Найбільш успішний синтез ТБ і шоу-бізу демонструють «Територія А» та національний хіт-парад «12-2». Їхній спільний продукт — «Парад парадів» і — повний аншлаги на головній сцені країни. Складається враження, що подібні «Паради» можна повним гамузом вивозити на гастролі. Так само як і фіналістів фестивалю «Перлини сезону». Чому ні? Ризикована акція агенції «Святий сон», пов'язана саме от з таким концертним туром по містах Західної України, дала непоганий результат: в половині міст компанія артистів на чолі з Тарасом Петриненком і Марією Бурмакою мала справжні аншлаги. А сталося це саме там, де людей перегодували московською попсою. Поодинокі турі ефективно здійснює «Єврошоу». Йдеться про дивний (на перший погляд) тандем Таїсії Повалій та Ані Лорак з двома сольними відділеннями. Мова також про тривалі повноцінні гастролі групи ГРiН-ГРЕЙ і ТАБУЛА РАСА. Звичайно — низькою залишається грошова спроможність слухача, звичайно — дуже важко переламати стереотипи, доводячи, що українські групи і українські співаки не гірші за іноземних. Велика гра, а точніше — боротьба в інформаційному просторі повинна бути максимально відкритою, чесною і мусить спиратися на талант, на мистецькі якості. Кажуть, що великого артиста не буває без великих грошей. Це — найбільш шкідлива теорія. Так, за Мадонною або Майклом Джексонем стояли великі гроші, але чи відбулися б вони, якби не мали індивідуального артистичного хисту? Ніколи в житті. Так, за В. Сташевським і О. Зосімовою стоять великі гроші. Але чи можна зробити суперзірок на порожньому місці? У даному випадку шоу-бізнес не є чесним, а як на мене — позбавлений здорового глузду.

Підемо далі. Амплітуда музичної еволюції поп і рок-сцени не є настільки ж поступовою і позитивною, якщо її порівнювати з кількістю нових концертних майданчиків, програм, агенцій.

Почнемо з хедлайнерів. Рік 96 — для Сашка Пономарьова був надзвичайно врожайним: перемоги на найкрутіших пісенних форумах плюс вихід дебютного компакт-дисків і касети. Нині він безумовний лідер серед поп-співаків. Йому доля посміхалася значно частіше за інших. Непоганий рік був і для ELKравчука. Співак підписав контракт з «Музичною Біржою», зняв декілька кліпів і постійно «світвся» на усіх більш-менш помітних вечірках, презентаціях. Погано, що так і не вийшов обіцяний альбом, який був би дуже доречним і корисним в плані підживлення інтересу до творчості Кравчука.

Дуже непогані речі писав протягом року Лері Він і дуже доречною могла б бути касета від Лері «під ялиночку». Ще один прокол. Артисти старшого покоління Тарас Петриненко і Олек-

ОКСАНА

СТРИПТИЗ – У МАСИ

Цілком правдиві історії від ІНТЕРКРАСШОУ

У ті недалекі часи, коли у Києві почали прокльовуватись перші нічні клуби, трапилась ця історія. Агенція ІНТЕРКРАСШОУ отримала від одного клубу замовлення на стриптизну програму. Виконавці мали готовий матеріал, але за умовами пан-директор мав особисто переглянути той стриптиз-крас. Без проблем! Засідання худ-совету в обличчі одного директора заразом було і генеральною репетицією. Дівчина з ентузіазмом відтілювала бюстом, поступово втративши свої ганчірочки, та попрямувала за цінними вказівками до шефа. Той сидів у залі неподалік. Отримала та дівчина ті вказівки, солодко затагнулася цигаркою, ковтнула пепсі і, розкинувши зморені ноги, якийсь час попочувала у зручному кріслі. А коли світлооператор забезпечив повне освітлення не тільки куточку, де відпочивала дівчина, а й усієї зали – приміщення було вже майже заповненим, тож можна було сказати, що того вечора нічне шоу почалося з того, що стриптизерша поступово вдягалася, прямуючи до гримерки.

Іншого разу, в іншому клубі, те саме: замовлення програми, утвердження її з боку дирекції і т.д. Костюмовані стриптизерки годинами нудились в очікуванні своєї черги. Нарешті їх черга підійшла, дівчата відстрибали та чимдуж – до гримерок. Вираз «гримерка» – умовний, бо на той час єдиним придатним приміщенням був один із офісів. Був то ремонт, чи переїзд – усе укупі. Це ми з вами знаємо, що в тій кімнаті мали переодягатися дівчата, і дівчата знали те, а вантажники офісного обладнання та оргтехніки знали, що їм треба вперти цілу купу всякої всячини у ту хату. Що вони з успіхом і робили, вірніше – носили. До тих пір, поки не зіткнулися у напівтемному коридорі із тими красотульками. Від такого враження хтось не втримав комп'ютерного монітора у руках. Розбиваючись об підлогу, прилад чомусь голосно задзвенів. На цей ГАЛАС оперативно з'явилися хлопці-охоронці та співробітники фірми. Двері кімнати були загороджені якоюсь шафою. Тож дівчата нічим не могли допомогти задуреним чоловікам, залишаючись у своєму неперевершеному автентичному вигляді як укупані.

ОДЕСЬКИЙ ЧАРТ

На небезвідомому 7-му кілометрі в Одесі цілий рік можна не тільки бачити гуртовиків-продавців-покупців, а й чути токого-собі баяніста-самородка. Статистика виконуваних шлягерів така, що на протязі цього року МАЕСТРО найчастіше виконував хіт МОДО «Айн-Цвай-Поліцей».

ГРІНГРЕЙОВСЬКИЙ Дизель одного разу бачив ДЕШО на зразок НЛО. Сталося це в одному із нічних клубів. Стоїть собі хлопчина біля тину. Вірніше – біля барної стойки, щось собі замріявся... Аж гульк, а перед ним – сяйво невидане та загадкова голова марсянська. Аж моторошно стало. Дизель вже і щипав себе і потилицю чухав. Знову все почухав: А коли вже нічого не чухалося, насмілився ще разочок зиркнути на те кляте місце, де рухалася та страшнюща голова і... приколосся. Звичка ділитися враженнями від приколів розвернула його голову у пошуках співприкольника. Очі попали в

ЖОХОМОТРАФІЯ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

РОЗФАРБУЙТЕ ЖИТТЯ РАЗОМ З НАМИ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

десятку — на Толіка Вексклярського. «Я бачив» — сказав Толік голосом заколотника. А потім була ржачка. Бармен розміщував усяяку всячину біля дзеркала, а дзеркало — розміщувало усяяку всячину на собі, в тому числі — зображення бармена.

Канада, приватна стоматологічна клініка, кабінет лікаря. Дуже гарна, неперевершеної краси медсестричка, неодмінно присутня при безбожній операції по видиранню зубів у маестро Тищенка. Вона ніжно гладила пацієнта по голові, тримала його за руку, втішала та пестила, як могла, тобто створювала справжній біологічний фон. Спрацьовано у десятку, фантастика! А лікар своє діло добре знає: колупає та колупає. Коли пацієнта змінив наступний, схема повторилася 1-в-1. То ж не розкатуйте губи на кралечок, особливо, коли вони виконують платні послуги, а особливо — за кордоном!

Шлях шведського гурту N з Києва до Москви виявився справою тяжкою та серйозною. Всю ніч щось пилося, якісь інтернаціональні пісні співалися.

Вранці прибуває той потяг із цілою купою музик до Москви. 20 хвилин до них доходило, що вони вже 20 хвилин у стольному граді. Продравши очі, митці швиденько звільнили вагони від себе та своїх інструментів, та ще 5 хвилин тупо стояли на пероні, покурюючи, а вже тоді пішли. Якого, питається, якщо аж у приміщенні вокзалу збагнули, що декілька «клавіш» лишилось на пероні. Ось що трапляється із закордонними гостями, якщо усю ніч їх поїти національним напоєм — пивом з горілкою. Слабаки вони ще...

Далі був концерт, і в одній солянці лабали шведи разом із нашими орлами. Варяги були просто шоковані і технікою гри, і англійськими текстами, і шляхетністю їх виконання українськими піснями. Після концерту шведи попросили термінового спілкування із київським ЕДЕМОМ.

Аж тут виявилось, що жоден едемовець не здатний спілкуватися англійською мовою.

У 87-му році мав місце так званий Марш Миру (пішки до Чорнобилю), в якому брали участь члени «Грінпісу» та активісти світової спільноти, а ще — музиканти з різних країн світу. Молоді хлопці та дівчата. Коли компанія дібралася до забороненої 30 кілометрової зони, на КП їм сказали, що далі йти не можна через високий рівень радіації. Ще одним мотивом заборони було й те, що, повертаючись, можна на своєму одязі приперти купу радіації. Дівчатка-шведки думали недовго. Вони просто зняли з себе одяг та попрямували далі запросто.

Марш миру рухався повз здивовані фізіономії місцевого населення та корів, які там паслися. Усю цю делегацію із транспарантами у руках було завернено нарядом міліції, який був викликаний. На другому кілометрі свого існування екологічна акція була завершена.

А чи відомо вам, що Олексій Коган не тільки блискучий ведучий радіопрограм, але й незрівнянний звукорежисер? Одного разу він отримав замовлення від московського Цирку на виготовлення фонограм для циркової програми. Річ в тім, що трупа мала їхати за кордон, але не мала фінансової можливості тягти за собою цирковий оркестр. Фонограма була готова, артисти почали працювати, призиваючись до музичного супроводу у запису. Усе майже без проблем. Але ведмеді! Нібито і музика була їм знайома, і програма відпрацьована, та все ж не йшло діло і все тут! Виявляється, вони, окрім звичної оркестрової циркової музики, звикли ще й бачити її виконавців. Вихід — за кордон повезли якраз того музиканта з оркестра, який чомусь більш за все подобався працелюбним та незакомплексованим тварюкам.

Ж
О
Ж
М
О
Т
Р
А
Ф
І
Я

Як стверджує — і не безпідставно — сама Марія Бурмака, вона уже увійшла в історію сучасного українського звукозапису. Бо саме першою з українських естрадників випустила власний компакт-диск (це був акустичний альбом «Марія», мейд ін Канада); саме вона першою випустила (і презентувала в Києві) свій другий компакт-альбом (це був «Лишасться надія»). Нині Марія несе по життю потрійний тягар: виховує півторарічну доньку Ярину, веде телепрограму КІН, при цьому тому співаючи. І навіть — записуючись: зараз на студії «Аркадія» вона разом з Сергієм Доченком працює над новим проектом, продукцію якого можна буде почути поки що невідомо коли. У цей час чекання ми вирішили бодай поговорити зі співачкою про життя.

— Хто є найбільш «справжньою» Марією Бурмакою: Марія-співачка, Марія-мама чи Марія-ведуча?

— Навряд чи є банальніша, але так само правдивіша відповідь: як і для кожної жінки, для мене найважливіше бути мамою. Кожна жінка хоче відчувати радість материнства. Я навіть більше скажу, я хочу бути мамою не один раз.

— Радість материнства, яка має в своєму арсеналі, окрім романтики прогулянок, ніжним голосом наспіваних коліскових, ще й каші, памперси, безсонні ночі — це все ж таки поєднується з телебаченням?

— Справді, працювати на телебаченні — це означає бути змушеною увесь час гарно виглядати. А з малою дитиною це досить складно. Тому, наскільки я знаю, таких прецедентів не так вже й багато.

— Ну, а що для тебе стоїть на першому місці поміж ролей співачки і ведучої?

— Скажу ще одну банальність: співачка — це мій стан душі. Музика і вірші — вони звучать у мене всередині; коли я переповнена емоціями, мені хочеться віддати їх назовні, і ця віддача відбувається у вигляді пісень. Я інакше просто не можу жити.

— Однак форма, в якій відбувається ця віддача, все таки змінюється. Якщо у 89-му році, коли тебе вперше побачив загал, то була співана поезія — здається, ти першою поклала на музику вірші Олександра Олеся та молодого Тичини, — то зараз, уже років зо три, це попса.

— Мене постійно про це питають, і я незмінно відповідаю, що не перейшла на попсу. Тому що всі мої пісні народжувалися й народжуються під гітару — цей інструмент я відчуваю як свою третю руку. Тому що, як і раніше, я пишу пісні, складаючи музику в слово. Інша справа, що моє світовідчуття й світосприйняття розфарбовується зараз ніби іншими фарбами.

— Чому?

— А весь час хочеться спробувати щось нове. Власне, це був мій експеримент, який увінчався записом альбому «Лишасться надія». Однак, якщо мене запрошують, я із задоволенням виступаю в концертах з гітарою. Але я не сприймаю це як «бардівську» пісню чи ще там якусь. Я сприймаю це як акустичний варіант, «unplugged». Ми ж не кажемо, що Ерік Клептон — це авторська пісня. Ми кажемо про акустичний варіант його пісень. Так само і я сприймаю свої виступи під гітару.

— Якщо ми згадали про Клептона, то скажи, хто з сучасних світових класиків тобі ближчий?

— Ну, я можу назвати цілу купу імен, але якщо все-таки говорити про одне ім'я, то мені дуже імпульс творчість Стінга. Я перекладала його вірші,

і те, як він висловлює свої переживання, мені близьке; я відчувала, що свої почуття я могла б описати такими ж словами. Я перекладала його статті з шекспірознавства — мені дуже близьке його літературознавче мислення. До речі, він був вчителем англійської мови і літератури. У музиці він стоїть абсолютно осторонь, його ні з ким не можна сплутати, він — мелодист; його музика проста, але змушує переживати кожного. Ну, не знаю, як інших, але мене змушує. До речі, для такої романтичної людини, як я, просто необхідно було познайомитися зі Стінгом. І така зустріч стала — абсолютним випадком — рано-вранці у Варшавському аеропорту я побачила Стінга і, звичайно, не могла не підійти: Стінг летів у Німеччину, а я з Австралії поверталась в Україну.

— Розкажи ще про якісь романтичні випадки у твоєму житті.

— Ну, їх було багато. Були й танці під зірками (на фестивалі «Тарас Бульба»), були і букети квітів, передані літаком, були і коробики цукерок, передані поїздом; телефонні дзвінки серед ночі, вірші, присвячені мені.

— Квіти у вигляді гербарію ще зберігаються?

— Ні. Я не консервую своїх почуттів.

— Окрім того, що ти співачка, ти ще маєш університетську філологічну освіту, і взагалі-то ти — фольклорист. Що залишилось в історії від твоєї діяльності на цій ниві?

— Три товстезних зошити, списаних під час університетської фольклорної практики, яку я проходила в Харківській області. І не тому, що я так багато паперу списала. У той час я записала декілька пісень від однієї жіночки (пісні унікальні, які ніхто ніде і ніким не були зафіксовані; одну з них я співала на першій «Червоній руті»), а коли через деякий час знов потрапила в це село, дізналася, що та жіночка померла. Розумієш, якби саме в той час мені не випало опинитися в тому місці, вони були б втрачені. А це не просто пісні, які співає наш народ — це те, що поєднує нас із вічністю.

До декількох народних пісень, від яких збереглися лише слова, я написала свою музику, і записала їх на окрему касету. Так що я відчуваю свою причетність до українського космосу.

— Чи знаєш ти ще людей, які так само відчують чи відчували причетність до українського космосу?

— Дуже багато. Василь Жданкін, Іван Малкович. Наприклад, був такий поет Богдан-Ігор Антонич: Ну, це практично всі люди, які займаються творчістю; вони не «вигадують» свої твори — вони передають інформацію.

— Згадаємо ще один аспект твоєї творчості — політичний. Ти починала з пісень на вірші заборонених поетів або на заборонені вірші поетів дозволених; тебе постійно тягнуло в акції національно-політичного забарвлення — починаючи з першої «Червоної руті» 89-го року. Тодішні виходи на сцену відрізнялися від нинішніх, бо були ближче до революційної романтики, аніж до світських раутів.

— Я тобі навіть більше скажу: не знаю, чи робила я б зараз, маючи дитину, те, що робила тоді. Мені було 17-18 років, і деякі епізоди мого життя справді були на межі револю-

ційних подій. Коли ми їздили в Харківську область встановлювати хрест січовим стрільцям — багатьох побили, і мені теж дісталось — мої батьки, яким я сказала, що йду до подруги, увечері з радіо «Свобода» дізналися, що там-то побили таки-то й співачку Марію Бурмаку. Мене викликали з університету, коли я привезла з Києва часопис «Український вісник».

Мене викликали в 3-й відділ університету. Була й перша «Червона рута», на заключний концерт якої співаків проводила міліція з собаками. Все це було в моєму житті. І якби це відбувалося на 2-3 роки раніше — життя могло б скластися зовсім інакше.

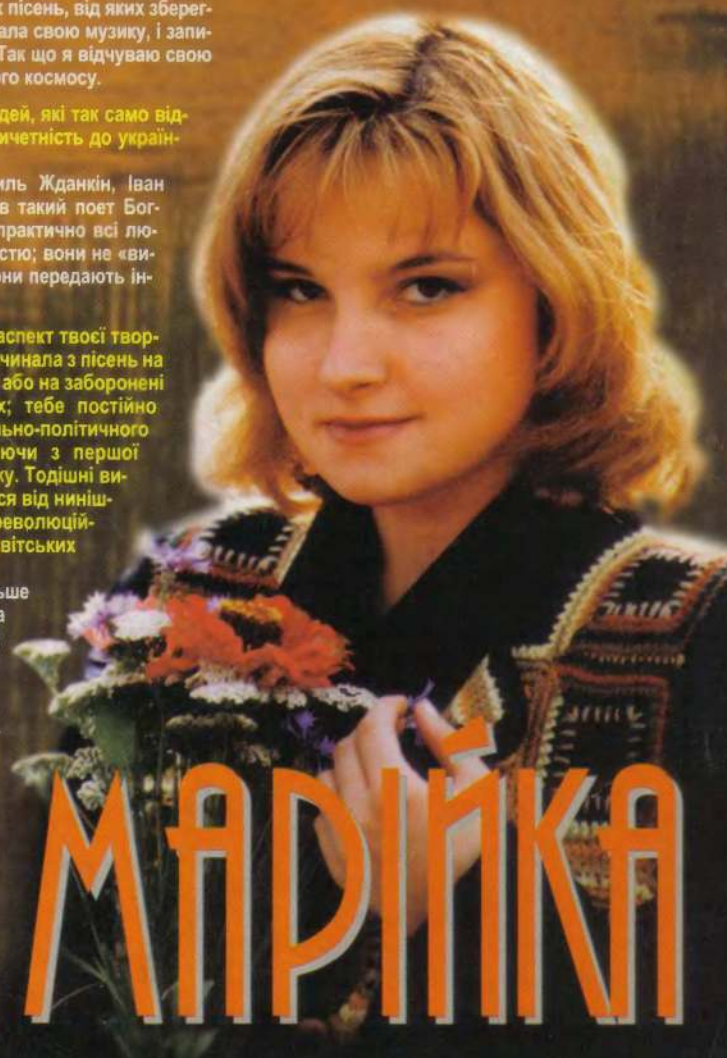
— А як батьки ставилися до твоїх влодобань?

— Вони ж самі мене так виховували. У нас в родині завжди була дуже українофільна атмосфера. Разом з моїм загостреним відчуттям справедливості це склало загальні риси мого світогляду — мені було дуже прикро за свою державу, яка чомусь повинна лишатися колонією, і за свій народ, який чомусь сам себе вважає гіршим. Між іншим, зараз мені страшно прикро, коли на патріотичних ідеях спекулюють — а зараз серед людей старшого і середнього покоління це вельми поширене явище.

— Ти співачка інтелектуальна. Як ти думаєш, наскільки добре тебе розуміють люди, сказати б, іншого інтелектуального рівня?

— Мені траплялося співати і в нічних клубах, і мушу сказати, що моя музика подобалася. Я ж співаю про свої емоції, які, мені здається, близькі всім людям. Звичайно, у кожної людини свій рівень почуттів — є кохання «Декамерона», а є кохання Шекспіра. Це справді трохи різні речі, і кожна людина відчуває по-своєму. Але крик душі, я думаю, зрозуміють всі.

Ірина Лукомська

ПРОСТО МАРІЙКА

Нинішня зима в житті співачки Таїсії Повалій була надзвичайно гарячою. І непосидючою. Дійсно важко уявити Ігора Ліхуту – продюсера та чоловіка Таїсії – сидячим у самотній позі більш ніж п'ятнадцять хвилин. А як ви думали? Чи легко водночас міксувати матеріал для нового альбому, обговорювати сценарій відеокліпа з режисером, домовлятися з Мелітополем про сольний концерт і давати інтерв'ю симпатичній журналістці з жіночого журналу? Так, важка шапка Мономаха. Бо він один, а пропозицій багато. Таїсія не мусить перейматися його проблемами. Таїсія завжди мусить бути в чудовій формі і приємно посміхатися людям, які її оточують. Неможливо уявити, щоб «золотий голос» почав втрачати блиск і привабливість. Україна не переживе. Якщо серйозно – тандем Таїсії та Ігора – це приклад рідкісної творчої вдачі, приклад відданості і наполегливості.

Подвійна зірка «Повалій-Ліхута» сяє над нашим обрієм, її промені досягають грішної землі, зігрівають душі. Це не є якась поетична метафора. То певною мірою реальність, адже як інакше пояснити гарячий прийом на аншлагових концертах у Черкасах, Дніпропетровську, Червонограді, у Львові? Ми сидимо у затишному офісі магазину «Blaupunkt», а точніше в салоні «Музика в дорозі». Тут – найкращі друзі подружжя – Михайло Амаякович Чобанян з дружиною, які є щирими і давніми прихильниками таланту Таїсії. Ми п'ємо каву та неспіхом обмінюємося думками та враженнями від останніх імпрез. Ігор, як і годиться, кудись зник, тому ми з Таїсією ведемо незапланований діалог.

Таїсія – щаслива жінка.

Коли вона сказала, що вони з Ігорем скоріше співпрацівники, а не чоловік і жінка, то вже за пару хвилин сама себе виправила: «У нас з Ігорем так – кохання допомагає роботі, а робота – кохання. Мені здається, що це – правда. Тому і новий альбом носить таку просту і промовисту назву «Я тебе люблю»

– Вибух концертної активності під маркою «Панни кохання» зараз напевно пов'язаний з підготовкою другого альбому. Але незвичним є саме те, що два з них ти відпрацювала в тандемі з Ані Лорак. Незвичність їх полягає в тому, що в нас якось історично повелося не змішувати сольні виступи зірок. Тобто кожна зірка тягне на себе ковдру. І крапка!

– Ні. Мені, навпаки, було дуже цікаво виступати із співачкою, яка вміє співати. Тому я одразу погодилася на ці концерти. А підготувало і провело акцію агентство «Еврошоу». Концерти пройшли успішно, а оскільки ми з Ані Лорак працюємо в різних стилях, то саме ці спільні виступи нам не зашкодили. Навпаки. Ми обидві залишилися задоволені таким тандемом, дружньою приязною атмосферою, яка панувала там. А головне – задоволення отримала публіка.

– Чи не відчували ви ревнощів, мовляв їй аплодуть більше, а

мені менше, її приймають краще, а мене – гірше?

– Прийом був колосальний. Публіка однаково схильна до нас обох і жодна тріщинка не з'явилася в наших стосунках, жодна «кішка» не пробігла між нами.

– Цікаво, як ти ставишся до творчості своєї молодшої колеги. Що подобається в її репертуарі, а що не подобається?

– Насамперед повільні пісні. Я не пригадую назв, але саме вони мають напрочуд красиві гармонії, дуже якісно аранжовані.

– Згодом ти мала декілька великих сольних концертів у Львові, Червонограді. Там ти була один-на-один з людьми, сама у фокусі власної пісні...

– Сольний концерт для мене – то не є аж така подія. Їх було багато і я дещо при звичалася. Єдине, що завжди залишається – особливий стан перед виходом на сцену. Я дуже довго готуюсь. Збираюсь внутрішньо з почуттями, думками. Одне слово – довго акумулюю енергію, щоб потім дуже швидко її віддати людям.

– Розкажи про твою творчу бригаду. Ти одна на сцені, але ти не одна...

– Ми працюємо без ляльок (музиканти, які імітують живу гру на інструментах – О.Є.) На жаль, немає змоги возити цілий ансамбль – можна швидко «вилетіти в трубу». Я згадую мою роботу в мюзік-холі – це тривало з 85-го до 90-го року, коли модними ставали фонограми. За нашими плечима стояв оркестр в 25 осіб, видавав шалений драйв, а ми собі «фиркали», бо то вже вважалося чимось архаїчним, немодним! З яким би кайфом я сьогодні співала з оркестром! Втім, я вдячна долі, що з нами працює шоу-балет – 2 хлопця, 2 дівчини, народний артист України Богдан Бенюк, з яким у нас прекрасний тандем. Ми відчуваємо один одного, тому наші репризи – то блискавичні експромти. А наш продюсер, директор, менеджер, звукорежисер, тато, мама і ненька – це Ігор Ліхута. Колектив наш дуже мобільний: піднялись і поїхали. Наш саунд – це «Мастер-саунд» Юрія Квіленкова. Я дуже люблю театральні камерні зали, коли виходжу у довгий сукні, а перше відділення переважно спокійне і я просто відлітаю на сьоме небо. От така атмосфера – абсолютно моя. Хоча це не означає, що мені не подобаються великі

данс-холи і танцювальна музика. Просто там я інша...

— Ти не стоїш на місці як співак. Триває пошук нового іміджу, якихось нових фарб. Хоча існує стереотип, що Таїсія культивує музику у стилі «хай-лайф», або елітарний поп...

— Відпрацювавши за своє життя величезну кількість концертів, я зрозуміла, що люди, яким я пропонувала більш складний пісенний матеріал, віддавали мені належне в розумінні оцінки вокальних здібностей і аранжувань, але залишалися невдоволеними іншим. Я їх розумію, адже так інколи хочеться просто насистувати мелодію, яка тобі сподобалась. Ти розумієш? Зараз я виконую пісню Девіда Фостера «Крізь вогонь», яку співала Чака Хан. Український текст написав Микола Бровченко. І пісню сприйняли. Поряд з нею — пісня «I Love You» і «Чортополох» Євгена Рибчинського. Перша — взагалі дуже проста, а другу вже просто вимагають на концертах. Пісня нова, але — її добре знають.

— Отже, ці та інші речі зібрані в твоєму новому альбомі з дуже простою назвою «I Love You». Що то буде — проста добірка, чи альбом з певною концепцією?

— Ти знаєш, ми їхали з Ігорем в машині і слухали радіо. І ось ведуча якоїсь радіостанції представляється: «З вами просто Оля». Так, пісня «Просто Тая» стала шлягером, який обігрується на всі боки. Таких пісень, які «чіпляють» увагу слухача, повинно бути декілька в альбомі. І вони там є. Окрім того, цей альбом розрахований на усі верстви нашого суспільства.

— Тобто маємо спектральний альбом і кожна з пісень цікава по-своєму?

— Більше того. Кожна пісня має свою драматургію, кожна пісня — то є цілий світ, або навіть всесвіт. До продюсування цього альбому причетні «Музична Біржа», фірма «Тік-так» в особі Олександра Молнара, банк «Синдікат». Ми дуже вдячні людям, які широко допомагають в цій непростій справі.

— Власне, салон «Музика в дорозі» — то справжній (хоча і невеликий) музичний клуб! Наскільки мені відомо, сюди приходять не просто для того, щоб вибрати найкращу автомагістралу від «Blaurpunkt», ретельно дізнатися про всі нюанси та особливості використання аудіотехніки, а й просто обмінятися новинами, враженнями. Я бачив тут Сашу Єгорова, Ані Лорак, Романа Суржу та інших популярних осіб.

— Щодо подружжя Чобанян — Михайла та Ірину, я можу сміливо сказати, що то — люди надзвичайно захоплені своєю справою. Вони дуже багато працюють. І якщо ставлять собі мету, то обов'язково добиваються максимального результату. Ми з Ігорем такий же самі: не терпимо посереднього, зробленого так-сяк. Це об'єднує нас і ми давно дружимо. Вони — наші найкращі друзі.

ЕНЕЙ

був парубок моторний...

...ПЕРШЕ, ЩО СПАДАЄ НА ДУМКУ, КОЛИ ЗГАДУЄШ ОДНУ З НАЙСКРАВИШИХ ГРУП ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ХВИЛІ КІНЦЯ 60-Х — ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ 70-Х РОКІВ

То був дійсно моторний біг-біт, щедро уквітчаний народним мелосом з бітловськими інтонаціями. З легендарного складу ЕНЕЮ вийшла ціла плеяда майстрів, яких нині немає потреби спеціально представляти, тому що це: Тарас Петриненко, Руслан Горобець, Кирило Стеценко, Геннадій Татарченко. Усі вони — немов гілка одного дерева, коріння якого сягають 60-х років, а ґрунтом слугувала чудова весела компанія, спосіб мислення і життя якої цілком співпадають з лінією поведінки міфологічного героя Івана Котляревського.

Отже, учні 9-го класу Київської музичної школи ім. Лисенка самотньо музикували у порожніх класах, а склад граючих коливався від 3 до 10 осіб, репертуар був безмежний: від радянських шлягерів — до пісень БІТЛЗ. Ансамбль охоче акомпанував вокальним дівочим групкам, яких було безліч, але згодом твердо вирішив переключитися на автономну творчість. Йшлося про власні композиції та обробки народних пісень. Найбільш активними адентами цієї ідеї були Тарас Петриненко (ф-но, спів), Олександр Білов (ударні) і Валерій Давидов (саксофон, кларнет). ЕНЕЙ мав стабільну репетиційну базу в Палаці піонерів і постійно виступав у «Вогниках» та на різних вечірках. Невдовзі склад поповнився гітаристами Ігорем Шабловським, Валерієм Михайлюком та басистом Миколою Кириліним. У 1970 р. до групи приєднався Кирило Стеценко в якості гітариста. Ось як він змальовує портрет Тараса — «центрової» особи ЕНЕЯ у своїх нотатках, датованих 76-м роком: «Тарас Петриненко мав від природи чудовий баритон, з дитинства захоплювався музикою БІТЛЗ, мав прекрасну музичну пам'ять і невимушено імпровізував... У школі Тарас був видатним учнем, правда, не в навчанні. Тарас був особистістю, а крім того, його мама — відома співачка, народна артистка України Діана Петриненко. Всі його невдачі в навчанні ніколи пога-

но для нього не закінчувалися — як обіцяли, а вчителі так і казали: «Ти, Тарасе, обдарований, але лінивий...». Ще один неоціненний хист — його фантастична здатність співати будь-які конкретні пісні конкретною мовою із збереженням її індивідуальних неповторних рис.

Аби зрозуміти, що ж таке ЕНЕЙ, треба уявити коло впливів, які формували ментально-музичну ауру групи. А джерела натхнення були максимально різноманітними: від музики Баха, Гріга, Хачатуряна — до українського фольклору; від музики БІТЛЗ, ЛЕД ЗЕППЕЛІН, ЧІКАГО — до польських ЧЕРВОНІХ ГІТАР, НОТО ЦО, БРЕКАУТ і угорської ОМЕГИ. Усе це музичне багатство синтезувалося спільними зусиллями учасників групи, кожен з яких пізніше реалізував себе в соло-діяльності. Кирило Стеценко згадує: — В репертуарі ЕНЕЮ були акапельні чотириголосні хори-колядки і власні хард-поп-арт-фолькові композиції. В середині 70-х прийшло захоплення музикою соулу, фанку і джаз-роком. У 1971 р. усі учасники групи вступили до консерваторії. Того ж року ЕНЕЙ став однією з найпопулярніших груп тогочасної України. Після кількох виступів на телебаченні почався справжній «листопад» — сотні дівчат надсилали листи-освідчення, листи-прохання групі ЕНЕЙ. Однак наступного року, коли з посади першого секретаря ЦК КПУ усунули Петра Шелеста, на культуру війнуло холодом. Відчули це і молоді рок-групи, зокрема ЕНЕЙ. Над групою як принципово україномовною навис дамоклів меч підсилено інспірованої боротьби з «українським буржуазним націоналізмом». До списку заборонених на радіо і телебаченні потрапили видатні поети О.Олесь, В.Симоненко, Б.І.Антонич. Власні тексти членів ансамблю — «не членів спілки письменників» на телерадіо України навіть не розглядалися, оскільки було отримано негласну вказівку «не пущать» анічого, що має хоча б присмак рок-музики. У ті роки приватних студій звукозапису не існувало, не було рок-клубів чи інших об'єднуючих або охоронних структур. Єдиний шлях до визнання — безкоштовні концерти у залах вузів і БК на околицях міста...

Ось так система «найгуманнішого суспільного устрою в світі» загубила одну з найкращих перлин української рок-сцени першої хвилі. Однак, як було сказано у великому романі — «рукописи не горять», не втрачені і студійні плівки ЕНЕЮ, принаймні більшість записаних творів збереглися. Назавжди запам'яталися і деякі живі виступи ЕНЕЮ: тріумфальний концерт у КПІ 12 травня 73-го року — на жаль, без участі Тараса Петриненка, який на той час приєднався до складу ДЗВОНІВ, та сольний концерт у КІБІ 12 травня 1974 р.

О.Е.

СВІНГ на схилах

Джазові подорожі з Глібом Юхимцем

Я вже заздував, що в Києві завжди було важко почути джазових музикантів "живцем", особливо зірок. Після гастролей Біг-бендів Дюка Еллінгтона та Теда Джонса і Мела Льюїса для любителів джазу почалося «чорне» десятиріччя. І тільки з «передзвону» в Києві почали вголос говорити про джаз. Мені особливо запам'ятався джазовий фестиваль «Толосіво-88», організований, здебільшого, завдяки ентузіазму Володимира Симоненка.

З чого почати? Мабуть, з початку. Джаз у моє життя прийшов, на жаль, так пізно, що годі було й думати стати професійним джазовим музикантом. Хоч і нині інколи насниться, що граю джаз. У снах завжди імпровізую на трубі — моєму улюбленому інструменту, який, на жаль, навіть не довелося тримати у руках.

З дитинства дуже любив класичну музику. Увесь день міг просидіти біля приймача, слухаючи численні передачі класичної музики. Це були далекі п'ятдесяті роки. А в 1958 році, коли мені було шістнадцять, вперше почув джаз у живому виконанні. Це сталося у Києві, в клубі ім. Фрунзе. Тоді можна було почути «живі» оркестри, що грали у кінотеатрах міста. Зустрічались серед них дуже гарні колективи. Я й досі чую той густий, оксамитовий звук саксофона, який грав чарівну тему Жозефа Косми «Осінь лиса». Ця невідома мені мелодія вразила мене, і я почав все частіше прислухатися до джазу. У ті часи це було зовсім непросто. Класична та естрадна музика звучали протягом дня і шукала тебе, джаз треба було шукати самому.

Ко. І сьогодні всю свою невичерпну енергію, талант і любов він віддає справі популяризації джазу в Україні. Але в житті — щастить, так щастить. За рік доля звела мене ще з одним близьким музикантом — джазовим трубачем Євгеном Яценко. Кілька років ми грали разом. Для мене це була справжня джазова школа. І сьогодні не можу повірити, що пізніше тому Женя пішов з життя. Боже! Який це був музикант! Манерою гри, вишуканістю імпровізації він нагадував неперевершеного Майлза Девіса.

Володя і Женя навчили мене розуміти справжній джаз, цінувати свінг. Саме тоді, наприкінці шістдесятих років, у мене з'явилася потреба висловити свою закоханість у джаз, свої враження від джазової музики у живописі. У той час всі захоплювалися світломузикою. З'явилися різні теорії, в основі яких було прив'язування кожної ноти, звуку його тембру до певного кольору. Спочатку і я намагався йти цим шляхом, на що витратив майже п'ять років, зробив чимало ескізів, та вони мене зовсім не задовольняли, навіть — дратували сво-

Сачмо в Празі. Пасує ж чехами. 1985

Якось, блукаючи магазинами міста, я натрапив на маленьку платівку «Ніч в Гарлемі», джазову композицію у виконанні болгарського тенор-саксофоніста Ганева. Це було друге, надзвичайно сильне юнацьке враження. Двадцять п'ять років потому я написав картини «Пам'яті Жозефа Косми» та «Ніч в Гарлемі» (грає саксофоніст Ганев), які увійшли до серії «Ностальгія». Світ тісний. Під час зустрічі на моїй персональній виставці з Леонідом Гольдштейном, автором програми «35 хвилин джазу», я розповів біля картини «Пам'яті Жозефа Косми» про свої юнацькі враження. З'ясувалося, що він грав у тому невеличкому оркестрі на ударних інструментах і добре знав саксофоніста, який зворушив мене своєю грою.

По-справжньому і назавжди джаз увійшов у моє життя в армії, де я грав у військовому оркестрі. Служив я у Дніпропетровську — місті, де люб-

Прогулянка з невротичним собакою. 1991

лять і розуміють джаз. Саме тут я почав грати на гітарі та тромбоні. Майже усі музиканти оркестру були закохані у джаз, з великим задоволенням грали для себе джазові композиції. І хоча навіть саме слово джаз тоді в армії було заборонено, ми дуже легко обдурювали начальство, приписуючи авторство джазових стандартів таким відомим радянським композиторам як Хачатурян, Колмановський, Хренников та іншим. Слухаючи нас, командування відчувало щось не те, та заборонити грати твори визначних метрів просто не наважувалося. До речі, цим перевіреним прийомом я користувався і в художньому інституті при затвердженні репертуару студентського оркестру. В армії я вперше відчув незрівнянну насолоду гри у Біг-бенді та у малих складах. Цього не можна забути.

По закінченню служби я продовжив навчання у Київському художньому інституті на факультеті теорії та історії мистецтва. Мені завжди таланило на гарних людей. Керівником і лідером невеличкого оркестру нашого інституту був прекрасний джазовий піаніст, знавець джазу Володимир Симонен-

ко. І сьогодні всю свою невичерпну енергію, талант і любов він віддає справі популяризації джазу в Україні. Але в житті — щастить, так щастить. За рік доля звела мене ще з одним близьким музикантом — джазовим трубачем Євгеном Яценко. Кілька років ми грали разом. Для мене це була справжня джазова школа. І сьогодні не можу повірити, що пізніше тому Женя пішов з життя. Боже! Який це був музикант! Манерою гри, вишуканістю імпровізації він нагадував неперевершеного Майлза Девіса.

Володя і Женя навчили мене розуміти справжній джаз, цінувати свінг. Саме тоді, наприкінці шістдесятих років, у мене з'явилася потреба висловити свою закоханість у джаз, свої враження від джазової музики у живописі. У той час всі захоплювалися світломузикою. З'явилися різні теорії, в основі яких було прив'язування кожної ноти, звуку його тембру до певного кольору. Спочатку і я намагався йти цим шляхом, на що витратив майже п'ять років, зробив чимало ескізів, та вони мене зовсім не задовольняли, навіть — дратували сво-

єю схематичністю, надуманістю та сухістю. В них не було головного — почуттів, викликаних джазовими композиціями, моєї закоханості у джаз. І тільки тоді, коли я рішуче відмовився від асоціацій нота-кolor і довірився виключно своїм внутрішнім почуттям, внутрішньому баченню, я відчув, що на вірному шляху.

Перша, на мою думку, закінчена картина з'явилася у 1973 році. Її я назвав «Прекрасна лю-

художнього вузу республіки, треба остерігатися, а не експериментувати. Так, я майже двадцять років нікому не показував свої роботи. Крім того, хотів залишитися в творчості повністю незалежним і, не боючись повчань, неприйняття, глузувань, робити те, що хочу, те, що відчуваю. Від своєї маленької таємниці навіть одержував маленьку насолоду.

У сімдесяті, вісімдесяті роки у Києві майже неможливо було послухати джазову музику «живцем». Та іноді траплялися справжні свята для джазових фанатів. Ніколи не забуду 1972 рік, коли до Києва спочатку приїхав всесвітньвідомий Дюк Еллінгтон зі своїм оркестром, а потім чудовий Біг-бенд Теда Джонса та Мела Льюїса. Саме відчуття радісного, піднесеного настрою від тих незабутніх концертів я намагався передати потім, майже через двадцять років, у живописному полотні «Біг-бенд Теда Джонса та Мела Льюїса в Києві». Платівки та магнітофонні записи були у ті роки основним джерелом інформації про джазову музику, видатних композиторів та виконавців майже для всіх київських любителів джазу. Ми всі і ті, хто любив джаз, і ті, хто захоплювався класичною музикою, були меломанами. Моє покоління добре пам'ятає натовпи і черги у магазинах грамзапису. А яку радість й насолоду відчували ми, коли, бувало, щастило купити гарну платівку! Усі свої картини я написав, здебільшого, прослуховавши ці платівки, яких у мене за двадцять п'ять років накопичилося чимало — близько тисячі. Одного разу мене пощастило придбати чудову річ — «Луї Армстронг у Празі» — запис концерту геніального маестро у столиці Чехії разом з чеськими джазменами. Як я заздрив чехам: Сачмо побував у Празі, а до Києва не доїхав! Через деякий час написав під враженням того чудового концерту таку собі феєричну композицію і назвав її «Луї Армстронг у Празі». Щастить же чехам!

Я дуже любив слухати Армстронга: і як він грає, і як він співає. Вражало його відверте виконання на трубі, низький, хриплуватий голос, ча-

рівна посмішка, гумор, які були настільки живописними, що самі просилися на полотно. Моя донечка, коли була зовсім маленькою, дуже любила слухати Сачмо і завжди просила, щоб заспівав «добрий Бармалей». «Так розпочинався джаз», «Луї Армстронг і його гаряча шістка», «Посмішка Сачмо» — всі ці картини, живописні асоціації на музику Луї Армстронга — прояв мого захоплення мистецтвом великого джазмена.

Поруч з Луї Армстронгом не можу не згадати чарівну Еллу Фітцджеральд. Чути її голос, фантастичні джазові імпровізації — завжди насолода. Все життя я мріяв і сподівався побачити її, навіть малював собі в уяві картини: як я подарую їй величезний букет троянд і одну зі своїх картин. Не судилося. 16 травня 1996 року велика джазова співачка пошла з життя. Саме цього дня в Меморіальному музеї Павла Тичини було відкрито мою персональну виставку «Освідчення в коханні», на якій центральне місце посів триптих «Танці в Савой» (Співає Елла Фітцджеральд).

Я вже згадував, що в Києві завжди було важко почути джазових музикантів «живцем», особливо зрок. Після гастролей біг-бандів Дюка Еллінгтона, Теда Джонса і Мела Льюїса для любителів джазу почалося «чорне» десятиріччя. І тільки з «перебудовою» в Києві почали вголос говорити про джаз. Мені особливо запам'ятався джазовий фестиваль «Голосієво '88», організований, здебільшого, завдяки ентузіазму Володимира Симоненка. Було запрошено чимало відомих музикантів і джазових колективів, серед яких дитячий біг-банд Олександра Гебеля з Кривого Ругу. Дорослі люди — а в залі переважно були музиканти, не соромля-

вання «35 хвилин джазу» стала однією з найулюбленіших для мільйонів телеглядачів. Мені давно хотілося познайомитися з Леонідом Гольдштейном, висловити йому слова подяки й запропонувати зробити експозицію картин у київському джаз-клубі, де часто виступають українські джазмени. Чомусь довго не наважувався звернутися до нього зі своєю пропозицією, а коли, нарешті, зателе-

«Людина з характером» 1987

чись, плакали під час виступу цього дуже симпатичного дитячого банду. Майже тиждень тривало це чудове свято. На мене найбільше враження справив виступ гостя фестивалю піаніста Михайла Альперіна. Через кілька років, коли у Симферополі купили його платівку «Автопортрет», я написав картини «Джазовий масаж» і «Коли за роялем сумує Михайло Альперін». Перша з них — це живописна асоціація надзвичайно експресивної композиції Альперіна під такою ж назвою, а друга — написана під враженням проникливої меланхолійної імпровізації під назвою «П'єса». Я не знайомий особисто з Альперіном. Під час його виступу на фестивалі він справив на мене враження людини життєрадісної, яка любить жартувати. А «П'єса» вразила несподівано для мене меланхолійністю, витонченістю, глибиною душевних переживань. Може, саме тому ці дві картини, присвячені одному музикантові, такі несхожі.

З початку дев'яностих років джазова музика в Києві починає все частіше звучати на радіо, по телебаченню, у концертних залах. За роки незалежності в Україні було засновано джазову Асоціацію, яку очолює Володимир Симоненко, щоденно виступає з передачею «Година меломана» Олексій Коган на «Радіо-Промінь», телекомпанія «ТЕТ» першого жовтня цього року відсвяткувала двохсотий ювілейний випуск програми Леоніда Гольдштейна «35 хвилин джазу». Звичинили для киян стали виступи українських та зарубіжних джазменів у київському Джаз-клубі, цикли концертів «Джазова філармонія» в Українському домі. Поступово і в мене з'явилася бажання влаштувати виставку своїх полотен, присвячених джазу. Та наважитися на це було не так просто. Спочатку поділився планами з сином. Йому сподобався мій проєкт. Підтримка Андрія — професійного живописця — підбадьорила мене. Дуже вдячний за підтримку і моїм друзям — музикантам, художникам, мистецтвознавцям. Ой, як хвилювалися, коли показував їм у майстерні свої картини. Тільки після цього наважився на персональну виставку в Театр-студію «Сузір'я». «Хрещеними батьками» мого дебюту в

фонував йому і сказав, що пишу картини про джазову музику, у відповідь почув коротку наче наказ фразу: «Завтра об одинадцятій чекаю на вас у джаз-клубі». Далі все відбувалося швидко, наче у калейдоскопі. Зустрілися, миттєво домовилися про виставку, Леонід вилаяв мене, що не прийшов до нього раніше. Це було в середу, а вже у п'ятницю Леонід представляв мене і мої картини гостям джаз-клубу. Дуже скоро наше знайомство переросло у щире дружбу. Знайомство з Леонідом Гольдштейном, людинною доброю і чуйною, фанатом і знавцем джазу, стало, без перебільшення, певною віхою і помітно вплинуло на мої творчі плани. Він знайомить мене з багатьма українськими і зарубіжними джазменами, з новинками джазу, ніколи не забуває інформувати про концерти джазової музики. Я вже не кажу про значення для моєї творчості його чудової передачі на каналі «ТЕТ», завдяки якій я не тільки можу почути видатних виконавців, а й побачити їх. Нарешті, завдяки Леоніду мені пощастило як живописцю стати учасником Міжнародного фестивалю «Горизонти джазу '96» у Кривому Розі, познайомитися з багатьма чудовими виконавцями та бендами, наприклад, з фантастичним вольтерністом Аркадієм Шилклопером. Гра цього музиканта у складі тріо справила на мене надзвичайно сильне враження.

Мене часто запитують, як я пишу свої джазові картини, що в них є першоосновою. Одряджу скажу — я ніколи не працюю на замовлення, а пишу тільки за покликом душі. Багато слухаю музики, і не тільки джазової. І хоча джаз для мене головне, із задоволенням слухаю будь-яку гарну музику: Едіт Піаф та Шарля Азнавюра, Барбару Стрейзанд та Стіві Уандера, групи Ролінг Стоунз, Діп П'юерл, Лед Зеппелін та інших.

Мої картини — це переважно живописні асоціації від музичного твору у виконанні конкретного музиканта, оркестра або ансамблю. Саме це підкреслено і самою назвою полотен: «Мої сні ніколи не забуваються» (співає Стіві Уандер) або «У соковитих тонах» (грає біг-банд Дюка Еллінгтона). Часто ці асоціації більш узагальнені: «Слухаючи Джері Маллігена», або триптих «У світі стихії Оскара Пітерсона».

картину «Він любить джазменів», та потім відмовився від такої назви. А коли Білл Клінтон переміг на президентських виборах (я переконаний, що в цьому йому допоміг саксофон), то із задоволенням сказав тоді, що господарем Білого Дому стала «наша людина» — джазмен... і написав полотно, яке і назвав «Саксофон Білла Клінтона у передвиборчій боротьбі».

Мене часто запитують — а чому джаз? Головне, мабуть, тому, що я закоханий у джаз з його вільним трактуванням теми, свободою і розкутістю імпровізації, аранжуванням, які надають музичній композиції кожного разу неповторного звучання. У джазі за композитора не сковається, тут покажи, на що ти здатний сам. Мабуть тому так несхожі між собою живописні полотна, навіть ті, що написані на одну тему: «Близько півночі» (грає Телоніус Монк) та «Близько півночі» (грає Стенлі Джордан), або «Елеонор Рібі» (співає Рей Чарльз) та «Елеонор Рібі» (грає Стенлі Джордан). Я помітив, що і сприйняття моїх робіт різне. Коли їх подивився Женя Яценко, про якого я вже згадував, він сказав, що всі, майже без винятку, картини дуже влучно передають характер музичних творів та виконавців. Володя Симоненко сказав, що погоджується тільки з половиною, хоча і зауважив одразу, що то неважливо, бо всі роботи красиві самі по собі і йому подобаються. Пригадую, напередодні відкриття виставки в Українському фонді культури до залу увійшла чудова джазова піаністка Катерина Стадніченко, яка люб'язно погодилася зіграти одну з своїх композицій на відкритті виставки. Подивив-

шись картини (підтекстовок з назвою ще не було), одразу безпомилково стала називати, якому музиканту вони присвячені. Мене це дуже здивувало.

Інтерпретація стихії джазу засобами живопису спонукає постійно шукати. Джаз — музика надзвичайно творча і багата на складні технічні прийоми, тому їй вимагає від живописця адекватного. Коли я відтворюю музику експресивну, насичену складними акордами та ритмами, потужним звучанням усіх інструментів великого оркестру, то і живописовою відповіді прийоми — корпусний, експресивний мазок широким пензлем, мастихомом, або навіть тубиком; густі, насичені контрастами кольори. Такі у мене картини «Освідчення» (грає квінтет Карела Велебі), «Під звуки труби» (грає оркестр Мейнарда Фергюсона), «Людина з характером» (грає біг-банд Курта Джонса) та інші. Зовсім несхожі фактура, колір, лінії у картинах, які відтворюють камерні, ліричні блюзові мелодії. Тут я вже пишу тоненькими пензлями та іншими інструментами, які дозволяють створювати ажурне плетіння ліній, витончених форм. У таких картинах переважають зближені кольори. Саме так написані картини «Я кохав одного разу» (грають Микола Громін та Олексій Кузнецов) — блакитна асоціація на ліричну тему Антоніо Карлоса Джомба у виконанні відомого дуєту гітаристів, або «Знайомство влітку» (грає трубац Олександр Беренсон) — живописна інтерпретація у майже акварельних зеленних тонах відомої мелодії Мішеля Леграна, яку у 1985 році на фестивалі в Петербурзі чудово виконав ансамбль Валерія Бутмана — тоді він грав без свого лідера.

Мене часто запитують, чому я став художником і мистецтвознавцем, а не джазовим музикантом? Так, мені завжди хотілося стати справжнім джазменом, я мріяв грати разом з визначними джазовими іменами. Та не судилося стати джазовим музикантом, тим більше високого рівня. Може тому свою мрію я вирішив реалізувати у джазовому живописі. Та чим би я не займався — викладав історію образотворчого мистецтва чи писав наукові праці, у душі я завжди залишаюсь джазменом.

Гліб Юхимець

жовтні 1994 року стали головний режисер театру Олексій Кухельний та директор театру Тамара Строй, які повірили в мене, за це я їм дуже вдячний.

Я завжди мав бажання експонувати свої картини там, де грають джаз. Тому, коли у листопаді 1994 року побачив афіші 4-го Міжнародного фестивалю «Осній джазовий марафон» в Міжнародному центрі культури та мистецтв міста Києва, то одразу запропонував організаторам розгорнути у фойє виставку під назвою «Живописний світ джазу». Пропозицію було прийнято. Дуже хвилювався. Та все пройшло добре. Виставка сподобалася організаторам і учасникам фестивалю. Вона прикрасила джазову фієсту. Її запам'ятали, і через рік мене вже запросили розгорнути експозицію у дні 5-го фестивалю «Осній джазовий марафон». Серед нових полотен я вперше показав картину «35 хвилин джазу Леоніда Гольдштейна». Це живописний джазовий портрет не виконавця-джазмена, а джазмена-популяризатора джазової музики. Хто сьогодні з шанувальників джазу в Україні не знає цієї чудової передачі? За чотири роки існу-

є у мене і живописні джазові портрети — «Джазовий портрет Білла Холлдей». А є твори асоціативно пов'язані з настроєм музики: «Самба», «Біб-боп», «У стилі ретро», «Імпровізація», «Джаз джемборі», «Джемсесн». Всі мої полотна — це глибоко особисте виявлення моїх почуттів у кольорі, лінії, фактурі. Коли я слухаю музику, в моїй підсвідомості, у моїй уяві виникають живописні образи не тільки тієї музики, яку я слухаю, а й виконавців, більшість з яких я ніколи не бачив, як і ті міста, що зобразив у серії картин «Америка — країна джазу».

Джазмени, як і інші музиканти, дуже люблять дотепний гумор. Ця властивість джазу завжди мені подобалася. І у мене є кілька творів такого плану: «Безліч репетицій цього тижня та обмаль грошей» (грає Лацо Дезі) — живописна асоціація на композицію Євгена Єгорова, яку чудово виконали чеські джазмени. Або картина «І він любить джаз», на якій зображено такого собі доброго, трошечки ледачого, фантастичного вигляду дракона, який з насолодою слухає блюз. Спочатку я назвав цю

Піаніст Гарлем

● Сьогодні її життя – це кольоровий серіал, в якому яскраво висвічується ланцюжок офіційних і світських прийомів і презентацій. Квіти, шампанське, бомонд. Багато улесливих слів від поважних дорослих мужчин. Багато пропозицій – від небесно-міфічних до заземлено-реалістичних. Однак прокрутимо стрічку назад – в минуле. Там чимало чорно-білих кадрів. Ось школа-інтернат, де зовсім

ми маленької Кароліни. Якраз він від'їжджав на гастролі і вони домовилися з Кароліною, що після його повернення вони почнуть працювати над її репертуаром. Так і сталося. Працювали за графіком – від приватного вчителя з вокалу Кароліна бігла до вчителя хореографії. Годинами вони обговорювали її позасценічну поведінку – зокрема те, як потрібно поводитися з журналістами. Вона не

дом, вже у 1996-му році Ані Лорак вийшла в супер-фінал «Утренней звезды» з двома піснями «Манекенниця» і «Боже мій». Старе і не дуже добре правило, згідно з яким артист з України мав би спочатку гарно засвітитися в Москві, а вже потім його потрошку починають помічати і в Києві, класично спрацювало і на цей раз. Після численних ефірів московського ТБ співачку Ані Лорак визна-

«ВЕЛИКЕ для Ані»

ВОНА – ГРАЦІОЗНА І ТЕНДІТНА, МАЛЕНЬКА І ДОРΟΣЛА. МАЄ ЗАДОСИТЬ ЧЕСТОЛЮБСТВА І САМОВПВЕННОСТІ – ЯКОСТІ, ЯКІ ПІДДАВАЛИСЯ ЖОРСТКОМУ ВИПРОБУВАННЮ, КОЛИ ОПИНИЛАСЯ ОДНА-ОДНІСІНЬКА ПЕРЕД БАГАТОЛИКИМ НАТОВПОМ. КОЖНОГО РАЗУ ВИХОДИЛА ЯК ЯГНЯ НА ЖЕРТОВНИЙ КАМІНЬ, А ПОВЕРТАЛАСЯ ЗІ СЦЕНИ З ПАХУЧИМ ВАНТАЖЕМ РОЗКІШНИХ КВІТІВ, ПОВЕРТАЛАСЯ З ПЕРЕМОЖНО СЯЮЧИМ ОБЛИЧЧЯМ І АРТИСТИЧНО ПАДАЛА В ОБІЙМИ НАЙБЛИЖЧОГО ПАТРОНА І ПРОДЮСЕРА. ЗДАЄТЬСЯ, ВОНА НЕ ЗНАЄ БОЛЮ ПОРАЗКИ, МУК ТВОРЧОСТІ, АЛЕ ДОБРЕ ЗНАЄ, ЩО ТАКЕ НЕСАМОВИТЕ АРТИСТИЧНЕ ЖИТТЯ, ЯКЕ НАГАДУЄ ШАЛЕНИЙ КАЛЕЙДОСКОП З НІЧНИМИ ЗМІНАМИ В СТУДІЯХ І ВИСТУПАМИ ПО ДЕКІЛЬКА РАЗІВ НА ДЕНЬ У РІЗНИХ КІНЦЯХ МІСТА. І ЗДАЄТЬСЯ, ВСЕ ЦЕ ЗОВСІМ ЇЇ НЕ ОБТЯЖУЄ, А НАВІТЬ НАВПАКИ – РОЗПАЛЮЄ УЯВУ, ПРИМУШУЄ КРУТИТИСЯ БІЛКОЮ У КОЛЕСІ ЗАДЛЯ ТОГО, ЩОБ СКРІЗЬ ВСТИГНУТИ. НОВІ КОНТАКТИ І НОВІ ЗНАЙОМСТВА – ЇЇ ЩОДЕННИЙ ХЛІБ. ЗРЕШТОЮ, ТО БЕЗЦІННИЙ ДОСВІД. КРИХТА ДО КРИХТИ – ТАК ФОРМУЄТЬСЯ СВИТОГЛЯД. ЗОРЯНИЙ СВИТОГЛЯД МАЛЕНЬКОЇ АНІ ЛОРАК. ТАК, ВОНА В УСЬОМУ ДИТИНА, ЯКА ЗАХОПЛЕНИМИ ОЧИМА ВІДКРИВАЄ НОВИЙ ДЛЯ НЕЇ СВІТ ЩОДНЯ, І В УСЬОМУ ДОРΟΣЛА ЖІНКА – ЯК НЕ ПАРАДОКСАЛЬНО ЦЕ ЗВУЧИТЬ. КОЛИ ПОТРІБНО – ВОНА СТРИМАНА, ГОРДОВИТА, НЕЗАЛЕЖНА І КАТЕГОРИЧНА В СУДЖЕННЯХ. ТІЛЬКИ-НО «ПРОЇХАЛИ» ОФІЦІОЗ – ВОНА ЗНОВУ ВЕСЕЛА, ЗНОВУ РОЗВАЖАЄТЬСЯ І БЕШКЕТУЄ.

крихітна Каролінка ховає до кишені цукерки для свого братика Ігоря. Вона любить пригощати його солодощами, бо він – єдиний її захисник перед юрбою злих невихованих хлопчиків. А з добрими вона водить дружбу. І співає для них. Один з хітів репертуару – пісня «Люсі» у виконанні сина Олега Газманова. Співати вона почала одразу як з'явилася на світ Божий. Співала скрізь – навіть коли її не просили – пісні Пугачової, Доліної. Кароліна знала завжди – вона обов'язково стане співачкою. Іншого вибору, іншої альтернативи вона не могла уявити. Тому вона вважає, що не випадково Бог і доля надіслали Юрія Фальосу – незмінного продюсера, наставника. Вони зустрілися у 1992-му році на фестивалі дитячої творчості. На той час Юрій був досвідченим музикантом, який був просто вражений голосовими дани-

заперечує – вплив особистості продюсера на її свідомість був колосальний. Чого не було – то це жорстокого диктату. Юрій жартував, говорив, що вона – це Ані, а він – це Лорак. До речі: сценічний псевдонім Ані Лорак виник несподівано під час візиту нашого тандему в Москву на фестиваль «Утренняя звезда». Там порадили ім'я Кароліна замінити на якесь інше, тому що вже кимось була заявлена співачка саме з таким ім'ям. До цієї пропозиції вони поставилися не без гумору: просто взяли і написали Кароліна з іншого боку (задом наперед?). Перемога Ані на «Утренней звезде» у 1995-му році була дуже потрібною і доречною на той час. Її помітили. Маленька співачка отримала перше визнання, а пісня «Хочу літати» миттєво стала шлягером. Пізніше саме так – «Хочу літати» – Юрій і Ані назвали свій дебютний альбом. Зго-

ють в Україні. Головні естетичні орієнтири, які можна окреслити як синтез негритянського соул та поп-джазу, тоді найбільше цікавили Юрія і Ані; і саме ці уподобання, а разом і конкретні творчі «напрацьовки» знайшли підтримку на відомій київській студії «Аркадія». Хто не знає Аркадія Вихорева та аранжувальника і композитора Сергія Круценка? Більшу частину пісень для майбутнього альбому Ані Лорак написав саме Сергій Крученко. Потім до авторів приєднався відомий київський музикант Роман Суржа, який ретельно прописав усі гітарні треки. Тоді, у 1995-му році перед Юрієм стояло завдання записати і видати компакт-диск, який мав би стати кращою візиткою молодої співачки. Пізніше, коли диск, а згодом і касета побачили світ, вони вислухали чимало докорів на свою адресу: мовляв, в альбомі «Хочу

літати» немає хітів, робота не користується масовим попитом, бо то – не для народу... Юрій Фальоса був іншої думки. Його надзавданням було представити якнайширший спектр голосових і стилевих можливостей Ані Лорак. Вони не ставили мету: зробити гроші, мета була іншою: повага і престиж. Окрім того, то мав бути диск, який не соромно показати в будь-якому куточку планети.

Нью-Йорку. Серед 52 співаків і груп BIZ-TV зупинило свій вибір на нашій маленькій Ані Лорак. Вперше в житті співачка поїхала в Америку до Нью-Йорка і виступала на супервідомій сцені Манхеттен-Центру, де в свій час співали Біллі Холідей, Елла Фітцджеральд, Луї Армстронг та інші знаменитості.

Звичайно, на таку сцену страшно було виходити. Однак, вона перемогла в

зика стане більш важкою і мелодійною. Варто зазначити, що протягом трьох місяців Юрій відслуховував і розбирав пісні 80 композиторів України та Росії. Усього 127 пісень. Відібрано цілих шість. Три з них належать В'ячеславу Лещенку – сину відомого звукорежисера Володимира Лещенка, дві – Сергію Круценко й одна – Олександрю Яшину з Дніпропетровська. Ці пісні і складати-

ЯБЛУКО»

І все ж таки з точки зору музичної цілісності «Хочу літати» – альбом аж занадто розпорошений в естетичному просторі і вимагає від слухача постійної «переключки» з одного стилю на інший, що, зрештою, можна сприймати як тренаж музичної ерудиції.

Найбільшим іспитом в житті Ані Лорак був виступ на мега-фестивалі «Таврійські ігри». На п'ятому – ювілейному фесті «Ігри» заснували й провели в життя власну премію «Золота жар-птиця». Так от, відкриттям року 96-го було названо саме Ані Лорак. Впіймавши жар-птицю за хвостика, Ані розпочала новий виток своєї артистичної кар'єри. Невдовзі після бурхливих таврійських подій ім'я співачки потрапило до списку українських артистів, яких російське BIZ-TV відбирало для участі у престижному пісенному конкурсі «Біг Епл» в

собі острах і надзвичайно вдало виступила. Вона виконала там дві пісні – «Боже мій» та «Без тебе» Гарі Нільсона і зірвала зливу оплесків. В Нью-Йорку в ті дні вона почувала себе так, як напевно, в Атланті почувалися наші олімпійські переможці – з радістю в серці і зі сльозами на очах. Вперше в житті вона пізнала смак справжнього визнання – смак «Великого яблука». Проте, вдома залишалося багато роботи, яку потрібно було в короткі терміни перелопатити, оскільки йшлося про зовсім новий матеріал і – як наслідок – пошук нового іміджу. Її дотеперішній образ романтичної поп-джазової співачки має зазнати суттєвих змін. А саме: буде менше джазу, а саунд – більш компактним і жорстким. У текстах буде менше невизначеної філософії і більше життєвої простоти і дохідливості. Му-

муть кістяк другого альбому, який буде записуватись в Нью-Йорку. До речі: вже підписано контракт з фірмою «Поліграм». Паралельно оговорюються умови видання компакт-диску в Японії. І це ще не все. Тривають переговори з англійською фірмою «Холі м'юзик», яка позаторік видала перший наклад альбому «Хочу літати». Цього разу мова про суто англійський альбом для музичного ринку Великобританії.

Нині, як бачимо, інтерес до творчості нашої співачки зростає в геометричній прогресії і феномен Ані Лорак починає розкручуватись з неабиякою силою. Але особисто мені дуже хочеться, щоб вона не змінювалася, і завжди залишалася такою ж чарівною, тендітною і доброзичливою.

О.Євтушенко

РЕКОРДИ

Оксана ЦЕАЦУРА

НАЙРОЗПОВСЮДЖЕНІШЕ ПРИЗВИЩЕ у шоу-бізі Неньки — МЕЛЬНИК. Олександр — композитор та аранжувальник; Андрій — басист БРАТІВ БЛЮЗУ, Тарас — фельдмаршал червоної РУТИ, Сашко — контрабасист оркестру Національної опери; Мирослав — митець також; Андрій — шведський композитор та піаніст; прізвище директора фірми «Тік-Так» Сашка Молнера в перекладі з угорської означає «мельник»

НАЙБІЛЬША КІЛЬКІСТЬ музикантів на сцені під час проведення живого сольного концерту — на концерті РУС-

ЛАНИ ЛИЖИЧКО — «Дзвінкий вітер» (Wind Bells): Львівський Симфонічний оркестр, ПІК-КАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ, рок-гурт КЛУБ ШАНУВАЛЬНИКІВ ЧАЮ, сесійні музиканти. Загалом — 110 музикантів. А ще ця співачка-продюсер має найбільший діапазон жіночого голосу — 4 октави. Її найвища нота — ре IV октави. Єдина суперниця Руслани — Міраїя Керрі, також 4 октави.

Найбільшу КІЛЬКІСТЬ вкрадених інструментів витримала харківська група ДОЩ: гітари — 2, бас-гітара — 1, малий барабан — 1, комплект заліза — 1, педаль — 1; і усе — оптом за один раз у місті Москва. ДОЩ був також ЄДИНИМ ПРЕДСТАВНИКОМ УКРАЇНИ на Першому Міжнародному фестивалі «Блюз живе в Мінську», що мав місце у Мінську у грудні 1996 р.

НАЙСТАРІШИЙ МУЗИЧНИЙ КЛУБ — БАРВИ (Київ). Р.н. — 1978.

Найбільший розмір ноги має басист ВОЛОДИМИР ЗАВ'ЯЛОВ — 46.

Перша в Європі постановка опери-ораторії Ігоря Стравінського «Цар Едіп» в стилі new opera під відкритим небом (див. «Галас» № 1, 1997, стор. 8) на думку театральних критиків — найзавзятіша та найбезумніша акція нинішнього театального сезону. В постановці опери-ораторії було задіяно близько 600 чоловік: капела, камерний хор, симфонічний оркестр, сучасний балет, квартет ударних інструментів, вокальний дует, масовка.

Єдиний жіночий рокабіловий гурт РОК-ЛЕНД-ЛЕДІЗ (Київ).

САМА НЕВЕЗУЧА — НАТАЛЯ МОГИЛЕВСЬКА: «Слов'янський Базар-95» — розбито власного приза (кришталеву вазу); «Море Друзів-96» — голуби, що були випущені під час виконання пісні, не повернулись до співачки; «Таврійські Ігри '96» — запізнення на пароплав, що мав повернути дівчину з фестивалю додому; Київ-96 — нова «Мазда» розбивається у день придбання.

Хто може бути МІНІАТЮРНІШИМ, аніж барабанник БІЛОЇ ЗОНИ Мишко? Його зріст 153 см.

Найбільшу окружність грудей мають: акторка-коментатор РУСЛАНА ПИСАНКА та її приятелька — акторка-співачка ГАННА ЛЕВ.

НАЙПУХКІШИЙ РЕЖИСЕР — Сергій Архипчук — 116кг.

НАЙКРАЩІ БАС-ГІТАРИ виробляє Вадим Медвідь.

НАЙБІЛЬША КІЛЬКІСТЬ РЕМІКСІВ на власні речі (близько чотирьох десятків) — у Сергія Поповича з РОБОТИ ХО.

Власник найбільшого медіатору в світі — ВОЛОДИМИР НИБОЖИНСЬКИЙ. Діаметр медіатору приблизно дорівнює діаметру вінілового диску.

НАЙБІЛЬША КІЛЬКІСТЬ ЗМІН ЧАСТОТИ РАДІОМОВЛЕННЯ — у Радіо Рокс. 7 разів за час існування.

НАЙВАЖЧИЙ ГРАН-ПІ має гурт ГАЛАКТИКА. На фесті «Інтершанс-88» їм було вручено рекордінговою фірмою фігурку вагою 7 кг. Екземпляр — єдиний у світі.

Власник НАЙДОВШОГО ХАЕРУ — дніпропетровський репортер-музикант Віктор Борщенко. 7 років не стригтись — і собі таке можна мати.

ЧЕРВОНА РУТА '97

Глобальний десант у Харкові

933 933

Отже, відбувся останній відбірковий тур в Києві, найбільш напружений, а відтак — найбільш виснажливий, бо, як співає Пономарьов «з ранку до ночі...» тривав гігантський марафон. Пристрасті відштоврились, списки укладені, а робота лише розпочинається: продюсери (переважно з числа відомих київських музикантів) розбирають «клієнтів» — учасників фінального туру «Червоної Руты» щоб довести до розуму їхні «мінусовки», вдосконалити аранжмент — там, де це потрібно; стилісти й візажисти вкупі з іміджмейкерами тим часом працюють над сценічним образом того чи іншого претендента в лауреати. Дирекція вирішує стратегічні питання звуку, світла, забезпечення тощо. Одне слово — робота кипить, телефони скаженіють, день переходить в ніч і навпаки непомітно...

Усе як завжди? Ні. «Червона Рута'89» була вибухом цілого сузір'я талантів, імена яких — на перших позиціях національного поп і рок-рейтингів. «Рута-89» мала характер національно-патріотичний. Підкреслимо це. Такий був час, суспільний клімат. Нинішня п'ята — ювілейна — імпреза робить наголос на професіоналізмі та індивідуальності. Кожен — особистість. Кожен — профі. Професіоналізм на національному музичному ґрунті. За це варто поборотись. Так вважає Дирекція «Червоної Руты». Так вважає художній директор фестивалю Анатолій Калениченко. Його висновки щодо сучасного стану молодіжної культури в Україні ми наводимо нижче.

ТЕНДЕНЦІЇ (без тенденційності)

У минулому році дуже цікавою була поп-музика в Дніпропетровську. Тепер рівень впав. Натомість Харків видав цілу плеяду неординарних поп-виконавців. Виріс рівень і у Житомирі. Київ традиційно дав кілька цікавих імен. Одеса раптом виявила одразу кілька сильних позицій в танцювальній музиці. Що до рок-музики — тут ще більше несподіванок. Раптовий рок-вибух у Полтаві. Цілих 27 груп. Десять з них — цілком пристойні. Натомість Харків, не дивлячись на сильні рокові традиції, не видав чогось дійсно сильного. Справжній підйом україномовної рок-музики в Криму — раніше цього не було. Раніше Тернопіль генерував поп, а рок-музика була відсутня. Нині маємо 10 рок-груп на відбірковому і рок-клуб в Тернополі.

МУЗИКА І ЖАНРИ В РЕГІОНАХ

Західна Україна почала занепадати. Східна виходить вперед. Рок-музика в цілому більш відкрита для пошуку і експерименту. Внаслідок цього — більш цікава, ніж поп-музика. Танцювальний жанр розвивається найбільш динамічно. Можливо — то вимога часу. Акустична музика переживає кризу. З'явилося багато композиторів, зорієнтованих на найбільш сучасне звучання. І в поп і в рок-жанрах з'явилася нова лінія — звернення

до фольк-автентики, але з елементами модерного аранжування.

КОШТОРИС

Кошторис витрат зріс. По-перше — тому, що нинішня імпреза — ювілейна, по-друге — «Червона Рута» відбудеться у Харкові, одному з найбільших міст України. Якісний звук — а ми працюємо з фірмою «Зінтеко» — коштує грошей. Телезйомки робилися на усіх імпрезах, але тепер шоу робиться конкретно під телеверсію. На сьогодні вже є домовленість з компанією «КРАФТ ЯКОБС СУШАРД УКРАЇНА», іншими словами — Тростянецькою шоколадною фабрикою, яка виробляє дійсно смачний шоколад «Корона». Сподіваємось, що нашим спонсором стане також «Кока-Кола». Ці компанії неодноразово надавали нам підтримку, зокрема у проведенні масштабних акцій «День Києва» та «День незалежності».

ПЕРСПЕКТИВА

Ми зробимо все, щоб наші спонсори отримали прибуток у вигляді іміджевої реклами, сама ж «Червона Рута» прибутку не матиме, бо це не комерційний фестиваль. Планується, що до Харкова поїдуть також Ірина Білик, В.В., КОМУ ВНИЗ та інші, аби показати у Харкові вже популярних музикантів, бо за останній рік у цьому українському місті не було жодного нашого виконавця.

СПИСОК ФІНАЛІСТІВ ФЕСТИВАЛЮ «ЧЕРВОНА РУТА-97»

РОК-МУЗИКА

ВОВЧА ЯГОДА (Хмельн. обл., Кам'янець-Подільський), СТРАШНИЙ ГОЛОВНИЙ БІЛЬ (Хмельницький), МОТОР «РОЛЛА» (Хмельницький), ST.PAUL CUYS (Закарпатська обл., Ужгород), ІМПЕРІЯ СТРАХУ (Миколаїв), ОНЕЙРО-ІД (Полтава), АРАХНОФОБІЯ (Полтава), ШАДАНАКАР (Чернівці), ДАТ (Черкаська обл., Сміла), КАБРІОЛЕТ ЛІСНИЧОГО (Сімферополь), НЕЙМЛЕСС (Тернопіль), ЖАНДАРМИ (Донецьк), LOS DYNAMOS (Рівне), ФАКТИЧНО САМІ (Івано-Франківськ), ПОРОЖНЯ КЛІТКА (Івано-Франківська обл., Калуш), ТАТХАГАТА (Київ), SO (Київ), РЕАКТОР (Вінниця), СТОП-СТЕП (Дніпропетровська обл., Дніпродзержинськ), СПІЛ (Чернівці), BOMBTRACK (Київ), CASTL HILLS (Київ), АНОМАЛІЯ (Харків), ЗАРАТУШТРА (Київ), FLASH (Донецьк), ДАЙ МАМІ ПОСПАТИ (Київська обл., Біла Церква).

ПОП-МУЗИКА

BLACK FIRE (Запоріжжя), Олена Кулик (Запоріжжя), Олена Криворука (Луганськ), Оксана Попович (Волинська обл., Нововолинськ), Інна Корнелюк (Волинська обл., смт. Локачі), Оксана Таран (Житомир), Людмила Коваль (Суми), Галина Приймак (Херсонська обл., В-Олександрівський р-н, с. Білоусове), Олена Черепанова (Тернопіль), Олена Плаксина (Харків), Денис Барканов (Харків), Марія Іванова (Харків), Інесса Пустовалова (Івано-Франківськ), Світлана Градова (Київ), Катя Чілі (Київ), Юлія Лорд (Київ), EX (Чернівці), Олеся Григоренко (Вінницька обл., М.Тульчин), АВТЕНТИЧНЕ ЖИТТЯ (Київ), РАДОСЛАВ (Харків), Захар (Львів), Олександр Коваленко (Луганськ), Станіслав Селюнін (Чернігівська обл., Ніжин), Василь Лютий (Київ), Марина Юрасова (Київ), Тетяна Пісарьова (Дніпропетровська обл., Кривий Ріг), Олена Добрицька (Кіровоград), Тетяна Репіна (Харків), Алла Пасаман (Волинська обл., Іваничі), Людмила Москаль (Львівська обл., Червоноград), Олена Глазова (Київ), Тамара Поляченко (Донецька обл., Слов'янськ), Яна Яновська (Чернігівська обл., Піжін).

АКУСТИЧНА МУЗИКА

Дует ДРУЗІ (Кіровоград, обл., Знаменський р-н, с. Іванківці), ВЕРЕТЕНО (Миколаїв), Едуард Скрипник (Чернівці), ДИМ КОРОМИСЛОМ (Житомир), ТИМУР І ЙОГО КОМАНДА (Херсон), Дмитро Гарбуз (Харківська обл., Мерефа), ОКРЕМА ТЕРИТОРІЯ (Львів), Світлана Чорноног (Київ), Дует ЗРОБИ САМ (Київ), Олег Корнійчук (Миколаїв), Михайло Шербан (Львівська обл., Старо-самбірський р-н, с. Бусовицько), Оксана Гончарук (Київ), СЮР (Харків), Тетяна Конько (Рівне), Едуард Приступа (Харків), Людмила Мамаєва (Харків), ОЧЕРЕТЯНИЙ КІТ (Вінниця), Дмитро Піддубний (Полтавська обл., Кременчук), ДЖЕК О «ЛЕНТЕРН» (Львів), Тарас Мазур (Львівська обл., Миколаїв).

ТАНЦЮВАЛЬНА МУЗИКА

ТУРБО-ВІТЕР (Одеса), Вітас Грачов (Одеса), ТАРТАК (Луцьк), Демченко Віталій (Полтавська обл., Кобеляки), ТРОЄ ПОРОСЯТ (Дніпропетровськ), АСОПІЛОТ-777 (Одеса), ТАНОК НА МАЙДАНІ КОНГО (Харків), Кукузенко Сергій (Донецьк), СПАЛАХНУВ ШИФЕР (Ужгород), DULL TEAM (Рівне), МИРНИЙ АТОМ (Івано-Франківська обл., Коломия), Христина Руденко і НОМЕBOYS (Київ-Чернівці), SPEEDWAY (Запоріжжя), ЮА-4 (Чернівці), ГО-НИТВА (Рівне), Денис Койдо (Луганськ).

ПРОГРАМА

п'ятого Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні та популярної музики «Червона рута '97»

ХАРКІВ, КОНЦЕРТНИЙ ЗАЛ

27 квітня	неділя	конкурс акустичної музики
28 квітня	понеділок	конкурс поп-музики (початок)
29 квітня	вівторок	конкурс поп-музики (закінчення)
30 квітня	середа	конкурс сучасної танцювальної музики
1 травня	четвер	конкурс рок-музики (початок)
2 травня	п'ятниця	конкурс рок-музики (закінчення)
3 травня	субота	концерт переможців «Червоної руті '95»
4 травня	неділя	концерт танцювальної музики
5 травня	понеділок	концерт дипломатів «Червоної руті '97»
6 травня	вівторок	вечір авангардної сучасної поезії; показ моделей сучасного одягу
7 травня	середа	концерт лауреатів «Червоної руті '97»

ХАРКІВ, ПЛОЩА СВОБОДИ

9 травня	п'ятниця	концертний захід, присвячений Дню Перемоги
10 травня	субота	концерт харківських рок-музикантів і гостей фестивалю
11 травня	неділя	концерт-закриття харківського етапу фестивалю

КИЇВ, МАЙДАН НЕЗАЛЕЖНОСТІ

25 травня	неділя	концерт-закриття V Всеукраїнського фестивалю «Червона рута» в рамках святкування Дня Києва
-----------	--------	--

ВХІД НА ВСІ ЗАХОДИ ФЕСТИВАЛЮ – БЕЗКОШТОВНИЙ

Гарем Пономарьова кричав і плакав

1-го березня ККПК «Клекіт» у Львові став місцем паломництва чого жінцтва Львова відповідного віку (від 10 до 20 років) та впадіння. Тут проходили концерти Олександра Пономарьова. Хоча фанки і не побилися, але відносини між глядачами були досить напружені. Кожна вважала, що Сашко співає для неї, потребує і шукає тільки її. А інші жінки в залі – непотрібний мотлох. Армія прихильниць кричала та потіла ногами, вітаючи свого улюбленця. Проте Олександр виявився зривковим чоловіком (з ким прийшов, з тією і поїхав) – окрім нього та його що народженого балету (так швидко зітворили, що й ім'я ще не встигли дати новонародженому; може, конкурс оголосити?) на сцені була київська сучасна Олена Мозгова.

Під час концертів прихильниці отримали можливість освідчуватися в коханні кумирів – проводилися конкурси на найчарівніші та найоригінальніші слова про Олександра Пономарьова. А він собі слухав та оцінював. Так вислови, як зовнішність претендентки. Шестеро переможців отримали плакати з автографом співака. Розчаруванням для фанаток Олександра Пономарьова стало не тільки те, що вони виявилися такими чисельними (на концерти по 1000 глядачок), але й те, що Сашко відкривав рот під фонограму. А танцювати він, на думку Анатолія Калениченка, не вміє.

«Лишається надія»

З 16 по 22 січня по 7 містах Західної України (Львів, Тернопіль, Мукачеве, Ужгород, Івано-Франківськ, Рівне, Луцьк) проходила музично-громадська акція «Лишається надія». Організатором акції виступила шоу-агенція «Святий сон» за підтримки адміністрації Президента України Народного Руху України, Української Студентської Спілки та обласних державних адміністрацій.

Участь в акції взяли провідні українські музиканти: Тарас Петриненко, Тетяна Горобець, Олександр Пономарьов, гурт СКРЯБІН, Ірина Шинкаренко, Марія Бурмака, Алла Попова, В'ячеслав Хурсенко, Тризубий Стас, Марія Омельська, Сергій Доценко, Сергій Шишкін, Аліна Острополець, Андрій Зіліско, Інесса. Крім того, у кожному місті до співаків приєднувалися місцеві виконавці, так що концерти тривали більше трьох годин.

Організатори акції прагнули привернути увагу владних структур до проблем національної культури та вітчизняного шоу-бізнесу, які, маючи величезний потенціал, перебувають сьогодні в жалюгідному стані.

Акція показала, що думка про неконкурентоспроможність українських музикантів – міф, яким прикриваються ті, кому байдуже майбутнє української пісні. Усі концерти акції проходили при переповнених залах. В Ужгороді квитки розійшлися за три дні, хоча перед тим на виступ Віки Циганової заохотили потрапити аж шість осіб. А в Луцьку та Тернополі під час концерту неможливо було пройти в проходах.

Особливою популярністю користувалися серед молоді виступи Олександра Пономарьова, Тараса Петриненка, гурту СКРЯБІН, Тризубого Стаса, під час яких половина глядачів влаштувала перед сценою справжнісіньку дикоту. Хоча решту учасників акції теж неодноразово викликали на «біс».

На маршрут організаторів чекали і несподіванки. За 5 днів до концерту Івано-Франківський драмтеатр, де планувався концерт, затопило і проведення концерту було під сумнівом. Але вчасно вдалося знайти іншу залу подарувати франківцям очікувану зустріч з артистами.

Акція «Лишається надія» ще раз довела, що в Україні існує шоу-бізнес, що українських виконавців можна і варто підтримувати, і це повинно стати основою державної політики щодо розвитку національної культури та шоу-бізнесу.

«Магія» Кривого

У зоряному залі київського Планетарію трапилося Дещо: півторагодинний концерт дуету Людмили та Михайла Кривих з Дніпропетровська. Вишукана філігранна музика на стику нью-ейдж і ворлд м'юзик подарувала справжню насолоду небагатьом слухачам. Дует Кривих робить музику, яку прийнято вважати неконцертною, але продюсер Олександр Лисокобилко (Лав-Студіо-Київ) вважає, що ця музика конкурентоздатна на європейському ринку. Запам'яталися такі надзвичайно красиві речі, як «Магія», «Нострадамус», «Східний базар». Обидва музиканти у минулому працювали в складі джаз-рокової формації КРЕДО, зараз Михайло паралельно працює в супер-тріо Олександра Любченка. Як дует – Кривих існують нетривалий час, але вже мають в активі дві години чудової музики. Залишається додати, що прекрасне звучання в Планетарії забезпечила українська фірма «Тік-Так» в особі звукорежисера Романа Шендери.

Чубай і інсталяції

Здається, Тарас Чубай та ПЛАЧ ЄРЕМІЇ ніколи не виступають на одному ж майданчику двічі. Мабуть цим пояснюється така невелика кількість сольних концертів групи. Проте як тільки з'являється щось нове та акустичне («Дзига» розжила на концертно-камерний зальчик), вони не відмовляють собі в задоволенні послухати, як тут звучатиме: «А вона, а вона...»

Однак 23-го березня ПЛАЧ ЄРЕМІЇ вирішив, що з нового майданчика повинні звучати нові пісні. Це зовсім не означає, що тут не було «Літаючої голови», «Bebi» або ж тієї ж «алкогольної». Але нові альбоми, які тільки записуються, також потребують «розкрутки». Отож, ПЛАЧ старався залюбити у нові творіння своїх старих прихильників. Всім бажаючим не вистачило стільців. Тому художник Володимир (Шура) Кауфман, який тільки напередодні в цьому залі відкрив виставку, мусив потерпати за свої скляні інсталяції та перфоменси, на які стояча публіка опиралася спинами. На щастя, нічого не розбилися. Хоча, за звичаєм, коли щось б'ється — то на щастя.

А ще дирекція «Дзиги» похвалюється за два місяці розпочати в цьому залі цикл класичних камерних концертів. Тільки як вони витягнуть на цю балконничко-сцену навіть наймініматіорніший рояльчик? Хоча досвід показав, що з тієї піщаної (метр на два, приблизно) сцени не впали ані ПІКАРДІЙСЬКА ТЕРЦІЯ (шість чоловік), ані ПЛАЧ ЄРЕМІЇ (четверо чоловік та барабани).

«Рок-масляна» проти наркоманії

У минулому році наприкінці лютого відбувся веселий фестиваль «Рок-Масляна» за участю симпатичних київських команд ДРУГЕ ДИХАННЯ, ПІРАТА БЕНД, МЕД ХЕДЗ. Ідея проводити зими за допомогою запальних ритм-блюзу і рок-н-ролу сподобалась багатьом, тому фірма «Ініціал-Шоу» вирішила провести «Рок-масляну'97» у приміщенні БК заводу «Арсенал» за участю ветеранів блюзу-групи ДРУГЕ ДИХАННЯ, ПІРАТА БЕНД, РОБІН БОНС та цікавих житомирських груп ДРУГА РІКА та КОНТРАБАНД. В останній момент до цієї компанії приєдналася незалежна команда КАТЕР-ПІЛЛАР. Цього разу «Рок-масляна» мала антинаркоманський характер, найідейнішого ефекту прагнули досягти організатори. Вийшло не дуже, але «Ініціал-шоу» продовжує свій рух в здоровий бік.

КИЇВ

кіоски «Союздруку» 443-13-62
магазин «Джаз Клуб» 268-52-00
магазин «YAMANA» 220-96-37
мережа розповсюдження «Іма» 228-74-57
рок-магазин «Пережесток» вул.Заньковецької
рок-клуб «Барви» 475-66-77
містечко об'єднання «Гарба» 229-29-19
фірма «Родина» 225-27-70
бібліотека Національної музичної академії ім.П.Чайковського
магазини та торговельні пункти «Караван CD» 290-45-10
магазин «Компакт диск» 446-82-36
магазин «Ноти» 228-82-00
магазин «Касети» 269-33-83
студія звукозапису «Сімож» 446-64-80
фірма «IPD & T Ltd» 290-06-96
фірма «Валілекс» 416-35-14
супермаркет «Korri de la Vita» 441-49-61
супермаркет «Біля золотих воріт» 225-51-88
супермаркет «Лос-Анджелес» 227-62-36
супермаркет «Людила»

229-83-36

супермаркет «Дипломат» 224-74-14
супермаркет «Трембіта» 216-94-40
супермаркет «Колгрін» 216-13-47
супермаркет «Славутич» 555-59-09
ресторан «Барселона» 213-70-63
ресторан «Італія» 224-20-54
магазин «Конто» 552-82-79
Торгівельний дім «Київ-Рим» 212-40-32
магазини «Норд-Америка» 211-28-96
«Ля-Фуршет» Нивки 442-24-52
«Ля-Фуршет - 1» Пр.Победи, 14
КИЇВСЬКА ОБЛ.
«Союздруку» 443-11-23
ВІННИЦЯ
Фірма «Клепач» 46-12-77
Фірма «Моріон» 26-93-33
АП «Преса» 32-70-18
ДНІПРОПЕТРОВСЬК
«Центр розповсюдження друку» 45-22-71
«ВЛД-Пресс» 44-13-81
ЖИТОМИР
Газета «Інтерес» 37-85-59
ТзОВ «Прес Форум» 33-79-80
Бердичів Житомирська обл.
«Союздруку» 2-21-86

Малин Житомирська обл.

«Союздруку» 5-34-50
ЗАПОРІЖЖЯ
фірма «Комбо» 33-51-06
Мелітополь Запорізька обл.
«Мелітополькнига» 42 21-195
ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
«Поштамп» 2-34-69
ТзОВ «ГРАНТА» 5-91-57
КИРОВОГРАД
«Прессторжмарка» 22-65-11
КРИВИЙ РІГ
фірма «Союз-Магнетіт» 44-22-94
ЛУЦЬК
«Волинпошта» 2-71-40
ЛЬВІВ
ТОВ «Преса» 63-40-61
фірма «Агенда» 76-13-93
газета «Експрес» 64-64-58
м-н «Ноти» 72-67-96
м-н «Мелодія» 72-86-33
«Торгпреса» 34-41-76
МО «Дзига» 76-74-20
«Прес-Експрес» 27-12-34
Броди Львівська обл.
фірма «РАСКО» 03266 4-30-93
ОДЕСА
Фірма «Трітон» 63-32-38
ПОЛТАВА
«Союздруку» 7-05-62
«Полтавакнига» 7-40-90

РІВНЕ

«Світоч» 25-52-04
СІМФЕРОПОЛЬ
«Кримсоюздруку» 27-25-17
СУМИ
АТП «Кобзарь» 22-51-17
ТЕРНОПІЛЬ
ТОВ «Захід ЛТД»
пл.Театральна, 2
«Торгпреса» 24-44-89
УЖГОРОД
«Союздруку» 2-34-55
«РІО-Інформ» 5-20-45
ХАРКІВ
АТЗТ «АРТ-музика» 90-07-33
фірма «Орбіс» 43-03-79
ХЕРСОН
«Центр Імідж-Контакт»
пр.Ушакова, 75
Нова Каховка Херсонська обл.
ЧП «Крокус»
Кам'янець-Подільський
Хмельницька область
«Укрпреса» 30-370
ЧЕРКАСИ
«Торгпреса» 63-45-35
ЧЕРНІВЦІ
«Торгпреса» 272-88
ВАШЕ МІСТО
Ваша фірма, ваш телефон

Запрошуємо до співробітництва усі юридичні та фізичні особи, що зацікавлені у розповсюдженні часопису. Пропонуємо дуже вигідні умови для оптових покупців. Наша адреса: Україна, 253094, Київ, вул.Попудренка, 52, офіс 710, тел./факс 380 44 554-71-16, тел. 380 44 551-63-00

ПЕРЕДПЛАТА

- 1) у будь-якому відділенні зв'язку України через переплатний каталог «Укрпошта».
- Переплатний індекс 40289
- 2) фірма «Періодика», тел.228-00-24
- 3) АТЗТ «Саммит» (доставка кур'єром), тел.290-77-63, 290-71-06
- філії агенції «Саммит» по Україні: Луганськ, тел. 52-82-37, Миколаїв, тел. 22-52-43, Севастополь, тел. 71-86-36, Харків, тел. 43-70-78, Черкаси, тел. 45-15-08
- 4) за поштовим каталогом «Караван CD»: 252001, м.Київ, а/с В148
- 5) за межами України — у всіх представництвах «Укрпошти» та АТ «Міжнародна книга». Тел. для довідок (044) 228-49-69 Адреси представництв АТ «Міжнародна книга» за кордоном. можна отримати в редакції

АВТОРА!

Якщо Ви бажаєте стати автором провідного українського музичного часопису, якщо Ви добре знаєтесь на музиці, якщо Ви добре володієте українською та маєте власний стиль — «Галас» запрошує Вас до співробітництва.

Матеріали приймаються в приміщенні редакції щоденно (окрім суботи та неділі) з 10.00 до 13.00. Необхідно звертатись до головного редактора (українська музика) чи його заступника (західна музика), або до відповідального секретаря редакції. Багато залишити у себе другу копію Вашого матеріалу. Можна також надсилати свої матеріали за факсом (прохання робити це, по можливості, у нічні години), зазначивши при цьому Ваше ім'я та координати. Рукописи не горять, не рецензуються, але повертаються. Редакція гарантує, що Ваш матеріал не буде використаний в інших цілях без Вашого дозволу.

Вибачайте, панове!

У статті «Галас: будьмо!» про нашу презентацію (див. №1 за 1997, стор. 27) з причин недостатньої інформованості група О.К. помилково була названа причетною до «застарілого хард-року». Група ж грає поп-рок, який буде завжди юним. Щодо фрази, ніби-то Жанна Боднарук стане солісткою гурту О.К., то тут наш журналіст просто видав бажане за існуюче.

С пейджером по жизни с «УКРПЕЙДЖЕМ» по Украине!

Київ, пер. Лабораторный, 1
Тел. (044) 268-51-98
Справки по тел.: 0-54
контактный пейджер:
0-54 № 0-54

Укрпейдж

0-54 - подключаем к системе ваши пейджеры!
- абонентная плата всегда 30\$ по курсу!

Київ, пер. Лабораторный, 1, Тел. (044) 268-51-98
контактный пейджер: 0-54 № 0-54
Справки по тел.: 0-54

Робота, перетворена на хоббі – це є щастя. Я щаслива людина. Звукорежисерів у нас сьогодні багато. Є маленькі, є великі, талановиті і не дуже, є питущі, є зарозумілі, є класні хлопці, а є – так собі.

під знаком доброго

Звукорежисер (далі З/Р) – це не професія, це – доля, лінії якої можна знайти на кімках пальців, які рухають важелі мікшерів, і на кілометрах півки, яку З/Р відписують за своє життя.

Роботу З/Р не видно, але їх добре чути. Всі музиканти знають: режисер з гарним слухом та музичним смаком – це знахідка. Бо саме його робота стоїть якраз посередині шляху музики від музиканта до вух слухача. На мою думку, прізвище З/Р потрібно писати великими літерами поряд з прізвищем композитора. Але ось вона, чорна невдяка – більша частина споживачів музичного матеріалу навіть не здогадується про існування З/Р. І він, сидючи у своїй тісній студії з товстими стінами, крізь які не долітають звуки світу, сам на сам з вразливою психікою музиканта, невизнаністю композитора і геніальністю аранжувальника, по крихтам збирає музику.

Першим з когорти визначних і талановитих звукорежисерів був Олег Ступка, відомий також як продюсер, автор різноманітних проектів з найпопулярнішими музикантами сучасної української естради – Таїсією Повалій, Олександром Пономарьовим, ДЖАЗ ВУЙКО БЕНДОМ, ДЖАЗ-ЕКСПРОМТОМ. Олег Ступка – захоплена своєю справою людина. Він зайнятий у багатьох проектах, і викроїти час для інтерв'ю виявилось дуже непросто, але у мене була ціль – хоч трохи підняти завісу над тим, кого називають відомою в Україні людиною, звукорежисером Олегом Ступкою.

– Розкажи для початку, з чого ти починав, як дійшов до такого життя, що став З/Р?

– Почалося з того, що я закохався в Музику і став барабанником. Працював і в «Укрконцерті», і в ресторанах – пройшов Велику Музичну Школу. Граю я, мабуть, все своє життя, школу закінчив по класу баяна, а потім сів за ударні. Після дитинства вчитися далі музиці не пішов (у той час це було не модно), а пішов в інженери. Як всі музиканти з вищою технічною освітою, вечорами працював у ресторані, а зранку – інженером, навіть керівником технічної групи був. І в один чудовий день зрозумів – не можу бути інженером. Все! У той час у Республіканському Будинку звукозапису (БЗЗ) з'явилося вільне місце, а оскільки моє бажання бути З/Р на той час сформувалося в гучний лозунг: «Хочу працювати! Дайте студію!», то це місце запропонували мені. Дякую Олегу Петровичу Островському, на той час директору БЗЗ, за те, що він взяв мене на цю роботу. Я декілька місяців походив в уніях, і ось уже 14 років працюю.

– Кого ти писав вперше?

– Це був цілий самодільний естрадно-симфонічний оркестр, моя спільна робота з Танею Міленіною, зараз вона режисер програми «Класик-прем'єр», а тоді вона дебютувала як редактор УТ, а я як З/Р. Як бачите, пробний шар був щасливим.

– Я дивлюся, що майже всі З/Р у минулому музиканти – це допомагає?

– Безумовно, тому, що ти висидів цю музику не тільки вухами, а й задом. Тобто ти працюєш, ти знаєш, як це повинно бути, в тебе є відчуття музики. А я грав у групах, починаючи зі школи. У 63-му році я, мабуть, вперше сів за якусь само-

робну ударну установку з піонерським барабаном. І ми грали джаз.

– Ти був одним із організаторів асоціації джазових музикантів. Вона існує?

– На папері. Ніхто її не фінансує. Нема кому організовувати концерти джазу. Потрібно, щоб люди до цієї музики досішли і щоб у ресторанах і всіляких клубах, де вони відпочивають, їм хотілося слухати джаз, а не Альону Аліну.

Поки що натовп забуває Палац Спорту, танцюючи під Філю Кіркова, а чудове виконання 9 симфонії Бетховена, в той же день, проходить у пустому залі. Так не тільки в нас, а й на Заході.

– Ти метр в українській звукорежисурі, повз твої вуха пройшло не одне покоління естрадних співаків України. З ким тобі цікаво було працювати?

– Я працював із славетною КОБЗОЮ, з Назарієм Яремчуком, Василем Зінкевичем, Софією та Аурікою Ротару. Метром української естради я вважаю і Ларису Доліну, все ж такі вона з Одеси. Найпримітніша і найпрофесійніша робота була з нею. Ми записували рок-оперу «Стіна». Ні, не «Стіна» PINK FLOYD, а «Стіна» гурту ЖАЙ-ВІР. Його керівник Ростислав Штинь написав музику на текст литовського поета Йозефа Марцинкявічуса. Дуже цікавий проект, але його погано було відзнято на УТ, і він пройшов непомітно, «Стіна» і досі десь є в архівах радіо, цікаво було б її згадати зараз.

Але багато цікавої роботи з'явилося, коли я став продюсером.

– Чим, в твоєму розумінні, є робота продюсера?

– Довести виконавця до перемоги на престижному фестивалі.

Перший мій проект з'явився у 1987 році. Запропонував Ларисі Канарській, солістці гурту ЖАЙВІР, поїхати до Юрмалі. Музику написав Ігор Стецюк, відомий київський композитор, мій хороший друг. Лариса зайняла там 3-є місце.

– Проекти останніх років ми знаємо – Таїсія Повалій, Олександр Пономарьов, ДЖАЗ – ЕКСПРОМТ, ДЖАЗ ВУЙКО БЕНД. Напрошується таке запитання – ти робиш зірку, випускаєш її в світ, завойовуєш з нею крутий фестиваль і все... вона від тебе йде? Чому?

– Все просто. Хоча я маю ім'я і знаю всі таємниці того, як робиться зірка, я не маю фінансових можливостей йти далі і тому зупиняюсь. Мої проекти підхоплюють продюсери, вкладають гроші і роблять на них зірковий бізнес. І, на жаль, дуже мало хто в залпі слави приходить до мене, щоб подякувати.

– Який з останніх проектів – твоя гордість?

– Звичайно, ДЖАЗ ВУЙКО БЕНД, про що може бути мова. Це ж джаз, це профі, це Пашков, я вважаю його грандом українського джазу.

Також відмінна робота – «Джаз хорал» Гебеля. Їх виступ на Фленсбурзькому фестивалі у 1995 р. викликав фурор. Я сидів за пультом. Ми представили Україну – супер.

– Слухай, а в тебе є супермрія?

– Вона була і зовсім недавно збулася. У мене син вчиться у найпрестижнішому музичному

коледжі світу – це Берклі Скул, який знаходиться в Бостоні і який закінчили всі світові зірки джазу.

(Для довідки: Женя Ступка – композитор і аранжувальник. Писав музику для починаючого Е.Л. Кравчука, Таїсії Повалій, Слайдера. Розробляв цікаві проекти напрямку музики Rave.)

– Одна мрія збулася, але гадаю, що думка про власну студію тебе не кидала ніколи. Яку ти хочеш студію?

– Дорогу. Таку, як зараз ми встановили у палаці «Україна». Я представляю там німецьку фірму «Music active». Це супер-студія європейського рівня. В мене душа радіє, що я можу посидіти за такою апаратурою.

– Чи не приваблює тебе ідея поділитись знаннями із студентами?

– Пропонували викладати в театральному інституті на кафедрі звукорежисури. Але платять смішні гроші, відповідальність велика і технічної бази ніякої, а пояснювати складні технічні питання «на пальцях» нецікаво.

– Професія З/Р – це стихійний стан чи цьому можна навчитись?

– З/Р потрібно народитись. Далеко не кожен може стати ним. Все у взаємозв'язку. Потрібно знати і техніку, і технологію, і музику, бути дуже комунікабельним і обов'язково психологом. Я ще порівняв би, як не дивно, професію З/Р з професією джора. Це смішно, але ми повинні «видіти» з виконавця всі його можливості. Треба вміти створювати в студії особливу атмосферу професійної роботи і довіри. Одне, коли музикант, викупаний в оплесках, на сцені виплескує емоцію, а в студії перед ним скло, в якому видно мене (не знаю, чи симпатизує він мені, чи ні), задушлива кімната, якісь безглузді мікрофонні стояки. Так ось моя робота – «видіти» з музиканта натхнення.

– Кого б ти хотів особливо виділити серед київських звукорежисерів?

– Звичайно, Бельчинський Леонід Антонович – це № 1, це наш папа, старійшина БЗЗ, дай йому Бог здоров'я. І взагалі, в БЗЗ прекрасний професійний підбір З/Р. Вони всі універсали.

– Чи повинні З/Р ділитись на жанри?

– Безумовно. Я попсовий режисер. Але почуття оркестру мені в БЗЗ прищепили. Це мені допомагає і в естраді. Відчуття балансу. Який інструмент де повинен бути, і скільки його має бути.

– Який стан студій звуку в Києві на сьогодні?

– Набір обладнання визначає якість студії. В Києві зараз студії ростуть, як гриби, але, здебільшого, це любительські студії. Наприклад, в одній пульт добрий, а магнітофон поганий – це «Комора», в БЗЗ є магнітофон, є умови, а пульта немає. Так всюди. Немає грошей. Професійна студія західного зразка потягне за мільйон доларів.

Комп'ютерну музику мені подобається писати у Колі Павлова на студії «Мі». Там атмосфера. А коли людини тепло, вона може створити щось зовсім непогане.

– Чим ти займаєшся останнім часом у вільні від Палацу «Україна» хвилини? Знаю, що на БЗЗ вже давненько не з'являвся.

– Живю музикою. Дуже цікаво було працювати на фестивалі «Горизонти джазу» в Кривому Розі. Працюю з групою ДРУГЕ ДИХАННЯ Сергія Чарнишнікова. Ми однієї крові – музиканти-шестидесятники. Їх ще називають «піонери київського рок-н-ролу». Ці люди прожили життя, блюз, який вони грають – вистражданий. Тому грають вони з задоволенням, тепло і класно.

– Без яких людських якостей З/Р не відбувається?

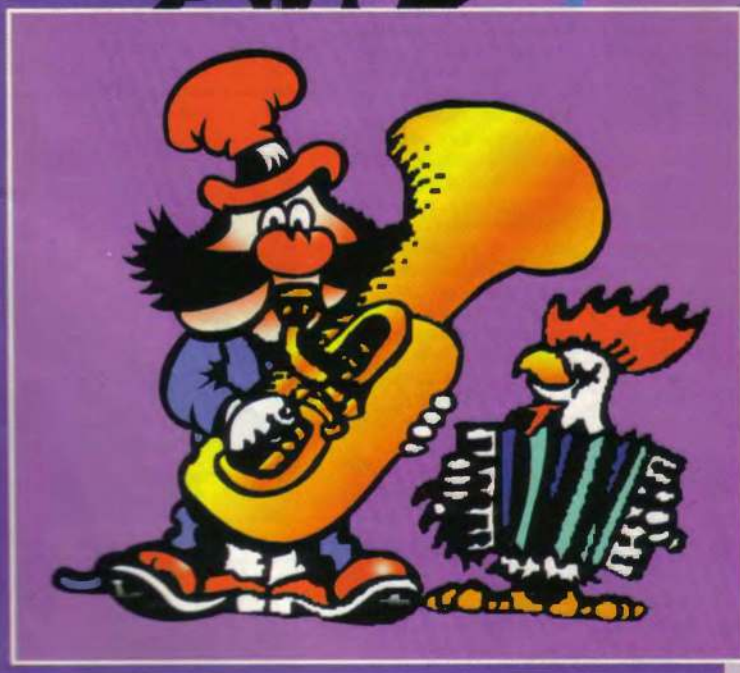
– По-перше, він повинен бути особистістю, а по-друге доброю людиною. Доброта розкриває душу артиста. Артист, як дітина, вірить в добро і відкривається добрим людям.

– Мабуть, саме тому до тебе артисти завжди стояли в черзі і писались у Ступки було престижно. У тобі все поєднується – ти великий добрий Сонячний Лев. (Для довідки: день народження Ступки – 9 серпня, за зоряним гороскопом – знак Лева).

Оксана Гончарук

3-я Международная музыкальная выставка **СВЕТ ЗВУК СЦЕНА - 97**

4.05.97 - 6.05.97
КИЕВСКИЙ ДВОРЕЦ СПОРТА

ПОЛНАЯ ИНФОРМАЦИЯ
ТЕЛ./ФАКС 380 44 4468375
380 44 2417393

SABIAN
PARASOUND

КОМБО

CARVIN
CARVER FOSTEX

KIMBER KABLE ОФІЦІЙНИЙ ДІСТРИБ'ЮТОР ФІРМ: **ADCOM**
DATEQ **ENERGY PROGRAMMI & SISTEMI LUCE** **A.R.T.**

Ориген

«Electro», 1996

Альбом ORIGEN «Electro» — справжній фантом. Окрім назв пісень та інформації, що написано, аранжовано, продюсовано ORIGEN, на компактні немає. От і сприймати це треба як щось резидентське (від назви групи RESIDENTS). ORIGEN — не щось виняткове чи оригінальне. Це добротна елект-

ронна музика а-ля Клаус Шульц, але більш різноманітна. Тому й розширимо діапазон від VANGELIS до Френка Дювала. Цей CD сподобається всім, хто у дитинстві кохав SPACE і ЗОДІАК, кому спокійне повільне життя у домашніх капцях дорожче за тупотіння ногами на гучних концертах. А якщо під час прослуховування ще й жінка не заважає, яка на кухні пательнею грюкає, то це взагалі щастя.

А.Б.

4. Набираєте до болю знайомий номер телефону.
5. Так само у завчений спосіб вставляєте касету у шахту магнітофона і поки він/вона збирається та їде до Вас, встигаєте прослухати увесь альбом та просякнути знайомою тугою.
6. Гарантовано — подальший вечір пройде за звичним сценарієм.

Щодо музики — в своєму стилі та з технічного боку вона виконана бездоганно, професійно, але (ще раз не втерплю): абсолютно звичайно за задумом та енергетикою. Музику до альбому написав Леонідом Попернацьким, записана — за допомоги естрадно-симфонічного оркестру під керівництвом Ростислава Бабіча. Звичайно, комерційний успіх може бути гарантований за умови доброї розкрутки.

В.С.

Валерій Медвідь (НАЙ)

«Дай помріяти». Музика для відпочинку
NAC '1996 Серія «Ноктюрн»

Можна було б і не пояснювати музичний зміст альбому підписом «Музика для відпочинку». Не маючи навіть найменшої здогадки про те, хто такий Валерій Медвідь, побачивши в руках виконавця флейту Пана, усім (особливо незаміжним та нежонатим із значним стажем) шанувальникам підбірок серій «Sex and Sax» та Еніо Морріконе треба не вагаючись купляти цей реліз та похапцем бігти додому. Подальший рецепт такий:
1. Запалюєте свічку або вмикаєте червоний торшер (в залежності від звички).
2. Відкриваєте пляшку червоного вина, шампанського, коньяку або лікеру (здогадайтесь самі, в залежності від чого).
3. Звичайним рухом дістаєте з шухляди коробку цукерок.

КОМУ ВНИЗ

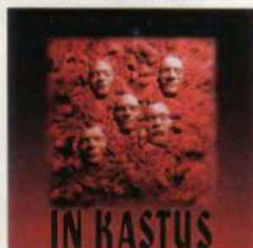
«IN KASTUS», 1996

OmniSphere Productions Co., USA '1996 (Not for easy listening)

Вітаю тебе, пересічний вітчизняний інтелектуале! Ти плекав надію лише на західний протяг, який був здатний розв'язати злізні зрадницькі хмари посередності та звичайності. Вітаю тебе, бо віднині жодна злісно-вродна дула не промовить: «В Україні немає інтелектуальної музики; лише переспіви та підробки». Збирай гроші та вишукуй цього компакт-диска. Бо пройшли часи, коли, попри всю любов до батьківщини (у найширшому розумінні — до кордону з Білоруссю, до найвужчому — до сусідського паркану), десь глибоко в голові сидів хробак та ссав сік розуму: нема, немає чогось суцільно нескорого, неповторного. Тепер хай вшукне — вже є. Грандіозне, епічне творіння видали нам «комуністи» на чолі з Андрієм Середою — автором більшості поезій альбому. Відчувається, гурт працював

так, щоб вже ніколи не виникало питання: «А що я зробив у своєму житті?» Кожна нота викохана, гармонії чисті та відверті. А вірші мене просто приголомшили — справжня поезія.

Я не розраховую на хітове сприйняття альбому усіма «верствами населення», хоча чотири пісні, безумовно, можуть знайти місце у широкого слухача. Перш за все — це «Привид з гаю» та «Подих». Дві других — «Срібні твої води» та «Вийди, змучена людьми». Зараз я хотів би звернутися до професіоналів: телевізійників та діджеїв радіостанцій — не відмовляйте гурту, коли вони запропонують свою роботу для ефіру, виграють усі — і слухачі-глядачі, і музична культура загалом. Усі сімнадцять композицій — то потужний доробок до нашої культури. Одне прикро — знов ляють жидів, ляхів та москалів. Й хоча роблять це шевченковими віршами — талановитими та страждальними — все рівно, боляче це слухати. Не той вже час: жиди всі поїхали, москалів відмос-

тили високим парканом, ляхи до НАТО подалися, а краще на Україні не стало. Може, не в них справа? Може, дзеркало купити? Міцно. Талановито. Поважаю. Дякую. Щиро тисну ваші руки, гітари та синтезатори: трохи не зазіхнув на середівську горлянку, як головний інструмент творіння (а що ще ви можете чекати від часопису, обкладинка якого схожа на упаковку сіднокарбу?).

В.С.

Турбо Технік Саунд

«Асфальтний синдром»
Студія Софі, 1996

Треба все ж таки провести конкурс серед учнів середніх та старших класів на заміщення назавжди вакантної посади рецензента танцювальної музики в нашому часописі. При цьому проводити змагання не за критеріями творчої здібності потенційних дописувачів, а тільки з точки зору кількості відвідуваних ними дискотек та концертів танц-стилю. І хай він чи вона сяде й

докладно та аргументовано пояснить нам — чим, окрім розташування слів у пісенних віршах та назв цих пісень, можливо розрізнити один український техно-гурт від іншого, а їх, у свою чергу, від іноземних виконавців. Отже, про музичний бік я написав. Тепер — щодо інших відзнак. Зустрічаються двоє п'яниць, обличчя одного — суцільний синець. Інший питає: «Друже, що сталося?». «Та, уяви — їду я учора після нашого заквасу додому, нормальний, чепенько так, нікого не чіпаю, а асфальт як підніметься, як дасть мені по морді!». Назва анекдоту — «Асфальтний синдром». Загальна концепція альбому полягає у висвітленні культу сильної людини — такого собі супермена, який усе може здолати лише завдяки внутрішній впевненості та тренуванням м'язам.

Не кажучи вже про те, що такий американізований стиль сприйняття дійсності абсолютно не має традиції на теренах України, цей стиль не враховує ще однієї базової ознаки концепції американського супермена — високого рівня технологій, як наслідок, величезної розумової праці, що знаходиться поза самовпевненістю «джеймсів бондів» та «індіанів джонсів».

Отже, сила й воля — добре, та розум не завадить.

В.С.

Андрій Миколайчук

«Піду втоплюся»
«Бензобаки»
Студія Лева, 1996

Одразу два альбоми «народного Бояна» побачили світ торік. Обидва магнітоальбоми побудовані на концертному матеріалі виконавця, що накопичувався протягом останніх трьох років. Якби поява цих робіт сталася ще два — два з половиною роки тому — касети «розліталися» б з величезною швидкістю. Не певен, що зараз на них чекає та ж

доля. Але, сподіваюся, що для цього проекту Андрія це не головне. «Гомер нашого села» просто мусив це зробити.

До добірок увійшли всі хіти, на які такий багатий «нарком сільклубів». Тут і «Отаман», і «Агент Кольцов» із «Підпільником Кіндратом», і «Махно» з «Котовським» та й усі інші «Пертлорівці» з «Партизанкою». Увінчує все це історичне розмаїття хіт усіх часів та народів «Піду втоплюся».

Коли я вперше побачив на телебаченні пісню «Піду втоплюся» у виконанні Миколайчука, який тільки-но починав випробовувати свій образ «лисого та босого», щось лагідне та добре виникло у мене всередині. Розкуте щодо сценічного образу рішення, безбоязкість виглядати смішним, щира та спокійна посмішка робили його близьким та зрозумілим. Ловкенька, як казала моя бабуся, пісня застрибувала до серця молоді не менш спритно ніж двома роками пізніше це зробив «Сірко — собака мій». А коли мені пощастило познайомитися з самим Андрієм на Таврійських Іграх, для мене відкрився ще один бік цієї непересічної людини — розум. Він досить легко спілкувався на філософські та теїстичні теми, міг прикувати увагу всіх присутніх. Там же, на Таврійських Іграх, я вперше побачив його перед публікою. Що там діялося! Можу з певністю сказати — ніхто із співаків не мав та-

кого успіху, такої кореляції з очікуванням слухачів. Тоді ж я вперше вжахнувся — що ж чекає на розвиток сучасної музичної думки в Україні, якщо периферійна молодь з таким задоволенням ковтає жованку, якій вже 15 років?

На язика просилося зле — не топися сам, а піди втопи усю ту чингіз-ханівщину, що застить твій дійсно народний талант. Знаю, села та райцентри сприймають ці гоцалки на «ура». Але це сталося від того, що нічого іншого їм

не пропонують, що найбільш комфортно їх заводять ритмічний малюнок «свайби».

А втім, хто я такий, щоб повчати когось що любити, а що — відкидати. Скажу одне: з нетерпінням чекаю на нову добірку Андрія, про яку він згадавав нещодавно — про море. Можливо, тема цієї стихії щось змінить на краще.

В.С.

SO & Stop Step

Western Thunder, 1997

У шансоні «Ворог» solist сопне басом, ніби сотня носорогів пристосовується під високе сонце. SO «васом іст дасом» — як Матросов собою посоромив Гансове посольство (солдатського фасону

косоворітку зіпсовано безсовісно) — скасовує шоу-бізнесовий союз полсового і засохлого.

В «Зеленій казці» соло-гітара в унісон із голосом асоціюється зі Штраусовою рапсодією — це Асоль босоніж їде курсом (лісом?) несосвітненого уособлення.

Кросовер від SO — персоніфікація соціального пособництва; міжкласова тусовка, яку застосовано Холмсом, Уотсоном та місіс Хадсон. Внесок у хромосомну високоякісність — song «Грузія» із особливим мелосом. Solist — цей курсор носоглотки — галасом абсорбує високогірські мусони. Відпрасований sound просовує писк у переселену пресою («Галасом», зокрема) абсолютізацію «солов'ячих красот»: колесом професора Сосюра

(сонорні, консонанти) по соковитому сосюрі (solilka, соняшник).

Часом; кризь сон чи безсоння, мов сова чи сомнамбула, із сотовим чи з посохом (псевдофілософські соплі) — пересовується напівсолодке асорті асоціацій. Може спонсор чи Сорос пособить SO, адже це пролісок посеред комисованого та пост-комсомольського. Сокирою та пресою SO висолопили закусон під солідним соусом. Це Соофілія. Ай ем сорі, Стон Стен.

Андрій Белай (Sic!)

«Рассвет»

«Последняя реальность», 1996

Відомий ще з літератури XIX століття анекдот: вчитель написав у зошиті одного вуменя-учня слово «чепуха», а той прочитав як «ренікса». З розгону назву цієї команди можна прочитати як «Паккбет» (такий собі шахтарський варіант Макбета). Здається все в цьому проєкті невдало. Від назви, яка навіть у спогади про совковий трикотажний ширжиток від фабрики «Рассвет», а у перекладі на державну взагалі перетворюється на бюро добрих послуг «Світанок», до давно мертваго варіанту хеві-металу,

в якому розуму та вигадки ані трохи.

У ніч з 1-го на 2-е жовтня, коли решта працівників бюро спали, четвірка молодиків вирішили черговий раз врятувати наші душі, поборотися з лихом, набити морду дияволу. Але надія в нього ще була

(а також у сусідів, яким зранку до роботи) — дотягнути до світанку. Після світанку музика (музика?) і запис альбому «Последняя реальность» закінчилися, дідько заповз до щілини, лихо принишло до наступної ночі. Але хлопці вирішили кожну ніч записувати альбоми і не стало спокою бісові. Але скоро все стало на свої місця: кружало Ін-Яна втихомирило хлопців, диявол перейшов на нормальний режим і зараз

навіть бігає підтопцем на світанку, лихо обкрадає пасажирів у громадському транспорті. А трикотажно-металічна фабрика «Рассвет» розмальовує підвали міста в душі пацієнтів пана Станіслава Графа та обкладинки альбому «Последняя реальность» під звуки ретро-металу зі псевдохристиянськими віршами.

Burton C. Bellencio

Аша

«Целую, целую тебя»

WTrrecords, 1997

Цей альбом — абсолютно нова сторінка молодіжної танцювальної музики в Україні. По-перше — за змістом, по-друге — за новітніми технологіями, що використані для виробництва цього альбому і які, якщо їх поширити серед музичної громадськості, виведуть Україну у перші ряди виробників танцювальних суперпроектів. Коли чуєш музичний матеріал, що подали Влада та Андрій Кропивний (головні дійові особи про-

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:

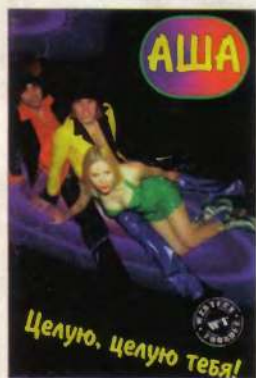
- Аудіокасети з записом **"EUROSTAR"** /більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі **SKC** для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

екту «Аша»), особливо пісню «Целую, целую тебя», яка за останні 6 місяців стала не тільки хітом, а й встигла зробити божественними не одного слухача М'юзик Радіо, де цей трек та «Хочеш, не хочеш» крутилися з ранку до ночі — перша думка, яка виникає: «Ось ще один суперновомодний московський проект». Просто стилістика, за якою виконаний цей альбом, не має жодного корінця в Україні, а стан сучасного шоу-бізнесу не передумовлює пошуків нових стилів поза межами чогось апробованого. Отже, з цього боку можна щиро поздоровити «Ашу» та побажати подальшого успіху. З іншого боку — їм просто треба присудити звання народних артистів та заслужених діячів культури України. Бо вони запровадили таку технологію вироблення музичного матеріалу — якщо поширити її у продюсерському середовищі, то Україна: по-перше — завалять усі сусідні держави аудіопродукцією, тим самим; по-друге — підніме експортний потенціал країни; по-третє — надасть безліч нових робочих місць у галузі виробництва та реплікації аудіоносіїв. А робиться це таким чином — рецептура для

продюсерів з розрахунку на один альбом. Ідете до Польщі, або, якщо вже все рівно збиралися по машину, до Голландії, відвідаєте крамницю, де продають вдосталь вінілових платівок для DJ-ів; купуйте їх — (4 шт.) Повертаєтесь додому, шукаєте людину (не обов'язково професійного поета), яка вміє сплітати вірші про любов — (1 шт.); запрошуєте симпатичну дівчинку (або хлопчика — залежно від того, кого ви брали для передостаннього проекту), які вміють

сексапільно мружити очі і хоч якось співати та рухатись по сцені — (1 шт.); сідаєте в студію, вмикаєте треки з DJ-івських платівок і нехай співак/співачка наспівує вірші вищезгаданого поета під ці треки (10 год). Пишете, міксуєте, зводите — за смаком. Готово. Подавати гарячим.

В.С.

Таврійські Ігри

«Найкращі українські хіти»

Таврійські Ігри, 1996

Це вже друга вдала спроба дирекції фестивалю Таврійські Ігри щодо випуску промо-збірки, присвяченої виконавцям фестивалю. Збірку було видано одразу на компакт-диск та касеті; вона об'єднала 17 композицій, які, майже беззаперечно,

презентують найкращий доробок сучасної популярної музики. У збірці представлені Ірина Білик, Олександр Пономарьов, Скрипін, Ані Лорак, ПЛАЧ ЄРЕМІЇ, Каріна Плай, Андрій Миколайчук, Катя Чілі, ГРИН ГРЕЙ, ТАБУЛА РАСА та інші. На мій погляд, із 17 речей — 12 безсумнівних хітів, а 11 виконавців та гуртів — зірки. Вітаємо Таврійські з цим новим кроком, що направлений на популяризацію української молодіжної музики, адже комерційним цей проект навряд чи назвеш і навряд чи ви побачите диск та касети у вільному продажу.

В.С.

Варан Відромська

Сингл «Музика»

ВВ, 1996

Ціла історія вийшла з цим синглом. Записаний на студії «Комора» та вироблений «Машелом», сам диск у жовтій коробочці з'явився ще минулої осені і став чи не найбільшим відкриттям минулого року та предметом, що весь час переходив з рук працівників редакції задля «дай послухати». Річ наче вже була, а ні розповіді про неї, ані проанонсувати ми не могли, бо не вистачало дрібнички — поліграфічних вкладинок, без яких видання неможливо було вважати повноцінним. Кінець кілцем і во-

ни з'явилися, але, зважаючи на їхню якість (нашу, у поганому розумінні цього слова), це зробило сингл довершено концептуальним. Уявіть собі чудовий запис, чарівне звучання інструментів, якісну роботу «Машелу» та поліграфію на туалетному (фігурально кажучи) папері. А що — панк є панк, і усякі буржуазні вихилися та загравання щодо едності форми та змісту треба нищити в зародку. В першу чергу потрібно подякувати ве-вешників за цей подарунок усім українцям, які вірять, що в Україні багато чого можна зробити: і Конституцію прийняти, і гроші обміняти, і «музику» фантастично-самобутню виробляти. Але одразу за цим треба подякувати Gibson та Eriphone, логотипи яких красуються на найвиднішому місці. Є в мене підозра — якби не фінансові зобов'язання гурту перед цими західними монстрами — мали б ми облизня, а не «сингл групи ВВ «Музика».

До альбому ввійшли 5 (підкреслюю, п'ять) композицій, бо «Передмова» метра Скрипки, начитана хтивим голосом двома мовами (французькою і, вгадайте — ще якою) «любому юнаку» є самостійною композицією. Далі йдуть: «Музика», «Глибина», «Гей! Любо!» у новітніх обробках та абсолютна нова «Весна», яка, певен, ще довгий час буде візиткою та прапором «другого прирештя» гурту в Україні.

Дуже хочеться вірити, що пани Гібсон та Егіфон не будуть повними дурнями й не відчепляться від ВВ після цієї хитрої «одмазки» гурту, а нові комерційні зобов'язання дуже скоро витягнуть їх з московських клубів, де так полюбили «інтересних малороссов», та засадять знов до студії. На цей раз надовго — для повноцінного альбому.

В.С.

«Едет Крыша»

збірка альтернативної музики WT, 1997

На збірці «Едет крыша» фірми «Western Thunder» представлено групи та підгрупи Київського андеграунду. Чудернацьке дерево, корені та гілки

якого настільки попереплигалися та переплуталися, що визначити, де початок і де кінець — важко. Група FANCY FAITH, яка здобула славу на «Інтерпалі-95» і після цього успішно розпалася, відкриває збірку. Продовжує його SO, яка прославилася там же, але й досі не розпалася. З половини FANCY FAITH утворились ДВІ ГАЛЮЦІНАЦІЇ, які промайнули невеликим світлом та зникли в ще глибших підвалинах. Народження своїх пісень вони супроводжували тужливим видомом — «друга-а, третя-я, четверта-а, двадцята-а...» і так без кінця. На збірці представлено 4-та і 9-та, і ще «Територія», де Тарас і Льолік бешкетують, а Лєся (вокалістка) не знає, де йтіплити свій вокал, і тому просуває його, як тільки виникають проміжки від-

носного затишшя.»Noise», темрява та «беспредел»: Тарас — гітарист, Льолік — басист.

Наступну групу — FANTOM LORD, святошинську опозицію всьому існуючому — представлено композиціями «Thoughts Machine» і «Misanthropy». Вірніш, якщо бути послідовним, — попередню відносно до ДВОХ ГАЛЮЦІНАЦІЙ і NOISY KINSFOLK.

З плином часу світогляд Дмитра Комаркова — лідера групи — «висвітлюється», а з ним і назви пісень — «Diamond Shine», «Christmas» і все та ж «Tha hallucination» («tha» — на африканський лад). Комарков співає по-моторхедськи, так, як співали наші праотці. У печерах.

Сум та «важкість» попередніх команд приємно урізноманітнені So-So-So-So. Усе той же підбір — «Ювілейна», «Ворог», «Казка», «Колобоєць» — але веселить. Зіграє душу, яку морозить у світі привидів. Але, щоб занадто гарно не було, в кінці кожної сторони касети пишуться ГАДКІЕ ЛЕБЕДИ. Холодним звучанням нагадують про смерть, вершини духу та Роберта Сміта. Бас — гарний. Музика — нудна. Так, наче все, всі групи представлені приблизно в однаковій

пропорції, ніхто не ображений. Дах іде. Ріки течуть. ЛЕБЕДИ з віком не стають кращими, а лише стають такими ж «бридкими». Приреченість. Печерні співи.

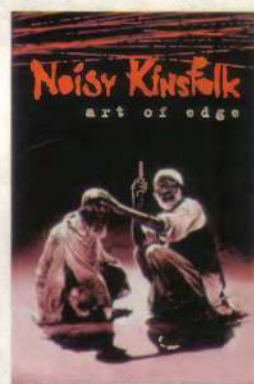
Беремот

Noisy Kinsfolk

«Art Of Edge»

W.T., 1997

Такий популярний зараз у світі індастріел, пік якого спостерігався десь у середині 90-х, у нас поки що зовсім не розповсюджений і великою популярністю не користується. Пояснення цьому просте: явний зв'язок з комп'ютерною музикою, складна технологія концертного виконання, скажений шумовий екстремізм, який не властивий нашому менталітету, розбещеному витонченою класикою та життєствердною народною музикою. А даремно. Індастріел — апофеоз емоційності, нехай односторонній, та всі дешеві трюки колишніх металістів (пауер, треш) тьманиють, якщо їх порівняти з індустріальним металом 90-х. Виходячи з усього цього, поява в Києві організації під назвою «Асоціація екстремальної музики NOISE» і випуск альбому групи NOISY KINSFOLK — вітають. Взагалі багато наших вітчизняних металічних груп зараз придивляються до індастріелу — і не тільки внаслідок данини моді. NOISY KINSFOLK по праву можна вважати піонерами нашого індастріелу. Перше, що вітає і водночас

дивує при прослуховуванні їхньої касети — це якісна режисура, яку назавжди загублено аудіотиражуванням. Альбом «Art Of Edge» — достатньо рівна робота, з цікавими музичними ходами і непоганим професійним чуттям музикантів. Незалежні спостерігачі повідомляють, що «Art Of Edge» користується великою популярністю на касетних розкладах російських столиць. Та й у нас касета займає гідне місце серед німецьких шумовиків OOMPH!, DIE KRUPPS —

дякувати, що вона полишена розпізнавальних позначок «Made in...». Шкода, що наш слухач все ще упереджений в тому, що все наше — погане. Може, NOISY KINFOLK стане ще одним доказом досвітнього стану нашої музичної культури.

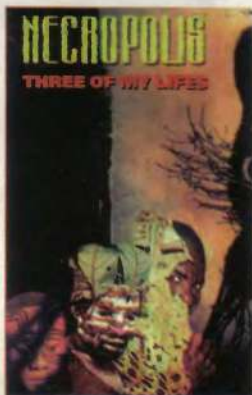
А.Б.

NECROPOLIS

«Три моїх життя», 1996

Потужний альбом. Готика чистої води. Домішки етнічної музики — як спеції в густому жирному повлі. Цей граціозний продукт — витвір київської групи НЕКРОПОЛЬ, яка нещодавно з тривіально-відлякуючого МІСТА МЕРТВИХ перетворилася на патетично-латинський НЕКРОПОЛІС. Чому власне «три життя», а не п'ять або десять? Тут без короткої біографічної довідки не обійтись. У 1992 р. в Києві розпочала діяльність група ДЕНЬ ПОМИРАЄ РАНО (Пам'ятаєте Фому? Він був солістом). Потім — вже без Фоми — музиканти обирають назву НЕКРОПОЛЬ і дають декілька концертів у славнозвісному тоді КІНІ. У 1993-му отримують звання дипломантів на «Червоній Рупі», а також — стають лауреатами «Львівської альтернативи». Протягом кількох років група накопичила цілих три студійних програми, які не були реалізовані. Отож-бо «Три життя» — це і є три великих шматки готичного року. Точніше — то є ретельно зроблений збірник з трьох нездійснених альбомів. Матеріал записувався на студії «Новий простір». Записані вживу гітари потім семплувалися, лише барабани були «курцайлівські». Характерним є те, що цей альбом робився рівно дев'ять місяців, але виявився зовсім не мертвонародженим, а якраз — навпаки — живим і соковитим. А створили це диво Владислав Галинський, Сергій Коляков, Сергій Волченков та В'ячеслав Дяченко. Усі — NECROPOLIS.

О.Є.

ГАННА ЛЕВ

ЯКУ НЕМОЖЛИВО ЗГВАЛТУВАТИ?

Хто Вона така?

Чому Вона така?

Чому її, може й невдало а чи умовно, порівнюють з українською Ніною Хаген?

Чи багато хто з всюдисущих вітчизняних журналістів знає про її шалений успіх та перемогу на міжнародному пітерському фестивалі «Баби-Дури», де з усього світу зібрались найкращі інді-виконавиці та клоунеси?

Чому у прямій трансляції по «Променю» фестивального концерту РОК У БОРОТБІ З НАРКОМАНІЄЮ ТА АЛКОГОЛІЗМОМ саме під час її виступу у ефірі терміново береться інтерв'ю із співачкою Ж. а Радіо Свобода надає їй необмежену кількість часу для звукозапису та ефіру?

Нащо вона цитує виключно класиків: Шевченка, Загребельного, Пітерса, Воннегута та Прокоф'єва?

Чому УТ-1 «віризали» зі своєї трансляції її виступ та нагородження «Великою Берегиною» (найвищою нагородою) на фестивалі ОБЕРІГ?

Чому, слухаючи її пісні, половина зали сміється, а половина — плаче?

Чому Вона, маючи голос, кваліфікацію, діапазон, артистизм та красу, стоячи на дві голови вище від багатьох СНДешних естрадниць, не має необхідності у «розкручуванні», нехтує комерційним репертуаром та попсовими манерами?

Навіщо після виконання «Люблюзу» Вона сідає на поперечний шпагат, навіть, коли має 7 місяців вагітності; а під час «Гімну Шароварам» може стояти на голові; і як можна співати «Некрофілічне Танго», склавшись у «змійку», маючи пропорції рубенсовських красунь?

Чому навіть циніки не знають де діти очі, жадібно слухаючи «Вільний Маразм У Трьох Оргазмах»?

Чому не боїться зробити усе навпаки: якщо усі на платформах, Вона обов'язково вибереться на «шпильку»; якщо усі з цікавістю слідкують за розвитком сюжету, вона підсовує «проігриш»; якщо більшість успадкувала та оволоділа естрадно-совковою звичкою робити модуляцію вгору, Вона, не задумуючись, пірнає на секунду вниз, коли того заманеться?

Який сенс з'являтися на сцені у вбранні, подібному вбранню Неньки: «гола», боса, у віночку та з жовто-блакитними стрічками?

Як можна у своїх піснях, нехтуючи мінорною гармонією, вдало змальовувати тяжку долю української жінки?

Звідки таке відчуття ладу та вільне володіння діалектами і відтінками в українській мові: від сумського суржику — до академічної вимови?

Як можна на декілька хвилин вгамувати до домовинної тиші п'яну, обкурену площу галасливого львівського фестивалю «Вивих»?

Як же їй вдається годинами озвучувати по 4 ролі одночасно у «Динозаврах», та «Роксоланах», або зніматися у кіно, а потім з'явитися у студії та миттєво переключитися на запис свого, абсолютно відмінного матеріалу?

Звідки у жінки неперевершеної краси беруться такі незбагненно-жахливі речі, як «Коліскова Для Мутантика» та «Некрофілічне Танго»?

Чому вона схожа з країною Україна: співучою, цнотливою, роботящою, родючою, милосердною, лагідною, жорстоко згвалтованою, але співучою та привабливою?

І як виходить, що її твори, що виконуються іноді зухвало та скептично, з доброю пайкою іронії, а іноді і просто цинічно, усі до єдиного — щирі та дивовижно патріотичні?

Де вона?

Хто шукає, той знайде.

О. ЦЕАЦУРА

ГІМН ШАРОВАРАМ

Тігонька культура голая натура
Знає твердо одне в шароварах головне!

Шаровари гопак То доляри Отак!
В шароварах гопак Слава ШАП! Отак!

Мова калинова гола без обнови
Знає твердо одне в шароварах головне

Шаровари

Україна мила шаровари вділа.
Знає твердо одне в шароварах головне.

Шароварам Ура! В шароварах діра!
З шароварами МАТЬ СРАМОТИ НЕ СХОВАТЬ

Нашарурушаровари

P.S. ГАННА ЛЕВ просила передати,
у ГІМНІ ШАРОВАРАМ кожен має можливість
розставити пунктуацію за бажанням.

10% знижки

ДІЙСНИЙ ДО 01.02.97

NEW +2 CD

- ❖ НАСТІЛЬНА КНИГА ДЛЯ ПРОФЕСІОНАЛІВ ШОУ-БИЗНЕСУ
- ❖ ВСЕ ПРО СУЧАСНИЙ МУЗИЧНИЙ РИНОК УКРАЇНИ
- ❖ КРАЩИЙ ЗАСІБ ЗАЯВИТИ ПРО СЕБЕ ТА ПРО СВОЮ ФІРМУ
- ❖ ЄДИНА РЕКЛАМА, ЩО БУДЕ ПРАЦЮВАТИ НА ВАС

ПРОТЯГОМ ДВОХ РОКІВ

Наша адреса: 252135, м.Київ вул.Річкова 4. Корпорація "EUROSHOW".
Тел./факс: 244-49-09, тел.: 216-41-52

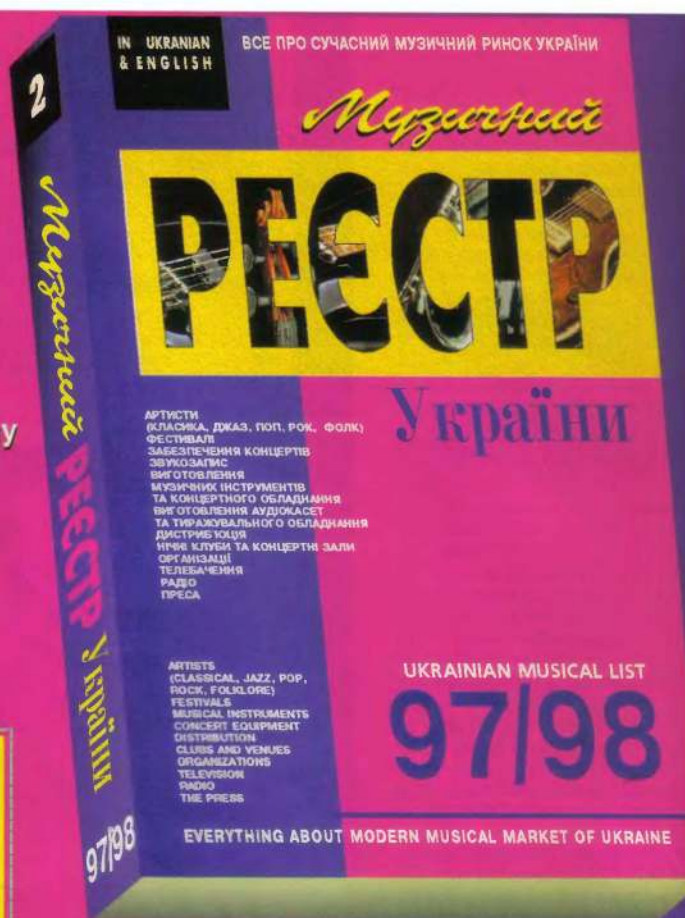
Ім'я/назва.....

Адреса/тел./факс.....

Керівник.....

Досягнення.....

Інформація.....

500 СТОРІН
ПРОФЕСІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ
+2 КОМПАКТ-ДИСКИ С 35 ХІТАМИ УКРАЇНСЬКИХ АРТИСТІВ

КРАЩІ ДІ-ДЖЕЇ НА КРАЩОМУ РАДІО

Чи можна доторкнутися до музики? Звичайно! Якщо ви на 106 FM. Та не тільки доторкнутися, але й почути. Екологічно чисте звучання радіо «Київські Відомості» надасть вам таку можливість.

Це радіо дає шанс поспілкуватися з профі — ді-джеями радіо «КВ». Свідчення цьому — не тільки всенародна любов, але й оцінка легендарного Севи Новгородцева, який, до речі, і був першим гостем тоді ще молодій станції. Сева був початком. А після нього на Дегтярівську, 31 приїздили КРЕМАТОРІЙ, АЛІСА, АГАТА КРІСТІ, МАШИНА ВРЕМЕНИ, не кажучи вже про зірок української поп-сцени, які днюють і ночують в радіо-студіях. В цих спілкуваннях народилися прізвища.

Телефон для розміщення реклами: 219-35-22

DJ Олег Морозов. Енциклопедичний рок-словник. Став організатором першого серед радіостанцій фан-клубу. Кількість отримуваних ним листів просто вражає: серед його прихильників люди різного віку, освіти та смаку. Автор та ведучий таких популярних передач як «Зал слави рок-н-ролу», «Ностальгія» та ін.

DJ Таня Ярошенко. 100 відсотків смаку і в музиці, і в моді, і в житті. Щодня з 15-ої до 18-ої години її голос прикрашає чудову музику. А програма «Твій стиль» не залише байдужою жодної особи прекрасної статі.

DJ Олег Ясинський. Загальновизнаний улюбленець жіночої половини аудиторії слухачів на радіо 106 FM. Гра «Продовжуй та одержуй» — конкурс для винахідливих. В найцікавіших ситуаціях, з яких не завжди є вихід, ви можете опинитися, граючи з ним в «Інтерпол».

DJ Сніжана. Ціле море чарівності та принадності. «Золота рибка» радіоефіру, з якою здійснюються всі наші музичні бажання. В «Музичному калейдоскопі» вона вам запропонує музику всіх стилів та напрямків: від традиційного джазу до дискотечного рейву.

DJ Руслан Поліщук. Сплав хітів важкої музики та класики хард-н-хеви. В його передачах «Солдати фортуни» музика найгучніша та найекстремальніша. Вечорами — в його арсеналі «музика кохання».

Маленький штрих — радіо «Київські відомості» — на двох хвилинах 106 FM та 73.64 MHz на УКВ

Мама Мило Рама

Поговоримо про спадкоємність. Якщо Інтер-канал — спадкоємець 1-го каналу Останкіно, який все більше ставав іноземним із власними турботами й амбіціями, то програма «Мелорама» замінила «МузОбоз», який, зрештою, музично-інформаційною програмою бути перестав. Слова Демидова наприкінці програми «А новин в нас більше немає» звучали зайвою репризою, в якій більш красивого жесту, ніж сенсу. Тим більше для нашого глядача, котрому було цікавіше знати, що в нього під носом, ніж у далекій Москві. Отже, один з провідних каналів країни визначив формат, запропонував назву «Мелорама» (щось посереднє між «Панорамою» та «Мелодрамою») і зручний час трансляції. За словами Влада Ряшина — ведучого програми — на популярність тієї чи іншої передачі впливають три рівнозначні фактори: канал, час трансляції, майстерність. Виходячи з цього, щоб стати «Мелорамою» популярною програмою, не вистачало одного фактора — майстерності.

А зараз — про Майстерність. І знову ж таки, про спадкоємність. Команда, яка готує до ефіру «Мелораму», зробила понад 150 випусків програми «Стробоскоп» для запорізької телекомпанії «Хортиця». До її складу входять справжні професіонали з чималим досвідом музичної та телевізійної діяльності. Ведучий і провідний автор сюжетів — Влад Ряшин — має за плечима восьмирічну школу дискотек. Він починав працювати ді-джемем ще в Мінську, потім — Запоріжжя. Був директором клубу і, нарешті, — вже згадуваний «Стробоскоп». Валентин Коваль — директор проекту, професійний музикант, аранжувальник, працював у групі Яна Табачника «НОВИЙ ДЕНЬ». Закінчив відому Гнесінку. Був серед тих трьох, яких від нашої країни запросили до міста Денвер, на всесвітній конгрес відеодизайнерів, звідки привіз почесного приза. Режисер програми Андрій Будикевич — теж із Запоріжжя, в команді — із 3-го випуску програми «Стробоскоп». Серед авторів репортажів хочеться відзначити Людмилу Макаревич — майбутнього професійного музиканта, яка вчиться у консерваторії по класу фортепіано. Вона спеціалізується на академічній музиці. Нещодавно в ефірі «Мелорами» серед репортажів з'явився МС Юрась — один з найвідоміших українців МС у столиці. Таким чином коло замкнулося: всі три чудові фактори зробили «Мелораму» найпопулярнішою серед музичних передач в Україні.

Про професійний рівень можна судити за передачами «Мелорама». Але є й такі глядачі, для яких лише цифри являють достатній доказ. Так от, за рейтингом, відомої «Socis Gallup Україна» програма «Мелорама» мала 17,5 % глядачів на початку року (за 100 % приймаються ті мешканці країни, які в цей час знаходяться вдома і дивляться телевізор). У порівнянні — «Санта Барбара» має 14 %. А на початку лютого рейтинг «Мелорами» вже становив 24 %, і лише московський «КВК» має вищий рейтинг. Маю надію, я вас переконав в тім, що «Мелорама» — популярна передача.

Головна мета програми — реально відбивати стан української музичної культури сьогодні. Але без висновків. «Мелорама» може зробити кілька часткових висновків, але вона завжди залишає місце для узагальнення. Кожен глядач робить висновок за власною думкою. Над усе панує подія, до якої автори програми підходять з усіх боків, зважаючи на кожен погляд. І це не є претензія на об'єктивність, це — шлях до об'єктивності. Влад Ряшин доводить це, цитуючи Жванецького: «Один дурень каже, що все погано, інший дурень каже, що в нас все добре, і обидва роблять це недоречно». Думка Влада зрозуміла, адже саме Соломонова «золота середина» допомагає подати матеріал якомога об'єктивніше, тобто запобігти нав'язуванню власної оцінки.

Колеги-телевізійники кажуть, що програма — традиційна, без особливих знахідок та оригінальностей. Так, з точки зору технології вона традиційна, але не за матеріалом. Скоріше «Мелорама» — засновник традиції, це програма музичних новин. В нас було багато музично-інформаційних, але як такої служби новин, обмеженої суто музичними межами, не було. Тому з цього ведеться ще один вагомий плюс передачі: оперативність. Про оперативність «мелорамників» свідчить такий факт: за спостереженнями Влада Ряшина на двох зйомках з чотирьох — частіше за інших — освітлених «Мелорамою» вони зустрічаються із ТРК «Золоті ворота»; на одній події із вказаних чотирьох — із «Саунд-парком»; з рештою ж — на десять зйомок один раз. Спритності програми лишається тільки позадрити.

«Ми намагаємося запрошувати для сюжетних коментарів лише людей зацікавлених, — розповідає Влад. — Крім голих фактів, ми повинні передати ще й власні емоції. Тобто, можна довго й багато говорити про щось беземоційно і нікого при

цьому не переконати, не зацікавити». Сам Ряшин з великою наснагою зробив чотирьохвилинний сюжет про церемонію нагородження «Греммі». Він сам отримав колосальний емоційний заряд і намагався передати це глядачеві. Напевно, ті, хто бачили цей сюжет, відчули подібне.

І, нарешті, трохи футурології від Влада Ряшина. «Зараз відчувається якесь зниження можливостей творчих механізмів роботи, але я відчуваю, що восени ситуація кардинально зміниться — настане справжній бум телевізійної продукції. Можливо, кількість музичних програм і зменшиться, але якість їх покращає, виникне своєрідна монополізація якості та конкретизація матеріалу. Вже зараз усе розвивається у геометричній прогресії. Важко щось передбачити: свій український музичний канал може стати реальною вже восени, а може, цей процес затягнеться на декілька років. З'явився, нарешті, пристойний відеорежисер. Кліпи стали конкурентоздатними. Зросла також кількість бажаних робити музичні відеокліпи. Хвиля нових відеокліпів дасть змогу стати нашим зіркам справжніми зірками. Тобто, буде внесено атрибут, якого не вистачає».

Цілком зрозуміло, що професійні програми, піднесена на гідний рівень відеопродукція і інтенсивна музична преса привернуть увагу нашого глядача (і слухача) до вітчизняної музики. За власною думкою Влада («це так, без підготовки») достатньо професійними кліпами можуть похвалитися Е.Л.Кравчук, СКРЯБІН, а також непоганий за якістю кліп Наталі Могилевської.

«Мелорама» вже як професійна програма відбулася, її дивляться, з нею зважаються, вона зайняла провідне місце серед телепродукції, яка має відношення до шоу-бізнесу. «Шоу-бізнес — не самоціль, — констатує Влад Ряшин, — не треба казати, що шоу-бізнес в нас розвивається, чи тільки народжується. Він є. Не все в ньому добре, адже зайва комерційність здатна застити

мистецтво, але все й не так погано. Візьміть, наприклад, премію Греммі. На перший погляд — суто комерційний захід, але подивіться: премії одержують справжні таланти — Шеріл Кроу, Ерік Клептон, Бек».

Отже, творчість та комерційність музичних проектів крокують поряд. Пригадую якийсь рейтинг, за яким всі народи були розташовані за музичністю та співочістю. Перше місце — за якимось африканським племенем, третє — за українцями. Японці та німці пасли задніх. Залишається побажати, щоб цей рейтинг не нагадував показники рейтингів зубожілості, а Україна залишалася на тих самих щаблях музичності як нація не лише від того, що більше нічого не залишається робити, окрім як співати.

В.Г.

МЕЛОРАМА!

ЗАВДЯКИ СПОНСОРСТВУ ФІРМИ **FERRERO**
У НАЦІОНАЛЬНІЙ ОПЕРІ ВІДБУЛОСЯ

ПОВЕРНЕННЯ «РІГОЛЕТТО»

Нарешті в оперному театрі прем'єра. Вперше в цьому сезоні і, на жаль, мабуть, востаннє... Але все ж таки знов прем'єра! 28-го березня київські меломани і прихильники оперного мистецтва могли насолоджуватись чудовою музикою опери Джузеппе Верді «Ріголетто», причому вперше вона виконувалась мовою оригіналу (як це, до речі, і прийнято в усьому світі). В театрі був повний аншлаг, згадувалась відома фраза: «Театр живе від прем'єри до прем'єри». І спектакль виправдав сподівання київської публіки: був яскравим і видовищним. Це стало можливим багато в чому завдяки допомозі відомої італійської фірми «Ферреро», яка під торговою маркою «Рафаелло» є генеральним спонсором Національної опери України взагалі і цієї вистави зокрема. Сьогодні, коли українська культура як ніколи потребує меценатської допомоги, таке співробітництво дійсно необхідне. Прем'єра «Ріголетто» відбила теперешній стан відносин між «Ферреро» і Національною оперою, але, як зазначив представник італійської фірми в Україні пан Джорджіо Маркі, «Ферреро» сподівається надалі підтримувати творчі проекти провідного оперного театру

країни і сприяти тому, щоб успіх ніколи не залишав підмостки Національної опери України». Великі традиції постановок має цей твір в Києві. Нинішня — п'ята — здійснена відомим режисером Іриною Молостovou, у доробку якої такі масштабні вистави, як «Катерина Ізмайлова» Д.Шостаковича, «Хованщина» М.Мусоргського та інші. Але ця постановка відрізняється тим, що в ній задіє багато молоді: цікаві декорації і костюми розробили художники Андрій Злобін та Ганна Іпатьєва; за диригентським пультом стояв Микола Дядюра — диригент, про якого вже зараз багато говорять; співали — Михайло Дідик, Ольга Нагорна, Сергій Ярошенко, Тетяна Пімінова, Михайло Киришев. І як співали! Згадується постановка «Ріголетто» два-три роки тому на сцені оперної студії консерваторії, в якій партію Герцога виконував М.Дідик. Вже тоді його виступ мав великий ре-

зонанс, і от зараз — сцена Національної опери, на якій артист блискуче проводить свою партію, демонструє майстерність і віртуозне володіння голосом. Переконаливо виконує партію Джильди О.Нагорна. Цікаві образи Спарафучіле та його сестри Маддалени створили С.Ярошенко та Т.Пімінова.

Але, безумовно, окрасою спектаклю став Ріголетто, партію якого виконав молдавський артист Володимир Драгош. Те, що на головну роль був запрошений цей співак, говорить про нові тенденції в столичному оперному театрі: хоча нас уже не дивує, що наші провідні співаки виступають за кордоном, але ми ще не звикли до того, що яскраві артисти виступають у нас. Перед київською прем'єрою В. Драгош виконував цю роль в Англії також з великим успіхом.

Взагалі високий рівень співу молодих артистів вселяє надію на безперервність славної української вокальної традиції і деякий оптимізм щодо подальшої долі столичної опери.

Запам'яталися прекрасні хори в спектаклі, над якими працював хормейстер Владислав Згуровський. Окремо хотілося б відзначити роботу диригента Миколи Дядюри. Цей, ще молодий за віком, талановитий музикант впевнено, переконливо провів спектакль, оркестр під його керівництвом звучав чудово, був прекрасний ансамбль зі співаками. Безумовно, М. Дядюра — диригент з великим творчим потенціалом, і хочеться побажати йому подальших творчих успіхів.

Прем'єра «Ріголетто» стала помітним явищем в культурному житті Києва. Але в планах театру — нова прем'єра іншої опери Дж. Верді. На цей раз — знаменитої «Аїди». Це буде другий етап співробітництва «Ферреро» і Національної опери і, хочеться сподіватись, результатом його буде ще одне свято мистецтва, яке відбудеться в нашій столиці.

Олександр Рибніков

Фото: © А.Найдюк, '97
Малюнки: Г.Іпатьєва — ескізи до костюмів

ХВАЛІТЕ ГОСПОДА

ДУХОВНА МУЗИКА
кінця 19ст.
початку 20ст.

Камерний хор «Київ»

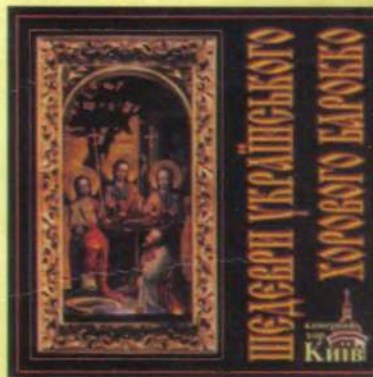
**«Хваліте Господа»
«Шедеври українського хорового барокко»**

Студія Караван CD

Ще кілька років тому було важко уявити, щоб хоровий колектив мав доробок у шість компакт-дисків, записаних на найсучаснішому світовому рівні. Саме стільки записів сьогодні має Камерний хор КИІВ. Перший компакт-диск був випущений в Парижі ще в 1994 р. — «Літургія Святого Іоанна Златоуста». Другий — зроблений американською фірмою BMG — присвячений духовній музиці англійського композитора Джона Тавенера, яку написано спеціально для КИ-ЄВА. На третьому — «Літургія» П.Чайковського. В 1996 р. в Німеччині випущено два компакт-диски, присвячені духовній музиці. Шостий — «Диво-дивне» — сучасна українська музика і обробки народних пісень.

В цьому номері ми представляємо четвертий і п'ятий компакт-диски колективу.

В «Шедеврах українського барокко» записані твори М.Дилецького, М.Березовського, Д.Бортнянського, А.Веделя. Досі ця музика вважалася російською, і саме завдяки майстерному виконанню КИЄВОМ цих шедеврів світ дізнається про геніальну музику українського барокко. Фрагменти з «Літургії» та концерт «Вошел еси во церковь» відкривають компакт-диск. Написаний для подвійного хору концерт потребує великої мобільності кожного співака. Відомий хоровий концерт М.Березовського «Не отвержи мене во время старости» звучить свіжо, без штампів. Диригент М.Гобдин знаходить забарвленість звучання, пластичність, рухливість усіх голосів. Чудова динаміка присутня в концерті Д.Бортнянського «Господи, хто обітає в жилище твоє» на фрагменті з «Літургії» та «Достойно ест». Барокова образність визначає стилістику концертів А.Веделя «Гласом моїм» та «Господи, Боже мой, на тя уповах». Музика зворушує високою етичною наснагою, ліризмом, віртуозні

частини концертів виявляють блискучу хорову техніку та майстерність виконавців.

П'ятий компакт-диск, присвячений російській духовній музиці кінця XIX — початку XX століття, називається «Хваліте Господа». На ньому звучать фрагменти з «Літургії» К.Шведова, концерт А. Гречанинова «К богородице прилежно», фрагменти з «Всенощної» С.Рахманінова, «Літургії» П.Чайковського, хори П.Чеснокова та інші. Інтерпретацію цих творів вирізняють справжній артистичний, ефектні контрасти, динамічний розвиток. Відродження російського старовинного розспіву надало цим композиціям глибини, а майстерне виконання зробило ці записи хоровими шедеврами.

Хочеться до цього додати, що, окрім досконалого технічного рівня, ці компакт-диски мають велику майстерність виконання, високу художню та естетичну цінність.

СТЕРЕО

№ 2
1997

БАЗА

Коли ти робиш перший крок, може здатися, що ти намагаєшся вбити цвіркуна. Якщо ж ти робиш другий крок, усі бажають тобі щасливої дороги.

Хуай Фай, XIV ст.

тже, перед вами вже другий випуск, а це значить, що рух розпочато. На нашу думку, ми вже дісталися якогось розуміння того, якою повинна бути стилістика зовнішнього вигляду розділу, і зараз знаходимося у пошуку стилю матеріалів та концепції, за якою вони будуть відбиратися. На нас чекає досить кропітка робота. А на вас чекає приємний сюрприз у наступному випуску. Тут ми замовкаємо і передаємо слово нашим авторам.

Чорні лицарі датського звуку

Засновник
ТОВ «КМ-Мультімедіа»

Що таке ZOOM?

Відповідальний за випуск
Олег Удовенко

Справжній англійський звук за ціну мінікомплексу

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов
kramarenko.kiev.ua, majorpro@hotmail.com

Куди біжить цей чоловічок, або історія фірми MACKIE

Реклама
Ігор Клопачий

Автоматична BREMEN RCM-127

© КМ-Мультімедіа, 1997

Англійське слово "beat" уявляється досить знайомим і навіть викликає деякі музичні асоціації. Але не треба поринати у глибини своєї пам'яті чи словника Мюлера. "Densen" — це датська компанія, і мова Туманного Альбіону для неї є, у кращому разі, лише другою мовою. І все ж таки це слово має відношення і до музики, і до батьківщини принца Гамлета. Цим словом названо нову бюджетну серію аудіокомпонентів, що було нещодавно розпочато відомою датською фірмою "Densen". У статті, що ви, сподіваємось, знайдете на наступній сторінці, мова піде про підсилювач BEAT B-100. Отож, швидко ознайомтесь зі змістом «Стерео Бази» та перегортайте сторінку.

Thomas Sillesen
president of Densen Audio Technologies

Чорні лицарі датського звук

Ігор Бусигін [магазин «Мелодія», м. Київ]

Старшим «родичем» BEAT B-100 є інтегрований (повний) підсилювач DM-10, ціну на який встановлено на рівні десь близько 1700 доларів. (До речі, то був перший розроблений фірмою підсилювач.) «Сотий» же був задуманий як апарат із якістю звучання серії DM, але вдвічі дешевший — приблизно 850 доларів. Можете повірити (а за бажанням і можливостями — перевірити), що більшість підсилювачів такого рівня коштуватиме не менш дванадцяти сотень.

Розглядаючи вироби фірми «Densen», зовнішній вигляд апаратів минулих років згадуєш з болем у серці: ручки настройки, які нагадували «закрутки» для зубної пасти; непрактичні, хоча й досить милі акрилові передні панелі; блідну кольорову гаму... Сучасних же «датських лицарів» одягнуто у чорних тонах; їх дизайн вишуканий з огляду естетики та обгрунтований прагматично.

Матову верхню кришку виконано з алюмінію, тому вона не зазнає магнітного впливу — одного з найвагоміших факторів викривлення музичного сигналу. Крім того, розробники BEAT B-100 вдалися до деяких хитрощів для того, щоб власники цього підсилювача не встановлювали на нього інші компоненти своєї аудіосистеми, запобігаючи тим самим виникнення т.з. «раковини» нагрівання: надписи та позначки нанесені не на передній панелі, а на верхній кришці. Невеликі, але чіткі буквенні написи на чорному тлі виглядають дуже ефектно та елегантно, примушуючи власника тримати апарат нижче рівня очей хоча б до того часу, доки він не запам'ятає, яку функцію виконують дві великі золочені ручки, розташовані по обидва боки від червоного індикатора живлення на передній панелі.

Марно шукати на передній панелі перемикач включення — його перенесено на задню панель через те, що немає необхідності виключати підсилювач зовсім. За задумом фахівців Densen, ви просто зменшуєте рівень гучності і залишаєте підсилювач включеним навіть тоді, коли ним не користуєтесь. Споживання енергії у такому режимі доволі невелике (10 — 16 Вт). На задній панелі знаходяться також: головний запобіжник, позолочені роз'єми RCA для п'яти входів і вихода на магнітофон; позолочені виходи на акустичні системи, які передбачають можливість підключення за схемою bi-wiring. Крім того, додатково BEAT B-100 обладнано виходом з пасивного попереднього підсилювача, що дозволяє підключення двох стереопідсилювачів (або чорирьох моноблоків) потужності по схемі bi-amping. До речі, для реалізації цієї можливості «силами» серії BEAT фірмою Densen передбачено випуск нового підсилювача потужності B-300.

Згідно з традиціями побудування hi end апаратури, BEAT B-100 може похвалитися масивним тороїдальним

трансформатором, коротким шляхом проходження сигналу та особливим конструкторським шиком: ручки управління гучністю та селектора входів позолочені, конденсатори зроблені за замовленням спеціально для Densen, використані найсучасніші транзистори, усі роз'єми підсилювача позолочені, а якість виконання вузлів і збірки в цілому вища ніж у будь-яких моделей подібного класу в цій ціновій категорії. Основою для всіх підсилювачів Томаса Сіллесена є застосування технології нульового зворотнього зв'язку, котра присутня й у даній моделі. Ще однією «ізюминою» B-100 є застосування унікальної денсеновської технології DeMagic, суть якої полягає в наявності вбудованого розмагнічуючого пристрою, що «очищує» від електромагнітного «сміття» увесь шлях звукового сигналу — від джерела через увесь підсилювач до акустичних систем.

Крім витонченого зовнішнього вигляду, першокласного виконання і високої якості підсилювач BEAT B-100 має чудові технічні характеристики:

габарити 440x300x68 мм;
вихідна потужність 50 Вт на канал (8 Ом);
загальний коефіцієнт гармонійних викривлень менше, ніж 0,01%
частотна характеристика лінійних входів 2 Гц — 200 кГц;
співвідношення сигнал/шум (DIN) 92 дБ;
лінійна вхідна чутливість 280 мВ;
вхідний (повний) опір у 220 кОм;
потужність блока живлення 360 ВА;
ємність конденсаторів 40000 мФ.

Компанії Densen вдалося створити досить доступний, легкий в експлуатації, зовнішньо дуже привабливий, з потужним і одночасно якісним звуком підсилювач, котрий можна купити за нормальні (а не божевільні) гроші. BEAT B-100 має багато позитивних рецензій у провідних аудіофільних виданнях, а оглядачам із германського AUDIO він настільки сподобався, що вони включили його до категорії SPITZENCLASSE

І на завершення ще одна деталь. Все ж потрібно пошукати пару хороших акустичних систем (десь у межах 1000 доларів), оскільки BEAT-100 виробляє один із найкращих звуків у своїй ціновій категорії. Додайте до цього вартість CD-плеєра в ціновій категорії 500 — 1000 доларів, відкладіть 10% — 15% на кабелі, і ви отримаєте систему у 2500 — 3000 доларів, яку сміливо можна зарахувати до hi-end вхідного рівня (entry level), або hi-fi вищого чи другого підвищеного рівня, або... як ви забажаєте ●

У фото-, кіно- та відеотехніці — це зміна фокусної відстані, наближення до об'єкту зйомки, "наїзд". То ж на що чи на кого вирішили "наїхати" оті симпатичні хлопці з молоді японської корпорації ZOOM? Невже на свою alma mater — славнозвісну компанію KORG, від якої вони відбрунькувалися кілька років тому? Чи може на не менш відому фірму ALESIS, з якою вони сміливо змагаються у випуску високоякісних приладів обробки звуку? В усякому разі, не на нас із вами, бо за ціною продукція ZOOM доступна навіть музикантам із досить скромними статками. Отже вважаємо, що "наїжджає" ZOOM

Zoom-zoom! Солодка парочка

Не треба ніяковіти від дуже низької ціни оцих симпатичних близнючків — педальних... хто сказав коней? звичайно — процесорів: ZOOM 505 для гітаристів та ZOOM 506 для басистів. Це цілком професійні прилади. Компактні та зручні мульти-ефектори вміщують 24 нових ефекти, які забезпечені такими функціями, як компресор, дисторшн, шумозменшувач власної розробки, еквайзер, модулятор, затримка/реверберація, причому можна одночасно застосовувати до 9 ефектів в 505-му та до 8 — в 506-му.

В ZOOM 505 є низка особливо цікавих ефектів, зокрема: інтенсивний дисторшн надвисокого підсилення, ACOUSTIC — новий унікальний ефект, який уподоблює електрогітару до електроакустичної, двофазний хорус, ідеальний для чистих звуків, зсув висоти, який має 11 типів, затримка, яка може бути перетворена на "ping-pong" у стереорежимі, спеціальний ефект "STEP" — автоарпеджіато.

що

таке

тільки на звук, аби зробити його об'ємнішим, виразнішим, теплішим, наблизити до слухача: прилади ZOOM дозволяють підібрати оптимальні набори ефектів для будь-яких музичних інструментів та вокалу. Але хлопці там молоді, і це знайшло свій відбиток в підсиленій увазі до створення найрізноманітніших "примочок" для королеви року — гітари.

Застебніть міцніше ремінь, бо на ньому справжня чарівна скринька — гітарний процесор ZOOM 9002PRO.

Це прямиий нащадок ZOOM 9002, який сенсаційно з'явився на початку 90-х років та й досі користується великим успіхом серед музикантів. Новий ZOOM 9002PRO зберіг усі переваги свого попередника: CD-стандарт якості (частота дискретизації — 44,1 кГц, розрядність — 16 біт), дуже малі — як у звичайного аудіоплеєра — габарити та маса. ZOOM 9002PRO має повний набір гітарних ефектів: дисторшн, компресор, еквайзер, зсув висоти, фейзер, фленджер, хорус, дві затримки, дві реверберації, SFX (одночасно можна використати до 6 ефектів). Дистанційне керування розміщується просто на гітарі, є також педальні контролери. ZOOM 9002PRO увібрав у себе багатий "життєвий досвід" ZOOM 9002, накопичений за роки співпраці з найвидатнішими користувачами — гітаристами із світовим ім'ям. Відтепер навіть початківець може бути певним, що в нього такий саме саунд, яким грає Брайан Мей, або ж Річі Самбора, або хтось з інших, чий славетні імена закарбовані у патчах, що їх зберігає ZOOM 9002PRO. А якщо ви бажаєте створити та зберегти власні, неповторні звучання — будь ласка! — до ваших послуг пам'ять користувача. До речі, пам'ять 9002PRO зросла удвічі.

У басовому процесорі багато такого, що надасть вашому басові найрізноманітніших барв звучання. Наприклад, дисторшн 4 типів, 4 чистих установки, 2 типи "вау" з різними звуковими параметрами, новий ефект BASS SYNTH, створений для стилю "фанк", OCTAVER, який надає щільності та повноти басовим нотам завдяки доданню нижньої октави, два типи ефекту "хорус".

Прилад моєї мрії

Коли я побачив ZOOM FIRE 7010, то, чесно кажучи, позаздрив тим, кому пощастило його придбати. По-перше — найширший вибір з 28 ефектів, з них будь-які 7 можуть бути застосовані одночасно, в тому числі 2 автовау, фазове "вау", енхансер та автоарпеджіато, 10 типів дисторшн, включаючи натуральний овердрайв, фази типу "вінтедж", ефект "лампового підсилювача", а також нові ефекти, подібні до SFX-ефектів синтезатора. Кожна комбінація ефектів може бути збережена у пам'яті

приладу як патч. Усього патчів — 64 (24 пресетних та 40 — для програмування користувачем).

Але це не все!

Конструкція приладу об'єднує, крім мультиефектора, ще й підсилювач потужністю 5 Вт (10 Вт пікова) та 8-сантиметровий гучномовець. То ж насолоджуйтесь та втішайте родичів, знайомих та перехожих своєю музикою вдома, у гостях, на пляжі, у метро — де вам заманеться! А коли їм це набридне, перейдіть на головні телефони та продовжуйте ловити кайф самі — наодинці з музикою. А потім підключайтесь до великої саунд-системи та виходьте на сцену, де ZOOM FIRE 7010 прислужиться вам не тільки як ефектор, але й як сценічний монітор ●●

Андрій Білоусов

Бита Мюзик
официальный
дистрибьютор

Музыкальные инструменты.
Профессиональное студийное и
концертное оборудование.
Оптовая и розничная продажа.

BEHRINGER
YAMAHA
CREST AUDIO
TURBOSOUND
BSS
TRACE ELLIOT
PAS
SYMETRIX
ZOOM
CAD
SAMSON
NADY
NEUTRIK
PROEL
PROCOM

Бита
MUSIC

продолжаем формировать дилерскую сеть

252680, Киев, Чоколовский бульвар, 13
тел.: (044) 242-1363, 243-7360, факс: 242-1391 E mail: Bita@public.ua.net

СПРАВЖНІ АНГЛІЙСЬКИЙ ЗВУК ЗА ЦІНУ МІНІКОМПЛЕКСА

З давніх часів англійська аудіопродукція асоціюється серед знавців з неперевершеним за чистотою та тембровим забарвленням звуком у поєднанні зі своєрідним аскетичним дизайном. Єдиним її недоліком — принаймні, з точки зору середнього обивателя — є дуже висока ціна. Ми спробуємо спростувати останній тезис на прикладі однієї з молодих, але динамічно зростаючих англійських фірм. Це — Audio Partnership Plc.

Фірма з'явилася на світовому ринку hi-fi апаратури лише три роки тому як самостійний структурний підрозділ у складі компанії Richer Sounds Plc, одного з найбільших продавців hi-fi техніки у Великобританії (25% місцевого ринку). Фірма спеціалізується на розробці, виробництві та реалізації різноманітних hi-fi компонентів — від підсилювачів, CD-плеєрів та акустичних систем до кабельної продукції та апаратури для ді-джеїв. Усе це робиться як під всевітньо відомими марками — Cambridge Audio, Gale, Ariston, Synergy, Eclipse, Audio Innovations, так і під маркою новоутворених Aural Envelope та Reflex. Темпам зросту компанії можна тільки позаздрити; при цьому практично кожний виріб фірми одразу ж після появи на ринку потрапляє до категорії "краща покупка" (best buy).

Штат постійних робітників фірми досить невеликий — 17 чоловік, які займаються розробкою специфікацій, загальним керівництвом окремих проектів, моніторингом якості і безпеки та взаємодією із засобами масової інформації, а також мережею дистриб'юторів. Для реалізації певного проекту запрошують фахівців, яких відбирають за критеріями досвіду, професійних навичок і репутації. Наведемо лише декілька імен: Джон Вестлейк (фірма Pink Triangle, що випускає цифрову техніку класу hi end), Майк Крік (хто не пам'ятає відомий шотландський підсилювач CREEK 4040, який здивував усіх знавців своєю аудіофільністю і низькою ціною водночас) та інші.

"Родзинкою" виробничої частини програми фірми є поєднання західного менеджменту із дешевою робочою силою. Використовуючи потужну базу даних, виробнича команда ретельно добирає комплектуючі від найбільш відомих виробників. Достатньо сказати, що механіка програвача CD-6 та нового транспорту DISCMAGIC та ж

сама, що й в hi end виробках Pink Triangle та DPA. Використовуються також: роздільні

трансформатори живлення з дуже низьким рівнем випромінювання; високоточні плівкові резистори; жидкокристалічні дисплеї та інші делікатеси. Усі печатні плати виготовлені із багатошарового матеріалу з золоченням найбільш критичних частків для забезпечення низького імпедансу на високих частотах та мінімізації втрат під час передачі. Всі роз'єми — у тому числі й мережеві — позолочені; в транспорті є XLR, BNC, 2 оптичних і навіть DDD роз'єм для підключення майбутніх компонентів, в CD-6 є 2 балансних XLR, BNC та 2 RCA роз'єми. У виробках серії Gale використані динамічні голівки таких відомих компаній як Vifa та Peerless, кросовери JPW, пресовані дерев'яні панелі товщиною 15 мм тощо.

Акустичні системи збираються на заводах в Англії, а електроніка — на заводах Китаю та Малайзії (володарями яких є Audio Partnership) спеціально підготовленим висококваліфікованим персоналом. Саме завдяки цьому компанія усього за три роки досягла таких високих результатів — практично усі виробки фірми є лідерами у своєму ціновому класі за показником співвідношення ціна-якість. Продукція Audio Partnership має чудову пресу у багатьох спеціалізованих виданнях світу (до речі,

нещодавно з'явилися тести і в російських виданнях, а CD-6 навіть був визначений як «краща покупка року»).

І, нарешті, найцікавіше — ціна. З'ясовується, що повноцінний (до того ж, такий, що чудово грає) комплект від Audio Partnership коштує стільки ж, скільки й міні-комплекс середнього класу! Не вірите? Підрахуємо для прикладу: CD-плеєр Cambridge

Audio TRAC 1 — 575 грн., підсилювач Cambridge Audio ATAC 3 — 470 грн., акустичні системи Gale Reference Monitor — 345 грн. Загалом — 1390 грн., що дорівнює приблизно 750 \$. За такі гроші ви ніде більше не зможете придбати такий звук. Крім того, з'являється можливість поступової модифікації комплексу.

Головне полягає у тому, що уся продукція Audio Partnership (а це більше 10 тільки торговельних марок) присутня сьогодні на українському ринку у повному об'ємі, включаючи такі останні розробки, як напольні акустичні системи Gale 5, CD-транспорт Cambridge Audio DISCMAGIC та підсилювач Cambridge Audio A3i ●

Куди біжить цей чоловічок, або

Історія фірми **Mackie**
[Продовження]

Початок див.

Галас, №1(4), 1997]

Розділ другий. Фабрика
музичних мрій

тже, після того, як Грег Мекі залишив TAPCO, він заснував свою вже другу фірму — Audio Control. Цей бізнес був не менш успішним, ніж попередній. Нова фірма з перших же кроків свого існування стала провідним виробником стереофонічних еквалайзерів та аналізаторів на ринку побутової електроніки. Трохи пізніше Грег очолив команду, що розробляла SA-3050, який фактично став промисловим стандартом зручних, доступних 1/3-октавних спектральних аналізаторів в режимі реального часу. Крім того, було запроваджено зовсім новий тип авто-звукових пристроїв — вузькополосний переносний еквалайзер-кросвер.

Паралельно увесь цей час він грав на клавішних, гітарі та барабанах сам, а також записував невеличкі місцеві групи, застосовуючи при цьому один із перших в Америці PCM-магнітофонів фірми Sony (до речі, вся документація та написи на ньому були японською). Але наприкінці 80-х уся індустрія професійного музичного обладнання охопила хвиля новітніх технологій, і Грег вирішив, що настав час повернутися до своєї основної справи — створення мікшерів. Вся Америка кинулась до поліфонічних клавішних інструментів, семплерів, різноманітних звукових процесорів. Але усі клавішники — у тому числі й Грег — швидко збагнули, що за бурхливим процесом Музично-Технічної Революції (ми всі більш звикли до абревіації — МТР) мікшери не встигають.

Вони були або дешевими та «брудними», або настільки дорогими, що тільки великі студії могли дозволити собі мати ці пристрої у кількості, достатній для задоволення «ненажерливих» нових електронних інструментів.

Нарешті, у 1989 році Грег Мекі засновує компанію, над дверима якої красувалось його ім'я. Правда, ці двері вели до не дуже просторих апартаментів з трьома спальнями в одному із кондомініумів Едмонду, штат Вашингтон (приблизно 10 миль від того будинку, де розміщувалась TAPCO, про яку ми вже писали раніше).

Першим апаратом нової фірми був LM-1602 — лінійний мікшер, який змусив переосмислити такі поняття, як «недорогий», «компактний», «високоякісний». Компонівка виробу здійснювалась у «виробничій» спальні, що була розташована з правого боку від «складської» спальні. 1602 музиканти зустріли на «ура» або «банзай» (в залежності від стилю).

Після цього успіху Грег Мекі розмріявся про власну фабрику. І мрія невдовзі збулась: першу справжню фабрику фірми Mackie Designs було збудовано менше ніж за дев'ять місяців. Дитина виявилась дуже здатною і талановитою ●

УВАЖАЕМЫЕ КОЛЛЕГИ!

Компания АТ Трейд Украина, занимающая лидирующие позиции на музыкальном рынке Украины и являясь официальным дистрибьютором ведущих американских и европейских фирм-производителей музыкального оборудования, предлагает Вам всестороннее и взаимовыгодное сотрудничество. Если ВЫ НАШ ДИЛЕР — У ВАС ЕСТЬ ВСЕ:

- самые выгодные цены;
- самое лучшее оборудование;
- самая новая информация;
- самая быстрая поставка.

КЛЮЧ К ВАШЕМУ УСПЕХУ — АТ ТРЕЙД УКРАИНА!

Наш адрес:
252042, г. Киев, буль. Дружбы Народов, 13
тел. / факс (044) 269-21-76,
E-mail: attrade@attrade.kiev.ua

Статтю підготовано редакцією «Сtereo Бази» за матеріалами, які були люб'язно надані фірмою «АТ Трейд Україна»

ALESIS

процессоры эффектов и динамической обработки звука, многоканальные цифровые ADAT магнитофоны, синтезаторы и звуковые модули

MACKIE

американские микшерные пульта для студий, концертных залов, дискотек и конференций, усилители и активные мониторные системы

KORG

клавишные инструменты, синтезаторы, модули и рабочие станции

ENSONIQ

клавишные инструменты, семплеры, модули, процессоры эффектов и рабочие станции

CREST

высококачественные усилители любой мощности

MARTIN AUDIO

акустические системы для озвучивания дискотек, клубов, концертных площадок

E-MU

синтезаторы, семплеры, звуковые модули, многоканальные цифровые магнитофоны с системой записи на жесткий диск

DIGIDESIGN

системы записи и редакции звука на HD, монтажа, обработки звука, премастеринга и мастеринга, а также пост-продакшн на базе Apple Macintosh и IBM PC

STEINBERG

профессиональные секвенсорные программы с записью звука на жесткий диск, редакция и обработка звука

LEXICON

профессиональные процессоры эффектов

SYMETRIX

приборы обработки звуковых сигналов, микрофонные предусилители

MOTU

MIDI-интерфейсы, профессиональные секвенсорные программы, компьютерное обеспечение

TL AUDIO

ламповые процессоры обработки звука и микрофонные предусилители

GENELEC

активные мониторные системы

IBANEZ

высококлассные электро- и акустические гитары

OVATION

лучшие в мире электроакустические гитары

JACKSON / CHARVEL

электрогитары для рок-музыкантов

TAMA

ударные установки

CAD

концертные и студийные микрофоны

HORIZON

профессиональные кабели, мультикоры и сплиттеры

SWITCHCRAFT

профессиональные разъемы, кабели, аксессуары

MARANTZ

профессиональные CD-плееры, кассетные деки, CD-рекордеры, портативные репортёрские магнитофоны

EAW

инсталляционные акустические системы для любых объектов и погодных условий (от вокзалов до стадионов)

АВТОМАГНІТОЛА

BREMEN

RCM 127

Не можна назвати цей апарат простою автомагнітолою та й годі. Мабуть аналогічних у світі просто немає. Цією моделлю фірма BLAUPUNKT зробила значний внесок у розвиток так званого CarAudio.

Отже, що ж нового запропоновано BLAUPUNKTом цього разу? По-перше, це технологія звучання DSA (Digital Signal Adaptation), яку було розроблено спеціально для автомобільного салону. Вона поліпшує акустичні можливості автомобіля завдяки спеціальному мікрофону, за допомогою якого можна протестувати акустичні параметри салону будь-якого автомобіля. В результаті можна досягти ідеально збалансованого звучання. А якщо до цього додати динамічну автоматичну систему регулювання звуку DNC (Dynamic Noise Covering) для зниження шуму автомобіля, то, незалежно від зовнішніх умов у самому автомобілі, ми постійно матимемо високоякісний звук. Ще однією помітною рисою є те, що в цій моделі ми маємо справу не з цифровим процесором, що змінює гармоніку сигналу (в стаціонарній «домашній» апаратурі задля цього повернулися до ламп), а з натуральним звучанням, що намагається максимально зберегти задумки виконавців та звукорежисерів.

Тепер щодо функціональних можливостей. Вони можуть здатися практично безмежними. Хоча б тому, що вмонтований комп'ютер (486-ий, 66 МГц) дає можливість постійно оновлювати та змінювати безліч функцій. Однак, базові все ж наведемо. Це наявність чотирьох 9-ти-полосних еквалайзерів, які дозволяють регулювати звук по всьому спектру на кожному з чотирьох

каналів окремо. Нова система 2-Tuner RDS з концепцією прийому CodemV гарантує відмінну якість прийому усіх радіо-станцій, що ведуть радіомовлення в УКХ-діапазоні (наприклад, для київського регіону якість забезпечується на відстані 200 км від Києва). При цьому не треба більше шукати УКХ-станцію завдяки тому, що другий тюнер постійно аналізує діапазон на наявність станцій. Залишається лише вибрати станцію із списку доступних. Стрічкопротяжний механізм оздоблено системами автопошука, обзора, автоматичного визначення типу магнітної стрічки, Dolby B/C. Діапазон частот 25 — 25000 Гц.

В системі BREMEN RCM 127 багато просто зручних функцій, таких як: тонкомпенсація, що програмується, 4-ох-канальний вихід на передпідсилювач, вихід на сабвуфер, цифровий вхід, переключення кольору, позитив — негатив, кут поляризації світлення табло, що регулюється, можливість підключення CD-чейнджера з оптико-волоконною передачею сигналу, можливість підключення пульта дистанційного управління, що монтується на рульовому колесі, KeyCard-система захисту від крадіжок та багато іншого. А якщо розповісти про підключення навігаційної системи, то стає зрозумілим, що з новим BREMEN-ом ви будете попереду усіх і у 2000-му році. Трохи попереду буде лише сам BLAUPUNKT ●

М. Чобанян

ОФІЦІЙНИЙ ДИСТРИБ'ЮТОР

Салон МУЗИКА В ДОРОЗІ

Тел./факс: (044) 227-73-03 м. Київ, вул. Шовковична, 48

«ГалаS» ХІТ-ПАРАД

«УРА! ЗАРАБОТАЛО!» – ТАК, ПОДІБНО ДО КОТА МАТРОСКІНА, ЗАКРИЧАЛИ МИ. «ГАЛАС» ХІТ-ПАРАД ЗАПРАЦЮВАВ ЗАВДЯКИ АКТИВНОСТІ НАШИХ ЧИТАЧІВ. НАМ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЛИШЕ КОНСТАТУВАТИ ФАКТИ І РОБИТИ ПІДСУМОК. НЕ ВТРАЧАЙТЕ Ж АКТИВНОСТІ, ДОБРОДІЇ, НАДСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ РЕДАКЦІЇ СВОЇ ВЛАСНІ ХІТ-ПАРАДИ. ЗАДЛЯ ПЕВНОЇ ЗРУЧНОСТІ НАДСИЛАЙТЕ П'ЯТІРКУ ВЛАСНИХ УЛЮБЛЕНИХ ГРУП ЧИ ВИКОНАВЦІВ ТА ТРИ ВАШІ УЛЮБЛЕНІ ПІСНІ, ПРИТОМУ НЕОБОВ'ЯЗКОВО, ЩОБ ВАШУ УЛЮБЛЕНУ ПІСНЮ ВИКОНУВАЛИ ВАШ УЛЮБЛЕНИЙ СПІВАК ЧИ ГРУПА. ЩОБ ЗАПОБІГТИ НАКОПИЧЕННЮ МАКУЛАТУРИ, НАДСИЛАЙТЕ СВОЇ СПИСКИ НА ПОШТОВИХ КАРТКАХ, А ПО МОЖЛИВОСТІ – ФАКСОМ (554-71-16), АЛЕ ПІЗНО ВНОЧІ. НАРЕШТІ, ДУЖЕ ЗРУЧНО ЗРОБИТИ ЦЕ, ЯКЩО ПЕРЕДАТИ ІНФОРМАЦІЮ НА ПЕЙДЖЕР ЗА ТЕЛЕФОНОМ 0-54 ДЛЯ АБОНЕНТА 54-17. ДОПОМОЖЕМО СВОЇМ КУМІРАМ СТАТИ ЩЕ ПОПУЛЯРНІШИМИ, ДОПОМОЖЕМО ВІТЧИЗНЯНОМУ ЗВ'ЯЗКУ ВИКОНАТИ Й ПЕРЕВИКОНАТИ ПЛАНИ

В И К О Н А В Ц І П І С Н Я

1	В.В.	11	Катя Чілі	1	«Весна» / В.В.
2	Ірина Білик	12	Тарас Петриненко	2	«Вона» / ПЛАЧ ЄРЕМІЇ
3	КОМУ ВНИЗ	13	МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ	3	«Доля» / Е.Л. Кравчук
4	СКРЯБІН	14	ВСЯК ВИПАДОК	4	«Мить весни» / Руслана
5	ГРІН ГРЕЙ	15	Марійка Бурмака	5	«Зіронька» / О.Пономарьов
6	Ані Лорак	16	Таїсія Повалій	6	«До смерті і довше» / СКРЯБІН
7	О.Пономарьов	17	Аша	7	«Дівчина з Коломиї» / БРАТИ ГАДЮКІНИ
8	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	18	КАРЕ	8	«Train» / СКРЯБІН
9	ТАБУЛА РАСА	19	БРАТИ ГАДЮКІНИ	9	«Франсуа» / І.Білик
10	Е.Л. Кравчук	20	Руслана	10	«Под дождем» / ГРІН ГРЕЙ

Billboard

charts

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	АЛЬБОМ / ВИКОНАВЕЦЬ (СТУДІЯ)	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ У ЧАРТІ
1	1	The Notorious B.I.G. / LIFE AFTER DEATH (BAD BOY)	3
2	3	SPICE GIRLS / SPICE (VIRGIN)	9
3	4	Soundtrack / SPACE JAM(ATLANTIC)	21
4	2	Celine Dion / FALLING INTO YOU (EPIC)	56
5	8	THE WALLFLOWERS / BRINGING DOWN THE HORSE (INTERSCOPE)	41
6	6	JEWEL / PIECES OF YOU (ATLANTIC)	55
7	7	Soundtrack / SELENA (EMIL)	4
8	5	AEROSMITH / NINE LIVES (COLUMBIA)	3
9	9	Leann Rimes / UNCHAINED MELODY: THE EARLY YEARS (CURB)	8
10	10	NO DOUBT / TRAGIC KINGDOM (INTERSCOPE)	66
11	15	BLACKSTREET / ANOTHER LEVEL(INTERSCOPE)	30
12	14	Erykah Badu / BADUIZM (UNIV)	8
13	13	SCARFACE / UNTOUCHABLE (VIRGIN)	4
14	12	U2 / POP (ISLAND)	5
15	11	Warren G. / TAKE A LOOK OVER YOUR SHOULDER (DEF JAM)	2
16	16	Leann Rimes / BLUE (CURB)	39
17	21	MAKAVELI / THE DON KILLUMINATI: THE 7 DAY THEORY (DEATH ROW)	22
18	17	Toni Braxton / SECRETS (LAFACE)	42
19	18	LIVE / SECRET SAMADHI (RADIOACTIVE)	7
20	20	Various Artists / ULTIMATE DANCE PARTY 1997 (ARISTA)	21

ЧАРТ НА 19 КВІТНЯ

Розпочнемо з легендарних імен. **Лінда Ронстадт** — легенда американської рок-сцени — отримала «Греммі» за кращий музичний альбом для малят. **BEATLES** одержали одразу три премії у номінаціях: краща композиція від дуету чи групи пісню «Free As A Bird», за кращий відеокліп на цю пісню та за кращий музичний фільм «The Beatles Anthology». Разом з групою премію отримали режисер **Джон Уонфор** та продюсер **Чіпс Чіпперфілд**. Серед претендентів на премію за кращий відеокліп слід визначити кліпи Майкла Джексона «Earth Song», Аланіс Морісетт «Ironie» та «Tonight Tonight» від SMASHING PUMPKINS. Меморіальний альбом **Майлза Девіса** та **Джіла Еванса** отримав два «Греммі»: за кращий історичний альбом та за кращу анотацію до альбому. Відомий продюсер **Куінсі Джонс** отримав премію за альбом з найкращою звукоорежисурою. У цій категорії також були номіновані альбоми Наталі Коул та групи TOTO. А продюсером року став **Бемі-Фейс**. Серед його підопічних багато лауреатів «Греммі» та справжніх зірок: Ерік Клептон, Утіні Х'юстон, Тоні Брекстон, Арета Франклін та Кенні Джі. Також на цю нагороду претендували легендарний Девід Фостер (він останнім часом продюсує роботи Селін Діон, Мадонни та ін.); Дон Уоз, який продюсував останні роботи ROLLING STONES; Брендан О'Брайен — його підопічними є більш важкі групи (RAGE AGAINST THE MACHINE, STONE TEMPLE PILOTS та PEARL JAM).

Кращою інструментальною композицією серед таких, які ніколи раніше не звучали та не мають певного відношення до абиякого жанру, визначено композицію **Хербі** та **Джін Хенкок** «Манхеттен». Серед претенден-

На цей раз сторінку новин ми присв'ячуємо лише одній події — 39-й церемонії присудження премії «Греммі», яка відбулася 27 лютого у Нью-Йорку. Премію присуджували за 89 категоріями, які були розподілені на 27 галузей. Окрім суто музичних галузей, «Греммі» присуджується й за шоу-бізнесовими чи допоміжними категоріями. Звісна річ, премія американська й навряд чи може вважатися об'єктивною. Адже музика — не фізика, вона має ціну (стає безцінною) лише у власному суб'єктивному сприйнятті. Отже, спочатку розповімо про переможців менш розповсюджених стилів, а потім перейдемо до популярних стилів, аудиторія яких складає мільйони.

Звичайно, всіх номінантів на премію ми згадувати не будемо. Проте, якщо в нашій країні серед наших читачів знайдуться прихильники госпелу чи польки, ми люб'язно презентуємо таку інформацію. Ще раз зауважимо, що «Греммі» — американський захід, тому в жанровому розмаїтті домінують суто американські стилі — реп, блюз, соул, кантрі, ритм-енд-блюз.

Grammy '97

тів також був **Уейн Шортер**, колишній духовик WEATHER REPORT, який все ж таки отримав «Греммі» за кращий альбом сучасного джазу «High Life». Його партнер за легендарною джаз-роковою групою — Джо Завінул був номінований у категорії «кращий етнічний альбом». Також у цій категорії були представлені роботи відомих GYPSY KINGS та спільний альбом Майкла Брука та Нусрата Фатеха Алі Хана.

Явище саундтреків стало в нас вже звичним і невід'ємною частиною увійшло до віру сучасної музики. Ніно Рота, Майкл Найман, Горан Бреговіч та Моріс Жарр — ось неповний перелік всесвітньо відомих композиторів, які працюють у кінематографі. У 97-му р. «Греммі» отримав композитор **Девід Арнольд** за саундтрек «День незалежності» — один із найкасовіших фільмів 96-го року. Серед номінантів також був дуже популярний Енню Морріконе. Кращою ж піснею з саундтреку визнано пісню «Because You Loved Me» композитора **Дайєн Уоррен**, яку виконала тріумфаторка «Греммі '97» канадська зірка **Селін Діон**. Вона отримала дві премії за свій минулорічний альбом «Falling Into You». Напевно, вам цікаво знати й решту номінантів у категорії «альбом року». Такими були роботи Бека «Ode-lay», «Score» FUGEES, альбом 95-го року групи SMASHING PUMPKINS та саундтрек «Waiting to Ex-hale», який побудований у жанрі «соул» та об'єднує багатьох зірок цього стилю — Утіні Х'юстон, Арету Франклін, Бренді та ін.

Треба сказати, що всі номінанти в категорії «альбом року» отримали «Греммі», а деякі з них — навіть двічі. Так, **Бек** отримав «Греммі» за кращий альтернативний альбом та за кращу чоловічу рок-пісню; FUGEES стали лауреатами за кращу пісню в стилі ритм-енд-блюз та кращий реп-альбом; SMASHING PUMPKINS

з піснею «Bullet With Butterfly Wings» отримали «Греммі» у номінації «краща хард-рок композиція». Серед тих, що отримали не одну премію не можна не згадати **Еріка Клептона**, композиція «Change the World» якого стала кращою піснею року, його вокал визнано кращим чоловічим поп-вокалом (колись його знали більше як чудового рок-гітариста), а також співачку **Тоні Брекстон**. Вона отримала нагороди за кращий жіночий поп-вокал та кращу жіночу пісню в стилі «ритм-енд-блюз». Також дві нагороди отримала **Шеріл Кроу** — за кращу жіночу рок-пісню та за кращий рок-альбом.

Відкриттям року стала кантрі-співачка **Лі Ен Ріммз**. Вона також стала переможницею у категорії «краща жіноча пісня в стилі «кантрі»». Відома темношкіра виконавиця **Треїсі Чепмен** була номінована за декількома категоріями, але отримала «Греммі» лише за пісню «Give me One Reason», яка була визнана кращою рок-піснею. А кращою рок-композицією від групи чи дуету стала пісня групи **DAVE MATTHEWS BAND**, яка випередила композиції таких груп, як GARBAGE, OASIS, WALLFLOWERS та SMASHING PUMPKINS. На жаль, не отримала нагороди «краща поп-інструментальна п'єса» композиція Леррі Малена та Адама Клейтона з кінофільму «The Mission Impossible», яка так сподобалась столичним радіо дід-джеям. В цій категорії перемогла п'єса **Беллі Флек & the Flecktones** «The Sinister Minister».

Найбільшу кількість категорій містить галузь популярної музики. Трохи поступаються їй за нагородами галузь рок-музики та, звичайно, кантрі. Досить поширені галузі — ритм-енд-блюз та джаз. Цікаво, що на ритм-енд-блюзові «Греммі» висунуто порівняно соул-виконавців — Лютер Вандросс, Утіні Х'юстон, тобто, напевне американці ці жанри по-

єднали та вживають їх як синоніми. А зараз розповімо про такі жанри, які стали класичними й впевнено займають чинний прошарок у вирі рок-музики. У двох блюзових категоріях («сучасний блюзовий альбом» та «альбом традиційного блюзу») перемогли **Кеб'Мо'** та **Джеймс Коттон**. Серед номінантів виділимо проект Muddy Waters Tribute Band, Бо Дідлі та Taj Majal.

Також дві категорії містили галузь фольку (теж альбом традиційного та сучасного фольку). Переможцями стали легендарний **Піт Сіреп** та напівлегендарний **Брюс Спрінгстін**. **Банні Уейлер** за альбом-трибют Бобу Марлі отримав премію в єдиній категорії з галузі рептей. У категорії «кращий етнічний альбом» перемогла група «The Chieftains». Вже в котрий раз співачка **Інья** отримала «Греммі» за кращий альбом в стилі «ню-едж», а серед номінантів цієї галузі пригадаємо ACOUSTIC ALCHEMY та CLANNAD. Дві премії одержав **Майкл Брекер** у галузі джазової музики. Неможливо не назвати деяких номінантів цієї галузі. Двічі були номінантами відомі музиканти Джо Ловано, Хорейс Сільвер, Чарлі Хейдн. Кращим джазовим вокалом було визнано голос **Кассандри Уілсон**.

І нарешті — дві крайнощі. Кращим альбомом у естрадному (традиційному) жанрі став альбом **Тоні Беннета**, який випередив роботи Наталі Коул та Лайзи Мінеллі. А кращою металічною композицією визнано пісню «Tire Me» групи RAGE AGAINST THE MACHINE. Серед претендентів були пісні груп KORN, PANTERA, WHITE ZOMBIE та неперевершений дует Роба Зомбі й Еліса Купера.

Інформацію з Інтернету переробив **А. Белай**

Eric Clapton & Babyface

Cassandra Wilson

Завжди сповідувати єдиний принцип: писати гарну музику без будь-якої дешеvizни та скандальних ефектів — здається, так можна викласти творче кредо Стінга.

І який би з його образів не виникав у вашій уяві — чи то панківський соліст THE POLICE, чи сповідник нової хвилі, чи то експериментатор із реггей, джазом чи соул — суть такого явища як Стінг не змінюється. Це — філософські тексти, своєрідний голос, який ні з ким не сплутаєш та експерименти, експерименти, експерименти...

Але про це трохи пізніше...

того як стінгова «Roxanne» стала хітом і дала початок майбутньому визнанню групи, основним пісненим матеріалом стали вже твори Стінга.

Альбом наступного року «Reggatta de Blanc» на протязі чотирьох тижнів займав найвище місце в англійському хіт-параді.

«Zenyatta Mondatta» (1980), окрім успіху в Англії, став першим альбомом групи, який потрапив у американську «гарячу десятку».

Лінія успіху вперто йшла вгору, досягнувши свого піку із виходом у 1983 р. «Synchronicity», — альбому, що став

Паралельно із музикою Стінг робить спроби у кіно та на театральній сцені (щоправда, з мінливим успіхом), співробітничав з неурядовими організаціями Band Aid, Live Aid, Greenpeace, Amnesty International та Rainforest Foundation. Особливого розголосу набула його кампанія захисту корінних мешканців бразильської сільви та проти знищення тропічних лісів Амазонки.

Нетрадиційність визначає Стінга і в музиці, і поза нею. Ніколи не намагаючись бути модним і, як кажуть, «на хвилі», він творить лише за своєю творчою інтуїцією та станом душі. Стінг уникнув

МІСТЕР СТІНГ,

Фото REUTERS

ЯКОГО НЕ ЛЮБЛЯТЬ БРАЗИЛЬСЬКІ ЛІСОБУБИ

Історію почнемо із 1977 року, коли колишній шкільний вчитель Гордон Самнер, що грав до цього як бас-гітарист у акторських групах, а згодом став зватися Sting, та молодий ударник з США Стюарт Копленд (старший брат якого, до речі, був відомий у музичному світі продюсер), зустріли гітариста Енді Саммерса (ex SOFT MACHINE). Так було утворено THE POLICE.

Незабаром THE POLICE зазнали повного фіаско на Монтеррейському фестивалі, що дало привід з'явитися в пресі порадам більше ніколи не виступати взагалі.

Наполегливі хлопці не послухались і наступний концерт у м. Сіракузи (США) зібрав аж... 4 чоловіки. Музиканти все ж не відмовились і виступили, а знайомство з одним з нечисленних глядачів, який виявився ді-джеєм місцевого радіо, дало змогу з'явитися THE POLICE на радіохвилях.

THE POLICE грали модний на той час панк, однак панківські ідеї, здається, були дещо чужими для Стінга. Якось перед початком виступу групи Стінг заявив: «А наступна пісня буде суто панківською — примітивна музика та дурні слова».

Захоплення панком тривало недовго і THE POLICE, як і більшість команд цього напрямку, перейшли у New Wave і стали, мабуть, одним з найбільших досягнень стилю, справді перебуваючи на «гребні» цієї «хвилі».

У першому альбомі «Outlandos d'Amour», що вийшов у 1978 р. авторство пісень поділили Стінг і Копленд. Після

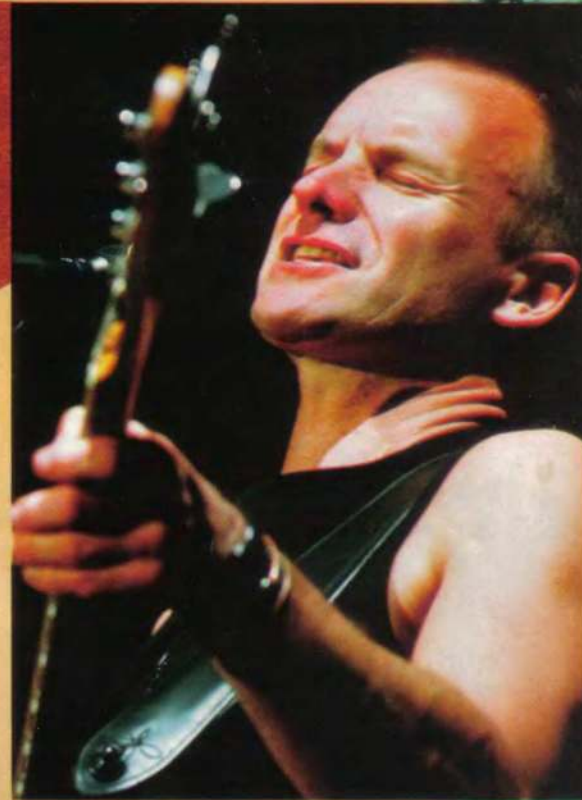
мультиплатиновим та на протязі 12 тижнів був № 1 в американських чартах, отримав Grammy у трьох номінаціях, зокрема — за найкращу пісню року «Every Breath You Take».

І, як це часто трапляється після великого успіху, у 1984 р. THE POLICE розпалися.

Перегорнемо наступну сторінку.

Сольна кар'єра Стінга розпочалася із виходом «Dream Of The Blue Turtles» (1985), успішного альбому, до роботи над яким залучається низка джазових музикантів, зокрема, Бренфорд Марсалис. Відомий як людина, що привела реггей у світ білої музики, Стінг експериментує із джазом, використовуючи джазові аранжування і в «Dream Of The Blue Turtles», і в другому альбомі — «Nothing Like the Sun». До речі, ця назва взята з шекспірівського сонету. Про творчість свого великого співвітчизника Стінг написав декілька літературознавчих статей і пишається, що він, окрім за все, шекспірознавець. Окрім музичної своєрідності альбоми визначаються і темами пісень, як то зверненням до американських і радянських президентів із використанням, до речі, музики Прокоф'єва («Russians» з «Dream Of The Blue Turtles»), критикою режиму Піночета («They Dance Alone» з «Nothing Like the Sun») тощо.

Але окрім політичних мотивів, вічними є теми смерті та втрат, пронизлива «Fragile» (Nothing...) та альбом 1991 р. «The Soul Cages», присвячений пам'яті померлих батьків.

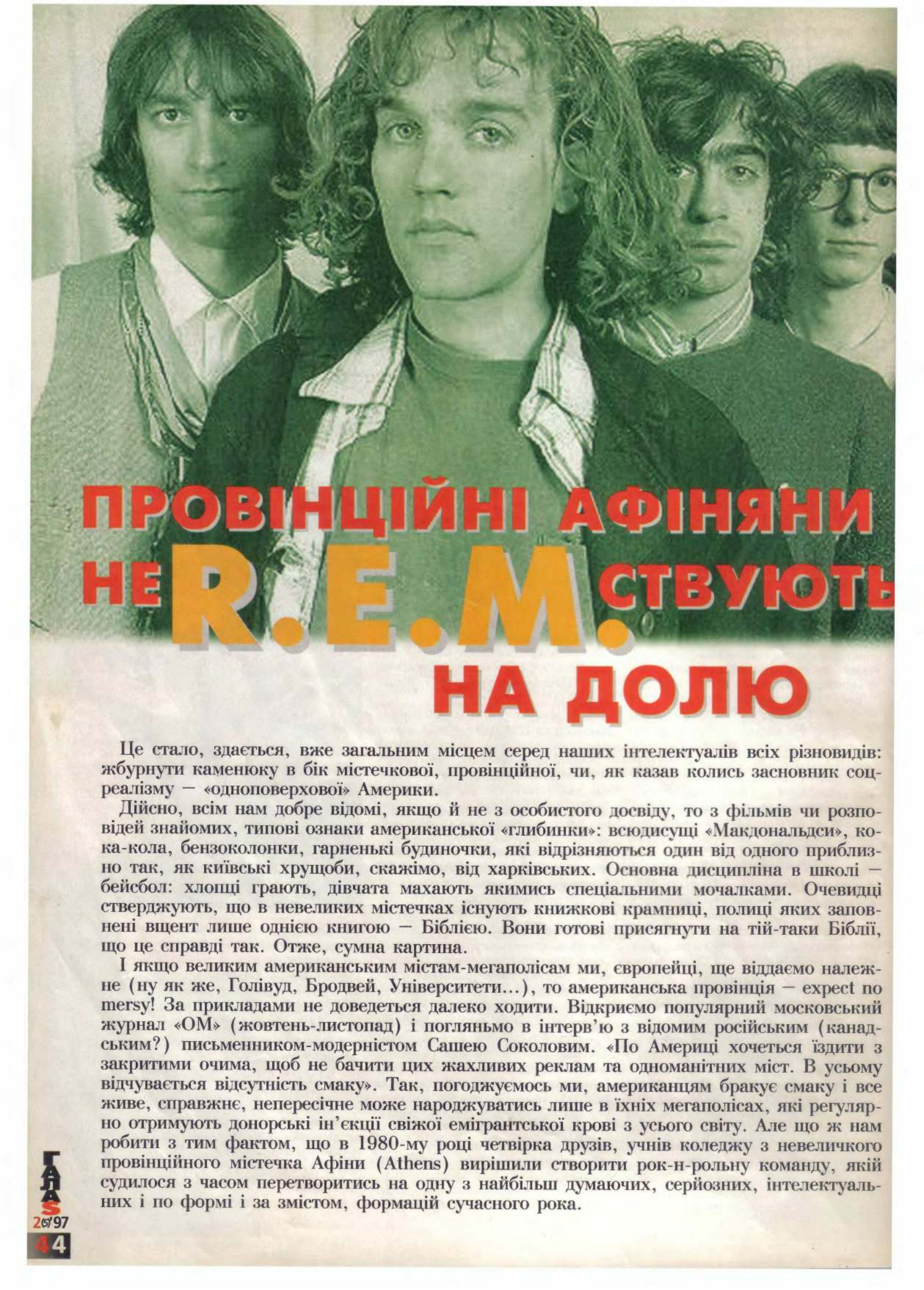

хвороби багатьох музикантів, які використовують тільки один образ, що колись вдався. Щоправда, певного кліше запобігти важко, але у Стінга їх, принаймні, з десяток, і вони не схожі між собою.

Багато використовуючи джаз та реггей, Стінг все ж залишається англійцем і іноді в його блакитних очах проблискують тінь казкового Мерліна. «Ten summoner's Tales» (1993) та «Mercury Falling» (1996) наповнені елементами кельтської народної музики.

Кожен наступний альбом (навіть для добре знайомих з попередньою творчістю) передбачити неможливо. Будемо чекати на нові сюрпризи й відкриття. І експерименти. Вам слово, містер Стінг.

Ярослава Наумова

ПРОВІНЦІЙНІ АФІНЯНИ НЕ R.E.M. СТВУЮТЬ НА ДОЛЮ

Це стало, здається, вже загальним місцем серед наших інтелектуалів всіх різновидів: жбурнути каменюку в бік містечкової, провінційної, чи, як казав колись засновник соц-реалізму — «одноповерхової» Америки.

Дійсно, всім нам добре відомі, якщо й не з особистого досвіду, то з фільмів чи розповідей знайомих, типові ознаки американської «глибинки»: всюдисущі «Макдональдси», кока-кола, бензоколонки, гарненькі будиночки, які відрізняються один від одного приблизно так, як київські хрущоби, скажімо, від харківських. Основна дисципліна в школі — бейсбол: хлопці грають, дівчата махають якимись спеціальними мочалками. Очевидці стверджують, що в невеликих містечках існують книжкові крамниці, полиці яких заповнені вище однією книгою — Біблією. Вони готові присягнути на тій-таки Біблії, що це справді так. Отже, сумна картина.

І якщо великим американським містам-мегаполісам ми, європейці, ще віддаємо належне (ну як же, Голівуд, Бродвей, Університети...), то американська провінція — expect по persy! За прикладами не доведеться далеко ходити. Відкриємо популярний московський журнал «ОМ» (жовтень-листопад) і погляньмо в інтерв'ю з відомим російським (канадським?) письменником-модерністом Сашею Соколовим. «По Америці хочеться їздити з закритими очима, щоб не бачити цих жахливих реклам та одноманітних міст. В усьому відчувається відсутність смаку». Так, погоджуємось ми, американцям бракує смаку і все живе, справжнє, непересічне може народжуватись лише в їхніх мегаполісах, які регулярно отримують донорські ін'єкції свіжої емігрантської крові з усього світу. Але що ж нам робити з тим фактом, що в 1980-му році четвірка друзів, учнів коледжу з невеличкого провінційного містечка Афіни (Athens) вирішили створити рок-н-рольну команду, якій судилося з часом перетворитись на одну з найбільш думуючих, серйозних, інтелектуальних і по формі і за змістом, формацій сучасного рока.

лопці назвали команду R.E.M. (Rapid eyes movements), що означає «швидкі рухи очей» під час сну, — мабуть, щось таке тоді по біології вивчали. Хлопців

звали Біл Беррі, Пітер Бак, Майк Мілз та Майкл Стайп; і хоч вирости вони на гамбургерах та кока-колі, їхні амбіції простягалися набагато далі вузького простору, обмеженого рекламними цитами цих продуктів.

Група відразу після виходу перших альбомів на початку 80-х набула культового статусу на американській інді-сцені. Грала вони якусь чудернацьку суміш панку з фольк-роком. Повільно, але впевнено R.E.M. завойовували прихильників серед, насамперед, учнівської молоді через маленькі коледжові та університетські радіостанції. Цікаво і дуже нетипово для американської групи та ще й з маленького містечка (вони всі там страшні патріоти), що перший їхній справжній хіт мав назву «Radio Free Europe» (радіо Вільна Європа). Хоча, якщо глянути з іншого боку, то радіо «Вільна Європа» існує за рахунок уряду США і його ціль — утихомирювання політики саме цієї установи. Поступово слава групи докотилася до британських островів, а звідти потрапила до Європи. Популярністю вони й тут користувалися приблизно серед тих же прошарків населення. Типовий R.E.M.-івський фан — студент-очкарик, зацікнений на ідеях «Грін-піс». Цю організацію, до речі, група всіляко підтримувала, демонструючи свої ліберально-революційні екологічні погляди.

Так пройшло майже 10 років, і популярність R.E.M. по обидва боки Атлантики досягла тієї критичної маси, коли акули шоу-бізнесу прокинулись і кинули зацікавлений погляд у їхній бік. «А хто це тут у нас під боком? Га? Та на вас же можна добряче заробити!». Отже R.E.M. опинились перед дилемою, яка рано чи пізно постає перед кожною більш-менш вдалою індіпендовою групою. А саме — залишитися незалежними чи «йти в кабалу», «продаватися», лізти в пазури до ділків музичної індустрії, великих записуючих компаній. Деякі віддають перевагу першому, вибираючи, як-то кажуть, свободу. Але дуже рідко комусь з них вдається стати справжніми супер-зірками, музикою для мільйонів, музикою для мас. Серед таких рідкісних випадків можна згадати два «м'ютівські» феномени — DEPECHE MODE і ERASURE, які вдало поєднують індіпендівський статус та комерційні хіти. Мабуть, на «Mute» просто секрет якийсь знають. Ті ж, хто йдуть «другім шляхом», певно, дослухаються до поради Боно з «U-2», який вказував, нахваляючи комерційний успіх своїх соплеменників BLUR та OASIS, що єдиним слабким місцем багатьох культових груп 80-х була їх зацікленість на своїй індіпендовості, їх небажання пройти тернистим шляхом шоу-бізнесу до кінця та (ох, вже ці брутальні поп-зірки!) трахнути сраний мейнстрім.

R.E.M. сраний мейнстрім трахнули. Вони здерлися нагору, не розгубивши ані своїх принципів, ані своєї творчої незалежності. В кінці 80-х, перед виходом альбому «Green» (зелений) вони підписують контракт з «Warner Brothers» і відтоді їхня творчість стає повноправним та високоякісним продуктом цієї компанії поруч з Багс Бані та «Твін Пікс» (не плутати з батончиком «Твікс»). І зараз ми можемо тільки здогадуватись, як би склалася доля музикантів коли б не це принципове рішення.

Зміни почалися відразу з виходом альбому «Out of time» (відсталий від часу) в 1991 році. Альбом вдався потужний, насичений хітами; розірвавши зачароване коло, він просто виштовхнув R.E.M. до світової поп- і рок-еліти. Один тільки чарт-брейкер «Losing my religion» чого був вартий. Пісня очолювала всі можливі і неможливі хіт-паради і отримала приз MTV за краще відео року. Аудиторія їхня з сотень тисяч перетворилася на мільйони.

Саме з цього часу починається ознайомлення широкого загалу з творчістю R.E.M. і на наших теренах. До того їх знали одиниці, тому багато хто сприйняв альбом «Out of Time» як дебютний. Росту популярності сприяв той самий увінчаний лаврами кліп, дуже мелодійний і такий «по-земному» гарний. Для багатьох киян це відео, я певен, пов'язане ще з іншими, дещо ностальгічними спогадами, про які Стамп і компанія і гадки не мають. Саме в той час в нас почали з'являтися перші супутникові канали (пригадуєте незабутній «Superchannel»), всі тільки те й робили, що заглядали в ті «віконця в Європу», відкривалися нові імена, стилі та напрямки і кліп «Losing...» відразу виділився своєю яскравістю, група запам'яталася.

Після такого карколомного успіху музиканти зовсім не збиралися брати творчий тайм-аут, роками відсиджуватись у окопах, збираючи дивіденди з старих хітів, як це зараз заведено серед багатьох поп-зірок. Вже наступного 1992-го року вони видають повний альбом з дещо загадковою, на перший погляд, назвою «Automatic for the people», яка дуже легко розшифровується. Так називається невеличка ремонтна майстерня в рідних місцях музикантів. Як відомо, дуже важко випускати альбом після того, як попередній набув шаленої популярності. Треба, щоб новий матеріал був, принаймні, не гірше. R.E.M. блискуче впоралися з цим завданням. Альбом «Automatic...» став справді новим етапом у творчості групи. Він відрізнявся від попередніх і формою і за змістом. Це більш серйозний, вдумливий запис. Напіваакустичний і сумний. Це, безумовно, найулюбленіший альбом самих музикантів та їх фанів. Саме цей запис створив образ R.E.M., якими ми їх сьогодні знаємо.

Якщо говорити про концепцію альбому, то не випадково, що його назва прив'язана до рідних міст музикантів. В ньому відбувається їхнє повернення до своїх витоків, своїх коренів. В музичному плані це, звичайно, вплив акустичних кантрі-балад. Треба відзначити, що всі хіти з альбому — похмурі або сумні балади. Це такі пісні як «Drive», «Everybody Hurts», «Man on the Moon», «Nightswimming» та «Find the River». Кожна з цих композицій стала справжньою окрасою концертів R.E.M.; коли зал співає разом зі Стайпом і тисячі голосів повторюють кожне слово, кожну ноту і, здається, відчувають ті ж самі емоції, що й сам Майкл. Хоча я трохи помилюся: не всі з цих пісень виконуються на концертах. Так, Стамп зізнався, що не може виконувати «Find the River» (остання пісня з альбому «Автоматік...», його емоційна кода) під час живих виступів, боїться, що його власні емоції візьмуть верх над професіоналізмом.

Мені здається, що тут і криється секрет R.E.M. Після більш ніж 15 років рок-н-рольного життя, після сотень концертних виступів, вони все ще проживають кожну пісню, кожне слово. Те, що співає Стайп, дійсно викликає сум чи радість, біль чи насолоду перш за все в нього самого, та, я маю надію, в мільйонів прихильників групи. Може саме в цьому причина тієї епідемії хвороби, яка звалилася на R.E.M. під час останнього європейського турне. Це ж не жарт — постійно виплескувати свої емоції, свій біль в багатотисячну аудиторію, хай навіть і друзів. Після сумного інциденту з драмером групи Біллом Беррі, який прямо посеред виступу відчув сильний біль і припинив грати, а наступного дня був доставлений в клініку і

терміново прооперований (коли Білла Беррі везли в лікарню, він думав про їхню давню спільну угоду: якщо хтось з них припинить членство в R.E.M., тоді R.E.M. повинен припинитись також), Майкл Стайп похмуро жалівся журналістам на післяконцертній пресконференції на злодійку-долю. Мовляв: «Як це так, в мене це в голові не вкладається, Біл Беррі, такий гарний хлопець, має чудову сім'ю, ранчо в степу, ні-

коли не зловживав ніяким лайном і ті, так звані «легенди», які десятиріччями коляться, пиячать і їм хоч би що! А що ж їм зробиться, Майкле? Вони ж не переймаються. Живуть в своє задоволення». Але ми трохи забігли вперед: всі вищезгадані події відбувалися після виходу в світ у 1994 році передостаннього альбому групи — «Monster». Цей запис, мабуть, був чи не найнесподіванішою та найсуперечнішою роботою R.E.M. за всю їхню кар'єру. Саунд групи стає значно жорсткішим. А гітарист Пітер Бак переконливо доводить, що він майстер не тільки пальцями по струнах перебирати, але може, натиснувши на фуз, видобувати з гітари більш індустріальні шуми. В цьому альбомі, порівняно з попередніми, значно більше хітів. Це, перш за все, «What's the frequency, Kenneth?» та «Band and Blame». Хочеться також відзначити зовсім не розкручену «Let me in», де підришний вокал Стайпа винирює з гітарного нойзу Бака. Відношення критики та слухачів було неоднозначним. Деякі фани просто відмовлялись прийняти нове R.E.M.-івське звучання. Не все було гаразд і в самій групі. Пізніше учасники квартету зізнавались, що був такий момент під час запису «Монстра», коли вперше за всю їхню спільну працю вони просто не могли знаходитись в студії разом. Вони були на межі розриву. Але, на щастя, це продовжувалося недовго. Допомогла їхня старовинна R.E.M.-івська звичка — вирішувати, вибалакувати всі проблеми разом. Як би там не було, але альбомом

Під час його завершальної американської частини музиканти почали випробувати новий матеріал, який з'явився у Стайпа за час довгих переїздів (перельотів) з місця на місце. Це були нові пісні, для запису та обробки яких R.E.M. дотепно використали таку рутинну процедуру, як звення апаратури та звуку перед концертом. Коли ж багатостраждальне турне все ж таки було завершено, музиканти мали в руках матеріал, достатній для випуску нового альбому. Цього разу R.E.M. взяли кращі записи з туру до Сіетлу (місце проживання Бака), де вони перезаписали, перемішували їх і додали одну цілком нову пісню «How the West was won...». Довго думали над назвою альбому, точніше, думали над тим, як вигадати таку назву, яка б була цілком нейтральною, бо вже добряче дістали постійні намагання журналістів віднайти якийсь прихований зміст в назвах альбомів. Врешті-решт, остаточне рішення довелося приймати за півтори години до відправлення готового матеріалу. Зупинились на варіанті «New adventures in Hi-Fi» (Нові пригоди в Хай-Фай). Без коментарів. На обкладинку колеги по R.E.M. запропонували Стайпу (який, до речі, вільний від рок-н-ролу час любить поклацати фотоапаратом; він навіть на своїх візитках пише: «М.Стайп — професійний фотограф», — потім перераховує ще з кількох своїх хоббі і в самому кінці, — також співак» дати одну з його світлин. Так на обкладинку потрапило аскетичне чорно-біле зображення пагорбу в пустельній місцевості. Воно було зняте з вікна автомобілю, що рухається, і, як ніяке інше, відповідає концепції альбому, теж дещо аскетичного і похмурого, але водночас записаного під час мандрів, як кажуть — на колесах. Оскільки повний матеріал з'явився під час «Monster»-туру, природно, що цей альбом за саундом ближчий до «Monster» ніж до «Automatic...». Хоча такі чудові мелодійні пісні як «E-bow the letter», на якій приємно дивує бек-вокал легендарної Паті Сміт, «Electrolite», «Be mine», «How the West Was Won...» більше нагадують старий, «фольк-роківський» R.E.M. Голос Майкла Стайпа іноді схожий на приглушений, погрозлиний рик тигра перед стрибком. Він і в цьому запису культивує свою улюблену манеру виконання: не проспівувати текст, а нібито декламувати його по складах, уривками викидаючи слова з клекоучої горлянки. В приспівках, на противагу, його голос злітає у височині і ширяє над нами, довго і потужно, подібно (якщо й далі продовжувати анімаліс-

тичні порівняння) до орла з розпростертими крилами, який відтягує до останньої можливої миті наступний змах-подих.

«New Adventures in Hi-Fi» не став, і вже мабуть не стане якимсь переломним етапом у творчості групи. Важко стрибнути вище небес, а хто зараз буде спе-

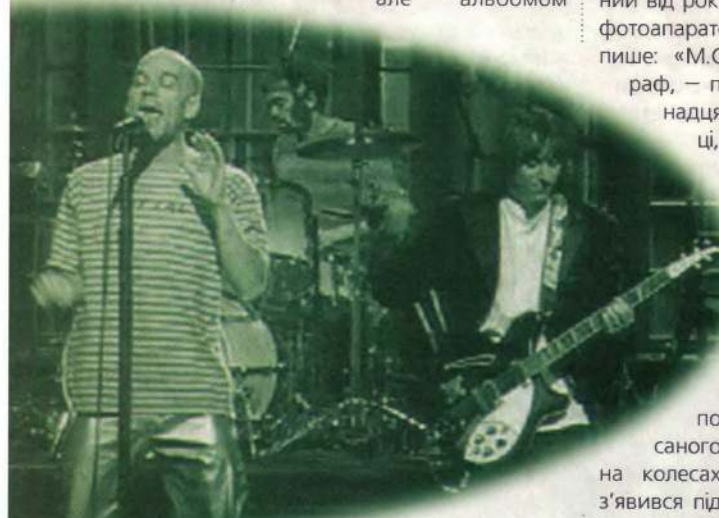
речатися, що аріємівці є авторитетними, 100 % рок-н-рольними небожителями? До того ж, підкорення різноманітних чартів ніколи не було ідеєю-фікс для музикантів. Для них завжди було важливішим творче, внутрішнє задоволення від того, що вони роблять. Проілюструвати це може цікава історія з записом — випуском пісні «Be Mine» з останнього альбому. Коли продюсер групи Скот Літ прослухав пісню, він у захваті вигукнув: «Хлопці, якщо ми запишемо її як слід і грамотно розкрутимо, то це буде щось на зразок «I will always love you» Хьюстон. Вона буде № 1 не менш ніж 16 тижнів!» На що R.E.M., позіхавши і почухавши потилиці, відповіли: «Знаєш, давай не будемо її записувати як слід.» Не кожна з поп-зірок може похвалитися такою свободою в роботі з власним музичним матеріалом. Згадаймо хоча б голосну історію поневірянь Джорджа Майкла, якого «Sony» в баранячий рік скрутила, тільки-но він заїкнувся про послаблення вуздечок. З виходом в світ «Нових пригод» для R.E.M. скінчився майже дворічний марафон, складений з гастролей, хвороб, записів. Наступний альбом вони збираються записати, відгородившись від всього світу в якому-небудь самотньому котеджі на Гавайях. Вони приділять йому набагато більше часу і старання, і це будуть їхні найкращі пісні, справжні речі. А зараз у музикантів заслужені канікули, вони відпочивають від музики і один від одного. Це не означає, що вони перестали бути тими «нерозлий-вода» якими їх всі знали. І зараз, після 15 років від початку кар'єри, вони в один голос стверджують, що найближчими людьми в цьому світі, поряд з членами своїх сімей, вони вважають своїх колег по групі. Неймовірно, але факт — R.E.M. ніколи не скандалили між собою (згадуваний випадок під час запису «Monster» мав відношення, скоріше, до перевантаження, ніж до сварки). Як банально це не прозвучить, але вони залишились нормальними людьми, без помітних зіркових комплексів. Можливо тому історія R.E.M. є одним з найсимпатичніших варіантів здійснення Великої Американської Мрії.

Ярослав Степаненко

«Монстр»

R.E.M. розширили свій рок-н-рольний арсенал і довели своє особисте право на експеримент та пошук.

Відразу по його виходу група відправилась у всесвітнє турне, під час якого виявилось: та голосна та енергійна музика, що притаманна альбому, якнайкраще відповідає духу живих стадійонних виступів. З комерційної точки зору турне було супервадним, але, як згадувалося вище, всі члени групи один за одним вибиті з гастрольних сідел різноманітними болячками. Внаслідок цього графік їх виступів був дуже хаотичним, концерти відмінялися, переносилися декілька разів, а саме турне розтягнулося довше ніж на рік.

BRYAN ADAMS

Нещодавно йому виповнилося 37. В минулому році він дав клятву, що йому завжди буде 18. В 20 він – маловідомий канадський юнак – разом з Джимом Уолленсом вже писав пісні для KISS. В 25 співав дуетом з Тіною Тернер. У віці Христа – співав «Solo Mio» разом з Лючано Паваротті. В 36 він зробив собі зачіску, як у Курта Кобейна й зійшов на своєрідний трон – символ міщанського буття й зайвого багатства в давній пісні Андрія Макаревича – смарагдовий унітаз.

Його пісні знають всі. Фільми, до яких він писав пісні, достатньо нашуміли й пішли в минуле («Три мушкетери», «Дон Хуан де Марко», «Робін Гуд»), а пісні залишилися назавжди. До його розквіту майстрами балади вважались SCORPIONS. Однак його ліричні пісні менш одноманітні, а його стиль не менш пізнаваний. Зараз лише він – майстер сучасної рок-балади й неперевершений лірик.

Що може бути простіше за його ім'я? Хіба що Джон Сміт. Він – чи не найвдаліший виконавець з Канади. Є ще Леонард Коен і Селін Діон, але такої публічності та масового слухача їхні твори не мали ніколи.

Він прийшов у рок-н-рол на хвилі інтересу до спрощеного хард-року, на гребні AORy. Таких як він у той час було багато. Біллі Сквайєр, Роббі Робертсон – молоді хлопці з гітарами напереваги і легкою хрипотинкою в голосі, які мріяли про славу Тома Петті й Брюса Спрінгстіна. Але в еліту, де давно варяться Елтоні Джони й Мадонні, ступити зміг лише він: Брайан Адамс.

Фото REUTERS

ЗАПОВІТ КУРТА КОБЕЙНА

Вже стільки років я слухаю і граю музику і вона мене більш не надихає. Я відчуваю себе винним в тому більш, ніж це можна висловити словами. Коли я ще знаходжуся за кулісами у той час, як гасне світло і натовп реве ще сильніше, мене це вже не торкає так, як торкало Фредді Мерк'юрі, який просто купався у цьому обожнюванні. Раніше ж я цього жадав. Правда полягає у тому, що я вже не можу вас обдурювати, нікого з вас. Це було б нечесно у відношенні як до вас, так і до мене. Найбільший для мене злочин був би дурити людей, робити вигляд, що я все ще надихаюсь цим до глибини душі.

Іноді мені здається, що я хотів би одержати ляпаса перед тим, як вийти на сцену. Я робив все, що в моїх силах, щоб це полюбити. Господь бачить, що я намагався. Повір мені, Господе, я розумію, але цього недостатньо. Я розумію, що ми когось торкнулись, когось розважили – багатьох людей. Мабуть, я – один з тих хворих на нарцисизм людей, які цінують лише ті речі, котрих вони лишилися. Я занадто чутливий. Мені треба злегка заціпеніти, щоб до мене повернувся ентузіазм дитини. Під час наших трьох останніх турне я набагато краще зрозумів всіх тих людей, яких я знав особисто і як прихильників нашої музики. Але мене

все ще не лишають розчарування, відчуття провини і жалю, які я відчуваю до всіх людей. В кожному з нас є добро і я справді люблю багатьох людей. З такою силою, що це спричиняє великий сум. Сумний, маленький, чутливий, невдячний, Риби (за гороскопом – прим. ред). Господи, друже! Чому тебе це не влаштовує? Я не знаю. В мене є дружина – богиня – символ активності та співчуття, і є дочка, дуже схожа на мене, яким я був – люблячим та життєрадісним. Мене жахає, що Френсіс може стати такою як я – і я не можу нічого зробити. Я вдячний всім, але з семирічного віку я став ненавидіти людей.

Я вдячний вам усім з глибин мого хворого шлунку: за ваші листи та піклування в останні роки. Але я – хтось вельми химерний, пригнічена сутність, що не відчуває жодного відгуку. Пригадайте: «Краще згоріти одразу, ніж повільно жевріти...» (слова з пісні Ніла Янга «Out of the blue» – прим. ред.)

Мир. Любов. Співстраждання.

Kurt Cobain.

Френсіс і Кортні, я буду біля вашого вівтаря. Кортні, будь ласка, йди далі заради Френсіс, заради її життя, яке буде набагато щасливіше без мене.

I love you. I love you.

Після 91-го року, а саме після «Nevermind» НІРВАНИ, цей ефект став чи не обов'язковим у популярній музиці сучасності. І хай віддають АЕРОСМІТІ та Аланіс Морісетт Курту Кобейнові. «В той самий день, в ту саму годину» разом з Куртом, за словами Кортні Лав, 17 березня 1967 року народився і Біллі Корген, заради групи якого й вийшла така вимушено довга прамбула.

Є в наших наречених гарний звичай відмовляти небажаним залицяльникам: без зайвих слів і церемоній, з іронічною посмішкою гарбуза виносити. А там, у них, із гарбузом пов'язане свято Хеловіна, яке набуло значення карнавалу, і гарбуз — один з найголовніших символів — позбавлений середовища та з олюдяним обличчям. Спитаєте, чого це я про бахчові після хеві-металу заговорив? Ще б гарбузову кашу згадав. А таки згадаю. Так і муляє декотрих назвати групу святом якимось — НОВИМ РОКОМ, РІЗДВОМ чи ПАС-ХОЮ. Так і зробили німецькі пауер-металісти — скромненько назвалися ХЕЛОВІНОМ. А ось Біллі Корген вибрав саме гарбузову кашу і зовсім про це не жалкує. Правда, назву цієї американської групи ще треба «зварити», щоб вийшла каша. Гарбуз ще поки порізаний і чекає на свою долю. А SMASHING PUMPKINS свого часу вже дочекалися.

Минулий рік можна назвати тріумфом цього чикагського квартету. Вони номіновані в семи категоріях Греммі: пісня року («1979»), альбом року («Mellon Collie and The Infinite Sadness»), краща пісня для групи і вокалу («1979»), краща хард-рок-пісня («Bullet With Butterfly Wings»), кращий альтернативний альбом («Mellon Collie...»), краща поп-інструментальна пісня («Mellon Collie...») і, нарешті, краще відео («Tonight, Tonight»). Це далеко не все, але найбільш несподіваною, як на мене, була нагорода за краще рок-відео на MTV Europe Music Awards. До мого здивування приєдналася і Д'Арсі (бас-гітаристка SMASHING PUMPKINS): «Це сюрприз — ми обставили навіть OASIS». Так, OASIS — це щось ірраціональне і аномальне посеред панамеріканізації земної кулі. Минулого року світ нагороджував лише трьох: Аланіс Морісетт, FOO FIGHTERS та PUMPKINS. Доречно пригадати вислів Джона Андерсона: «Це місце за надто велике лише для зірок і смуг» (прозорий натяк на американський стяг).

Історія SMASHING PUMPKINS (в народі просто «Памперси») почалася в 88-му, коли Біллі Корген зустрівся з Джеймсом Іхей і запропонував йому створити групу. Музичні симпатії обох гітаристів були майже однакові: BLACK SABBATH та ROLLING STONES, а також CHEAP TRICK. Згодом до хлопців приєдналися Джиммі Чемберлін — досвідчений драмер, чия техніка та інтереси більше схилилися до джазу, ніж до альтернативної музики, а також дівчина на ім'я Д'Арсі. Своє прізвище, а з ним і прізвище свого чоловіка Керрі Брауна — драмера групи CATHERINE, басистка пригадує дуже рідко. Таким чином, права між жінкою та чоловіком було зрівняно в одній, окремо взятій групі — SMASHING PUMPKINS.

«Памперси» почали працювати і виявилися дуже родючими: жодного року не було без запису. Починаючи з кінця 80-х років вони записали три програмних альбоми: «Gish» 91-го року (було продано понад

700 тис. примірників), «Siamese Dream» 93-го (він став тричі платиновим) та «Mellon Collie and the Infinite Sadness». Цей подвійний CD, що вийшов наприкінці 95-го року, досі знаходиться в різних чартах. Кожний з дисків

Одного разу Корген запросив свою мати на концерт «Памперсів» і вийшов на сцену в барвистому платті. Мати сказала: «Що ти, Біллі? Вони ще подумують, що ти — го-мік.» «Ні, матусю, — каже з усмішкою Біллі, — во-

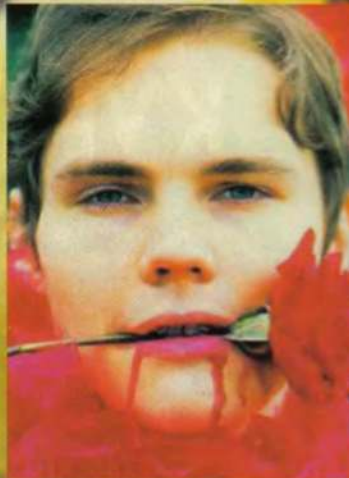
«Mellon Collie» має власну назву: 1-й — «Dawn to Dusk»; 2-й — «Twilight To Starlight». Окрім цих альбомів у 94-му році вийшов альбом «Pisces Iscariot». В назві цього альбому химерно поєднуються

ко відшукати).

Після першого ж альбому SMASHING PUMPKINS критики визначили їхній стиль як «похмурий альтернативний арт-енд-хард без почуття гумору». Альтернативні команди ненавиділи PUMPKINS за спростування ідеї альтернативи, за зайву попсовість і за неприхований кар'єризм Біллі. Про це розповіла одна з менеджерів групи Джанет Білліг. «Але більшос-ті було

Зараз не кращі часи для еволюційної теорії. Послухати Дарвіна від хард-н-хеві, еволюційний ідеал і бездоганність в цьому стилі — DON JOVI. I EUROPE — класний гурт і Alice Cooper — ні фіга не збоче.

Після таких слинявих та скорпіоністих років прийшли 90-ті, де в кожній другій групі є свій бунтівний і особистість а-ля Джим Моррісон і Сід Барретт. Панк-рок, до цього чотирьох років позастилічний, у 90-х зрісся із хард-н-хеві на рівні слава Богу, назавжди і беззастенливо. Зараз смішно говорити про грандж MUDHONEY та панк-ро GREEN DAY, адже стилістика обох груп майже однакова. Металісти повернулися до своїх витоків, наче й не було глибокого глемового за-непаду. Це, певна річ, заперечу-

BILLY

D'ARCY

зоді-кальне су-зір'я, під яким народився Біллі, та прізвище найвідомішого в світі зрадника. «Pisces Iscariot» містить у собі три нові композиції, два кавери пісень FLEETWOOD MAC та ANIMALS, а також 9 пісень з другого боку (так звані B-sides) окремих синглів різних років. І, нарешті, у листопаді минулого року до продажу від компанії Virgin Rec, на якій записуються PUMPKINS, надійшов комплект з 5-ти CD «Aeroplane Flies High», загалом 33 пісні. В цю кількість входять як нові пісні, так і відомі хіти з «Mellon Collie», як кавер-версії пісень груп CURE, BLONDIE, CARS, etc., так і пісні з синглів (знову ж таки B-sides, які, до речі, важ-

не до впо-добу, як Біллі по-водиться з рештою членів групи». Коли його стали зачіпати з цього приводу журналісти, посилюючись на висловлювання деяких альтернативників, він врешті-решт не витримав і зірвався. «Хай вони йдуть під три чорти! Мені байдуже! Я про-

дам більше альбомів за них усіх вкупі». На початку минулого року Корген був поданий в пресі як пихатий диктатор. Результат такої оцінки — на перших концертах турне «Mellon Collie» в афішах примітка: «Журналюгам вхід суворо заборонено».

Як на мене, то підстав задля жорстокого відношення до своїх колег у Біллі Коргена забагато. Почалося з того, що амурні стосунки між Д'Арсі та Джеймсом стали заважа-

ти їхній спільний побічний проект CATHERINE — результат впливу «диктатора». Найближчі ж стосунки в групі були між Джиммі Чемберліном та Біллі. Джиммі — найстарший та найдосвідченіший в PUMPKINS, але стара наркотична залежність (про яку, до речі, знали всі члени групи) змушувала його триматися особно від інших. Драмер групи неодноразово лікувався, але все ж таки програв. І як це не було важко для Біллі, він вирішив залишити Чемберліна поза групою. Минулорічну трагедію, коли від героїну загинув сесійний клавішник PUMPKINS Джонатан Мелвойн, а Чемберліна вдалося врятувати, прекрасно і дуже виразно ілюструє світлина в ROLLING STONE. На цій світлині Біллі, Д'Арсі та Джеймс в ту мить, коли їм сповістили про смерть Джонатана.

Тільки Чемберлін одужав, як сів за запис власного альбому. Але місце за ударними зараз

тому платті. Мати сказала: «Що ти, Біллі? Вони ще подумують, що ти — гомік.» «Ні, матусю, — каже з усмішкою Біллі, — вони подумують, що я засранець.» З такою ж легкістю він поводить себе з власною творчістю. Коли один із журналістів зробив Коргену комплімент щодо шаленого божевільного соло в «Cherub Rock», Біллі відповів на це, що записав два соло, наклав одне на друге і підвищив швидкість. «Тобто, ти зробив це соло в студії?» — не розуміючи, запитує журналіст. «Так, а ти думав що? Це ж Pumpkinland, друже!».

Все ж таки цікаво, як пов'язані долі Коргена і Кобейна. Окрім астрологічної близькості, двох зірок американської альтернативи дивує, що обидва мали стосунки з Кортні Лав. Біллі зустрічався із солісткою HOLE ще до її знайомства із Куртом. Потім вона одружилася з Кобейном і в них народилася донька. Про вдову Кортні Лав в одному інтерв'ю, коли йому запропонували пограти в асоціації, Біллі сказав таке: «Д'Арсі» — пропонується асоціація музикантові — «Гнів», — відповідає Корген; «Кортні Лав», — продовжує перша — «Кортні Пейн», — через мить роздумів каже Біллі (Love — кохання, Pain — біль). Не знаю, чи змогли б колись NIRVANA зробити щось подібне до «Mellon Collie and Infinite Sadness», але шляхи в пошуках свого розвитку і чогось небувалого були схожими. Назву цього шедеву можна перекласти приблизно так: «Меланка Олія та невизначений сум».

Однак в англійській назві, окрім меланхолії, приховані ще одна бахчова культура — диня та собача порода — коллі. Цей альбом — апогей альтернативного руху в Америці. Після того як альтернативні гурти продають альбоми мільйонними накладками, час говорити, що навпаки — Елтон Джон та Джордж Майкл — альтернатива чомусь буйному й скаженому. Біллі Корген констатує, що намагався зробити так, щоб «Mellon Collie» став для нової генерації тим же, чим був «The Wall» PINK FLOYD у 1979-му. Тому й однією з центральних в альбомі була саме пісня «1979». Незважаючи на неосяжну палітру барв альбому, помітно, що Корген завжди дотримується смуги на стику полярних й опозиційних понять. Від неприхованого гніву до щирої ніжності, від самоприниження до витонченого естетства. Все це поєднує буянність почуттів і любов до життя. У SMASHING PUMPKINS немає зарозумілих сентенцій чи банального спрощення; ані зайвого моралізму, ані безглуздої агресії. І це не навмисне обмеження заради популярності — це все ж таки справжні почуття Біллі, тобто його ліричного героя: з поголеною головою (за цей імідж журналісти прозвали Коргена «Pumpkinhead»), в світці з написом «Zero» і неприборканою енергією.

«Памперси» досягли Олімпу. Вище — лише «пампкінізація» (чи «гарбузація») всього світу, пігмеї та пінгвіни в плейерах, в яких звучить винятково одна група. Сьогодні — їхній зірковий час. І якщо Курту Кобейну спало на долю стати легендою та духовним батьком альтернативи, то йому не було б зараз соромно за свого астрологічного брата-близнюка та за його гарбузову кашу.

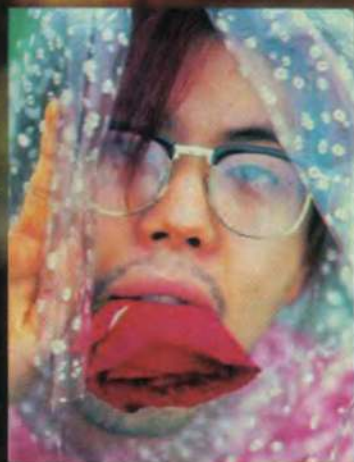
А.Б.

БІЛЛІ КОРГЕН

еволюційний розвиток рок-музики. І зараз образ металіста вже не асоціюється із чорною шкірою, ланцюгами й лосинами: ті що на сцені схожі на власну аудиторію. Це й добре. Добре, що панки навчили співати металюг ще про щось, окрім кохання, не сиропничати та не пиячити за рахунок установи. Добре, що не солодко зараз софт-металістам, чия доля — кашкет, метро і аркуш з гаслом «Допоможіть на лікування». Добре, що хеві-метал знову став музикою екстремістів-бунтівників (тут треба запобігти суспільному безглуздю і брутальній впертості деяких надто ортодоксальних до втрати дару мови). Став таким, яким був с того дня, коли хтось, виходячи з усього, дуже веселий, вигадав ефект «фід-бек».

JIMMY

JAMES

ти працездатності групи. Так сталося, що їхній розрив став погрожувати розпадом усього колективу. І лише енергійні дії Коргена повернули до тьми вкрай гарякуватих коханців. Далі стосунки між Д'Арсі та їхні стали суто діловими та приятельськими.

в PUMPKINS займає вже інший драмер з FILTER. Навпевне, наступні роботи SMASHING PUMPKINS вийдуть за участю Метта Вокера. Але все це не так цікаво, як естетика SMASHING PUMPKINS. Всі натяки на зайвий песимізм та відсутність гумору у Біллі не мають підстав. Корген завжди доводить, що він ніхто («Zero»), що він лайдак. Пригадайте приспів «Bullet With Butterfly Wings»: «Незважаючи на весь мій гнів, я лише шур у клітці». Одного разу Корген запросив свою мати на концерт «Памперсів» і вийшов на сцену в барвіс-

Rick Wright «Broken China»

Доки немає чергового альбому від PINK FLOYD, численним прихильникам групи лишається слухати того-річний концертник «Pulse» (як не нудно це робити) і ось цей альбом клавішника групи — Ріка Райта. Взагалі-то, солні роботи одного з учасників будь-якої групи доповнюють творчість виконавця, відкривають нові простори в його таланті чи майстерності, втілюють його сторонні нахили та інтереси. Але це не стосується PINK FLOYD. Здається, вони міцно зрослися із власною естетикою, яка не потребує ані комплімен-

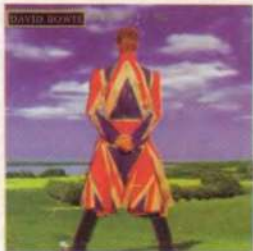

тів, ані рекомендацій. За змістом і настроєм «Broken China» — той же PINK FLOYD. Альбом вийшов досконалим і складають його відмінні п'єси а-ля PINK FLOYD.

Якщо Райта посадили за клавішні, тим більше, за найнавороченіші в світі, то йому не буде за гріх використовувати щось новеньке від сучасних електроніків, наприклад, ембієнт. Хоча, це «новеньке» має походження з його ж клавішних партій у PINK FLOYD. Альбом «Broken China» багатий усілякими гарненькими мелодіями, алізаїями на попередні роботи PINK FLOYD, дружньою підтримкою братів з «PINK ФЛОЙДУ», а час від часу Райт ну просто повторює вокальні пасажи Уотерса.

David Bowie «Earthling»

Девіду гріх було не випустити новий альбом саме на початку 97-го року, адже в січні в нього був ювілей ювілеїв — 50 років. Якщо колись, років через 500, коли хтось допитливий захоче пригадати імена найкращих та найвизначніших рок-музикантів кінця XX століття, напевно, ім'я Боуї пригадають чи не найпершим. Боуї — явище в рок-музиці не просто оригінальне, це, сказати б, приємна аномалія. Навіть у 90-х, коли творчий потенціал його пе-

рвісників, які розпочали творчу діяльність наприкінці 60-х, неминучо зникав, Девід продовжував вигадувати й корінним чином зміцнювати імідж, до якого тільки-но починали звикати. Він і досі зберігає репутацію людини, яка вигадувала нові стилі й напрямки, лишала багатьох послідовників і йшла далі.

Вже забулися часи, коли на початку 90-х Боуї вирішив спробувати себе в ролі пересеченого члена гурту. TIN MACHINE грала щось хард-корове, по-панківськи брудне. Це було дуже несподівано в порівнянні з попередньою творчістю Боуї. І ось, після шестидесятих «Black Tie White Noise» та чудового концептуального експерименту — саги «Outside» про Натана Адлера — з Брайаном Іно, Девід Боуї зробив собі подарунок до ювілею у вигляді ще одного кроку за межі звичайного. Слід додати, що тим не менше, саунд Боуї залишається завжди пізнаваним, із шармом, притаманним лише для нього. «Earthling» — це щось дивне. В альбомі химерно поєднуються рейвівський джангл та класичний хард-рок. Якщо більш молоді експериментатори поєднують більш жвавий хіп-хоп зі скаженим треш-металом, таким чином утворюючи нову естетику техно-металу, то Девід спробував сполучити сучасне й минуле: модерновий джангл та забуті, багаторічно ігноровані хардові гітари. Слухається це вражає, але сприймається без зайвих нюансів. Заслугує на увагу й зізнання Боуї, що він боїться американців. Що ж, різниця у музичній культурі між англійцями й американцями очевидна. Напевно, скоро ми відчемо подібну різницю й в менталітеті.

EVITA Music from the motion picture

Класика нікому не дає спокою. Поп-виконавці та аранжувальники, непомітно «іскри божьей», нагромадуючи слухача та навішись самі «класики жанру» а-ля «умца-умца», все частіше линуть до джерел. Одного разу спостерігав, як Жан Болотов — головний кухар музичних делікатесів Ірини Білик — у хвилини чи то творчої кризи, чи то відпочинку ставив диски Гайдна, Моцарта та Баха, слухав

деякий час і похалцем знову біг до студії. Живим класиком, хоча і з натугою, можна вважати й Ендію Ллойд Вебера. А, відповідно, Мадонну — натугою, неполишеною смаку. От і зустрілися дві самотності.

Розтягуючи залишки таланту на дві іпостасі — співачки та акторки, Мадонна знялась у ролі Єви Перон — дружини аргентинського президента у фільмі за мотивами досить пересеченого мюзікла Вебера-Райза.

Трошки історії. Єва Перон (дівоче прізвище — Дуарте), яку любовно аргентинський народ звав Євіта (однокорінне слово з «життям» іспанською), була відома своєю доброчинністю та благодійністю у ставленні до бідного аргентинського народу. Але кошти на свята та реформи для бідарів вона виймала не з кишені любого чоловіка, тринькаючи сімейний бюджет, а м'яко вимагаючи хабарі від рідних підприємців за державні концесії, та від транснаціональних компаній за можливість швидкого вирішення різноманітних проблем. Скільки витрачалося на «бідних та сиріх», а скільки — на розкішні президентські бали та інші примхи комфортного життя — історія замовчує. Відомо одне — Євіту обожнював народ та люто ненавидів істеблішмент. А оскільки військові у Латинській Америці були завжди відомі як хлопці, що прискорювали зміну однієї суспільної форми іншою (що сприяло розвитку демократії), то й у нашому історичному сюжеті все скінчилося якнайліпше — Євіту змістили, не допомогла й любов народна. Щодо музики — важко заохотитися у цілий твір, якщо він тримається на одному лейтмотиві, який увесь час переспівується на різні лади. А якщо з'являється щось відмінне, то, за небагатьма винятками («Another Suitcase in Another Hall» та «You Must Love Me», до речі, теж схожі як сестри) — неспраць. Що поробиш — закони жанру — багатослівне лібретто перетворює мюзікл на ре-

для вищого суспільства. Але треба відверто сказати — лейтмотив відмінний. Судьба сама — витримати чотири обробки: «Oh, What a Circus», «Don't Cry for Me, Argentina», «Waltz for Eva and Che», «Eva's Final Broadcast» і не набриднути

— таке може дозволити собі тільки Мелодія. Потішила й Мадонна. Експеримент завжди тішить. Тож, не плач, Аргентина — американське суспільство знов звернуло свою увагу на Тебе — на цей раз через плач Мадонни-Євіти. І хоча Тобі дуже не сподобалося виконання ролі народної улюблениці зусиллями «Леді з ліжка», може, ці слізи проллються бурхливими потоками інвестицій. Ото щоб у нас комусь закортіло лаврів Євіти!

ALICE IN CHAINS «MTV Unplugged»

Почалося все це паломництво до студії MTV після дуже вдалого виступу Еріка Клептона. Серед таких акустичних перформансів особливо наробили галасу три, які стали якщо не епохаль-

ними, то, у крайньому разі, поворотними у долях груп: «MTV Unplugged» від NIRVANA, якому судилося бути останнім у дискографії за життя Курта; «No Quarter» Пейджа і Планта, в програві якого «цепелинці» й досі вперто гастролюють; та «MTV Unplugged in New York» від KISS, який знову об'єднав разом музикантів, які працювали ще в масках. Групи ALICE IN CHAINS подібний крок був необхідний як повітря. Після виходу однойменного альбому, незважаючи на пільги від музичної преси, люди йшли на концерти їхнього тогорічного турне не дуже активно. Кращою можливістю «засвітитися», нагадати про себе в середині 90-х стали MTV-ші вечірки «Unplugged».

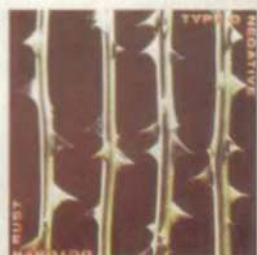
Проте подібний альбом у ALICE IN CHAINS вже був. У 93-му вийшов цілком пристойний альбом «Jar of Flies». Тому й не дивує те, що майже всі пісні з цього альбому увійшли в «Unplugged». До них сітська четвірка доклала ще одну-дві з кожного альбому. Акустичні ALICE IN CHAINS знесилені та невиразні. Фузівана гітара рятувала їхні мелодії від примитиву. І тільки гітару відікнули — стала помітною кострубатість мелодичного малюнку. І склалося враження, ніби вони ледве грати вміють (дарма що басист Mike Inez подорожує разом з гуртом OZZI). Залишилися лише співи — доволі непогано відренетировані, але, на жаль, розвішані у повітрі че-

рез майже повну відсутність певного музичного супроводження.

TYPE-O-NEGATIVE «October Rust»

Жовтнева іржа — що це? Листя, яке так приємно шестить під ногами? Небо, яке вже висмоктало всі кольори з серпнево-вересневого врожаю? Сонце, яке вже втратило своє золото і рожевість, та лише посміхається гірко, ностальгуючи за втраченим літом? Старіння, яке повільно, але неминуло наближається? Ні, все це не те. Це просто ще одне банальне творіння епохально-апофеозної готік-метал-групи НЕГАТИВНА ПЛІВКА. Не чекайте від назви групи викриття виразок суспільства, темного боку людини. Не чекайте від назви альбому філософських роздумів про осіннє життя та вагу років. Тому що все, запропоноване TYPE-O-NEGATIVE — лише цяцька для не дуже розумних дядьків, які байдужі до всього, окрім власного іміджу.

Колись месьє Буало вигадав поділитися мистецтвом на «штили» — високий та низький. Тоді була епоха Класицизму, й всі з ним швиденько погодилися. Все надто шляхетне, помпезне, патетичне стало високим, а решта — непомітні дрібниці. TYPE-O-NEGATIVE і досі живуть в минулому. В музичному плані вони — ті самі набридлі класицисти з мелією патетичи та ніби-то високою естетикою. В ліричному ж плані їм сказати нічого, окрім примітивної еротичи чи дешевої порну-

хи. От і виходять в них хіти типу «Подруга моєї подруги», чи з альбому «Криваві поцілунки» (теж ще та назвочка) — «Християнка».

OFFSPRING

«Inzay On The Hombre»

Отак, скільки енергії, скільки завзятості у цих хлопців! Яку б користь принесли ці молодики на розбудовах капіталізму. Разом із п'ятидесятичною аудиторією, яка трусить волоссям та підстрибує на концертах OFFSPRING, вони могли б за 2 години виступу ще один «General Motors» десь у Нью-Мексико звести. А так — потовклися, потовклися, жуйками підлогу обплівали, зламали сотню стільців, розмалювали туалети зображенням Декстера

Холланда, який напіддає з ноги Елтона Джону, — пішли додому уроки вчити. І в нас є такі парубочки, сповнені наснаги та зворушливості. Всі знають, що вони є, адже всі ліфтом користуються і читати вміють. А серед назв у ліфтах най-

більш регулярно зустрічаються NIRVANA та OFFSPRING. На жаль, немає на них OFFSPRING, щоб об'єднати їх в юрбу колишніх ліфтописців та в'язнів підвалів багатоповерхівок. Пару годин такого об'єднання — і наступної зими ласкаво просимо у новенький Льодовий Палац біля іподрому. Проте, дуже добре, що OFFSPRING, не взираючи на власне дорослішання, залишається зі школярами найважливішого віку, коли «чи то пляшати з друзями розпити, чи книжку почитати». У 80-х цим займався ще один рок-н-рольний педагог — Ді Снайдер з TWISTED SISTER. Розмальований, цяцками пообвішаний, гидкий та погсовий, він навряд чи здатен сподобатись підліткам 90-х. А от OFFSPRING довіряють. Якщо вам 13-17 років — час слухати OFFSPRING.

Tricky

«Pre-millennium Tension»

Вергілій та Котляревський співіспівали всіх, що вхід у Пекло знаходиться біля міста Кум, що на Апенінах. Це здається дуже звичайним: закінчуються будівлі і «там, де вулиці не мають назв» раптом — дірка. Якщо залізити туди, то побачиш все те страхіття, про яке вже розповіли все що можливо фільми жавів усієї епохи кінематографу. Про Італію не знаю, немає підстав вірити. Знаю про інше. Трікі з Брістоля. Вперше ми про це місто-порт чуємо ще в ранньому дитинстві. Саме з Брістоля відправився корабель за скарбами капітана Флінта. Так, це роман Р.Л. Стівенсона про пригоди хлопчини Джими Хокінса, якому задрять і будуть задрити діти всього світу. Одне з походжень назви стилю «trip hop» — це hip hop + trip (подорож). «Trip hop» — дуже уповільнений стиль, іноді взагалі позбавлений ритму, з невід'ємним цитуванням. Таким чином, про те, що з Брістолю відправляються кораблі в чарівний край небезпечних пригод та таємниць, я вірю. І вірю, що Трікі знає про

справжній вхід у Пекло. І там, де Джим Моррісон лише відкорював старовинні двері, жажнувся побаченням і далі порогу не пішов, Трікі роз'їдає на білому «Плімуті» із запаленою самкруткою.

Трікі подорожує із купкою старих запилених вінілів та вагоном трави. Із своєю страшенною химерою, найлютішою й найсумнішою за інші. «У кожного своя химера», — казав Бодлер. А химерою вважаю якусь жахливу птаху, яка сидить у кожного за спиною: не втічеш від неї, не заглянеш їй в очі. Вона до болю знайома кожному, але ніхто не знає її ім'я. І коли ти почуєш її страхітливий голос, ритм її плескаючих крил, то побачиш темряву її слів та почнеш шукати цьому назву, шепотіти губами, пригломшено слухати й слухати доти, поки вуха ще можуть це робити. Але ти ніколи не скажеш «Ага! Так це ж...», тому що підсвідомість міцно береже цю тайну — таємницю химери Трікі.

Вона має колір і відтінки, але якщо ти розгледіш їх, то повільне божевілля білого диму переплітє твою ду-

шу у тремтячий гудз. Сиве позавчашся, лиха монотонність, пригноблені сутінки відсутності простору вишкребують твої нутрощі, розтрощують мозок і облишують тебе хворим, знесиленним, мертвим. Трохи пізніше, злуптошений, ти відчуєш, що щось нове, незаймане та чисте народжується на тому місці, де був ти. Інша свідомість — іншого тебе, в іншому світі.

The artist formerly known as Prince

Chaos and disorder

На жаль поки що я не отримав останньої роботи Принса, тому до рецензії узяв передостанній альбом, що у перекладі звучить як «Хаос та безладдя». Цей альбом складено з речей Принса, що попередньо планувалися автором тільки для домашнього вжитку/використання. Це останній оригінальний матеріал, що виконавець реалізував для компанії Warner Bros. Records в ознаменування закінчення майже десятирічного контракту. Знаю, дуже кортіло Принсу поскоріше розрахуватися зі старим паблішером, якщо він віддав

такі добірні, дійсно гідні внутрішнього вживання композиції.

На цей раз у майже всіх ненависників Принса (до яких довгий час відносився і я) виростає великий знак питання на лобі — де клятий коричневий (як суміш чорного та жовтого) фанк, де зойкливі бісексуальні вокальні вихляси? Натомість велетенсько глибоко виростає постать Митця, музика в якого йде прямо з серця.

Перша річ «Chaos and Disorder» повністю виправдовує свою назву і за естетичною нагадує композиції Френка Заппи за часів його співпраці з «Матерями...». «I Like it There» — розповідь співака про те, яке місце у партнера йому подобається. «Dinner with Delores» — мелодійний малюнок з натури про спілкування з жінкою. «The Same December» — найбільш багатопланова річ, з елементарних пост-вейв в дусі Елвіса Костелло.

«Right the Wrong» — джаз-фанкова композиція з тенденціями про те, що в житті нічого не знаєш наперед. «Zannalee» — повчальний ритм-енд-блюз про те, яку позицію в житті треба займати.

«I Rock, Therefore I Am» — мішанина з фанку, хіп-хопу та репових агресій (найменш вдала, на мій погляд).

«Into the Light» — дуже лагідне баладне кохання Принса, з якого через два роки Шинед О'Коннор, Том Джонс або ще якийсь Ф'юджис зробить всесвітній хіт та зробить море грошей.

«I Will» — поп-джазова композиція про невмирущий обмін енергетикою між закоханих.

«Dig You Better Dead» — друга і остання невдала композиція.

«Had U» — «Missed U, called U, found U, begged U — convinced U, saw U, held U, kissed U — fondled U, tendered U, undressed U — smelled U, wanted U, asked

U, thanked U — minded U, hurt U, disappointed U, fucked U...had U...» (lyrics reproduced without permission, дуже жалкую, що не здатний відтворити таким же чином саму мелодію). Рак мозку.

Коли повертаєшся до Дитячого Музичного Конструктора по Створенню Супер-груп (ДМКСС) і хочеш подарувати Америці щось на зразок американського

бітлу, то береш шматочок трухлявої домовини Джими Хендрікса, разом з цим товчеш досить свіжі кістки Френка Заппи, додаєш будь-якої рідини з тіла Ленні Кравіца та плавиш цю суміш у тиглі принцевого серця.

За такий подарунок соромно не буде.

Sheryl Crow

«Sheryl Crow»

Жіночий грандж? Не буває жіночого гранджу! Тим паче це не може відноситися до дівчинки, яка два роки тому жбурнула у публіку нові переспіви стилю west-coast, які нікого б не зацікавили

якби не міцний вокал з чарівними інтонаціями та якісне аранжування. Суміш давно відомих компонентів дала результат, якого не чекали: мільйонні тиражі, три Греммі, L.A. біля ніг співачки та інші кучеряві ознаки визнання та безхмарного майбуття.

Та від таких оченят прима-ра high-life не здатна застигати справжньої сутєвості життя. Жах невдачі вона замінює правом на ризик. Отже:

1. Другий альбом виходить без назви, що повинно символізувати: «все починаю з початку».
2. Продюсеру альбом сама.
3. Плондрує в одній з пісень мережу крамнички Val-Mart, яка, між іншим, продає і зброю, за що буду відлучена від можливості продажу альбому через ці супермаркети (сподівання втілює у життя — в Billboard Top 250 альбомом довгий час і не пахло).
4. Вигляд пухнастого янголятка змінює на біксячий стиль Кортні Лав.
5. Зате, співаю так, як подобається, не прогножуючи комерційного успіху.
6. ...і видаю чудовий жіночий гранджовий альбом.

Жіночий грандж? Не буває жіночого гранджу!

Van Halen

Volume I. Best Of Van Halen

У збірках — різноманітних Best Of — є суттєвий недолік. Вони, як Прокрустове ложе, геть підведені до загального знаменника, утилізовані, перевірені поговисом ВТК. Проте, пісня — не цукерка. Творчість від їдла тим і відрізняється, що, окрім шкали «подобається —

не подобається» вона має ще опозицію настроїв та натхнення. Тому й привабливають програмні альбоми більше за збірки несхожістю речей, багатою палітрою настроїв. Крайня ступінь тенденційності заважає збіркам привабливати довго і вони ніколи повноцінно не відбивають таланту виконавця.

Таким чином, цей різдвяний подарунок шанувальникам старого хард-року, своєрідний підсумок за 20-річну кар'єру, вийшов залізаний та сплявий, із нескінченними «dreams» та «loves».

Зараз група перебуває у черговому катаклізмі. Знову встало питання про вокаліста в VAN HALEN. Така ситуація складалася і в 84-ому. Тоді Едді Ван Хейлен мав намір працювати з різними музикантами. Щось подібне робили THE DOORS після смерті Моррісона: в альбомі «The Full Circle» співали багато хто, а інструментальне тріо THE DOORS ні залюбки аккомпанувало. Але тоді для VAN HALEN все склалося чудово: якщо з Девідом Лі Ротом був лише один хіт «Jump», то з приходом Семмі Хагера таких «джампів» стало безліч. Перша частина збірки презентує VAN HALEN з Лі Ро-

том і дві нові композиції «Me Wise Magic» та «Can't Get This Stuff No More» — обидві виконані в дусі дохагерівських часів: важкі й глейкі. Другу половину складають пісні з Хагером. Лише одна — відносно нова, саундтречна «Human Being» — відрізняється від решти майже гранджово-трешовим саундом. Вона не підпадає під концепцію збірки і нагадує багатотонну вантажівку на вулицях Шанхаю.

Не уявляю собі, як новий вокаліст виконуватиме речі і Хагера, і Рота. Останнім же часом на місці біля мікрофона в VH все частіше пророкують Нікі Чероні з EXTREME. Чи, може, заспіває й сам Едді Ван Хейлен, який у «Human Being» дуже зосереджено долдонить приспів.

А.Б. та В.С.

Анекдот замість передмови

ДО СТАРОГО ЧУКЧИ
ПРИХОДЯТЬ І КАЖУТЬ,
ЩО ЙОГО ОЛЕНЬ ВПАВ У
ПРІРВУ. ТОЙ СИДИТЬ,
МОВЧИТЬ. ЗА ХВИЛИНУ
ЙОГО ЗНОВУ ТУРБУЮТЬ:
«ДРУГИЙ ТВІЙ ОЛЕНЯ
ВПАВ У ПРІРВУ». СТАРИЙ
СИДИТЬ, МОВЧИТЬ. ЧЕРЕЗ
МИТЬ ЗНОВУ ПРИБІГА-
ЮТЬ: «ТВІЙ ТРЕТІЙ ОЛЕНЯ
ВПАВ У ПРІРВУ. НЕЗАБА-
РОМ ВСЕ СТАДО ТАМ БУ-
ДЕ!». НАРЕШТІ СТАРИЙ
ЧУКЧА КОНСТАТУЄ: «ТЕН-
ДЕНЦІЯ, ОДНАКО».

Michael Jackson

Тенденція Ганьба хіт-парадам!

1

Звичайно ж, 96-й рік з контексту часу просто як певну квінтесенцію сучасності не вирвеш. Надто умовні ці рамки: 1 січня — 31 грудня 1996 року. Та й що таке сучасність, якщо неможливо схопити її. Варто лише заявити, гордовито позираючи в обличчя Часу: «Я — сучасна людина!» — як відчуєш, що поки говориш, вже безнадійно відстав. Тому й живемо ми в непроглядному минулому — похмурі пасеїсти — чи в беззастережному майбутньому — фантазери-футуристи. Наш світ вже давно заблукав у ситуації постсучасності, прихованій під не надто вдалим терміном «постмодернізм». Однак відсутність метакультурних тенденцій — вже певна тенденція. Тому подібний стан речей може продовжуватись ще дуже

довго або скінчитись вже зараз. Рок-музика (чи краще сказати «сучасна музика») давно стала субкультурою, кордонів якої або немає, або вони відкриті, і в статті про події минулого року доречно писати з оглядкою назад і говорити про якісь найбільш помітні тенденції. Це допоможе краще зрозуміти майбутнє, якщо звичайно ж, воно вам не до біса. Якщо ж ми з вами живемо у світі, де засипають рви між «високим» й «низьким», «елітарним» і «масовим», де будь яка ієрархія — безглузда, давайте проігноруємо тенденційність хіт-парадів, де Майкл Джексон продав багато альбомів — він крутий, а Сьюзен Вега мало — вона погана.

Довіряйте ж лише власним смакам і тільки їм.

Щоправда, на п'яти їй наступає «Cusco Jambo» та «Чілдренята» Роберта Майлза. Від «Макарени» та «Тіс Тіс Тас» віє теплим сонячним літом. Скоріше б літо: О-о-о Макарена!

Тенденція Спадщина 96-го чи Жіночий рок

3

На всіх значних музичних заходах, де має місце процедура нагородження за різноманітними категоріями, заохочувалися переважно виконавці, розкрутка яких почалася ще в 95-му. Це закономірно. Альбом THE CLASH «London Calling» вийшов у 79-му, був визнаний кращим альбомом 80-х. Так, досі в хіт-

«грошових чартів». Здається, ніщо не завадить альбомові утриматися там ще стільки ж. Взагалі, варто помітити тенденцію незвичайної популярності жіночих груп, окремих вокалісток, гуртів з жіночим лідер-вокалом, які працюють на межі рок-н-ролу та хард-року. GARBAGE, HOLE, Шеріл Кроу, Треїсі Бонем, Лінда Перрі. Така рок-емансипація стала помітною давно. Знову ж таки завдяки всюдисущому постмодернізму — великому другові феміністичного руху. Зараз вже можна лише констатувати — дівчата, які продовжують традиції Патті Сміт і Дженис Джоплін, втілюють ідею гранджовізації всього світу і зробили цей жанр, який викликає обурення у брітпопсовиків, двостатевим.

Тенденція Пісня року

2

Піснею року ведеться вважати ту, яка вам більше за інших набридала протягом року. Мабуть, кожний, хто вперше почув «Макарену», порадив вигляду міцних різнокольорових дівчаток і двох простакуватих чоловіків. Руками, які нагадують ранкову зарядку і придатні для піонерів та пенсіонерів, вона нав'язливо нагадує «Ламбаду». Згадую своє танцювальне дитинство з подібною піснею «Каченята», а ви її пам'ятаєте? Може, то й добре, що в малюків є радісна пісня фізкультурного характеру і скаліоз їм не буде загрожувати. Отож, чемпіон 96-го року — «Макарена» — дитяча антискаліозна! О-о-о, Макарена! Але в неї останнім часом з'явився гідний конкурент. Я маю на увазі пісню групи CARRAPICCHIO — «Тіс Тіс Тас».

СХІД ВІДНО

Ні відкого незалежний

Зовіку-13, як

парадах METALLICA 91-го, BUSH 94-го. Найкращі ж справи — несподівано — в гітарних виконавців, ніж у комп'ютерно-клавішних. Це стосується SMASHING PUMPKINS і Аланіс Моррісетт. Альбом Аланіс вибирав призми більше й частіше інших. Її «Jagged Little Pill» на цей час вже розійшовся накладом 15 млн. примірників і досі тримається на вершівках

Deep Purple

Тенденція Дідугани

4

Музиканти досвідчені, назвемо їх так, продовжують «тужитись»: дехто з них ще ходить у старезних черевиках, решта нашвидкуруч лає перелатує старі на нові, більш модняцькі. З приводу останніх добре було б проїхатись — з легкими матюками і ледве стримуваним роздратуванням. Але будемо ж милосердні: на інше вони не здатні і все. Динозаврам, які колись пішли своїм шляхом, важче за інших. Їм потрібно шукати стежки й далі, але вони вичерпались. За Шопенгауером, людина спроможна на щось геніальне лише до 30 років, далі — експлуатація накопиченого досвіду й творчої потенції і повна відсутність пошуку. Немає каталізатора більшого за Час для попзірок. Пластична операція —

це лише фасад, а старіння душі слухач помічає не менше, а то й більше.

А час летить (дуже оригінальна фраза)! Здається, нещодавно METALLICA тільки подавала надії, а зараз вже «стари» (чи старі — as you want). А DEEP PURPLE із «Purpendicular» взагалі такий релікт, що Джону Лордові вже самий час на лаву в парку зі словцями типу: «Так, був же час колись рок-н-рольний, а зараз що? Хіба це музика?!»

І, о, Господи (чи: о, Альбертику), як же все відносно!

Ось хотів написати, що ZZ TOP, KISS, RUSH — музика нашого дитинства, але яке до біса воно наше, якщо для деяких навіть 30-річний здоров'яга — «старпер» ще той. З приводу: все тече, все змінюється, та ще й як змінюється.

Spice Girls

про Гарту Брукса і казати нічого. Лише Мадонна і Майкл Джексон нас цікавлять як і всіх інших. Ми воліємо розмовляти про Джорджа Майкла і копірситися в його приватному житті, ніж придбати

буде виглядати в кінематографічних журналах. Але не так давно Шинейд О'Коннор виконала пісню з мюзіклу «твіксової» парочки Райса-Веббера «Don't Cry For Me, Argentina», а зараз вже й Мадонна з саундтреком «Evita» намагається змінити імідж ексцентристки на світлий ідеал аргентинського народу — Евіту.

Коли Майкла Джексона образили в Москві (відібрали подаровану шаблю на митниці), він слідом за SCORPIONS прогулювся вулицями й площами Москви, відчув себе чужим і докладно про це розповів в «Stranger In Moscow». Тягне чомусь західних зірок у вечірню Москву з різною метою та настроєм. І пісні здебільшого ліричні, романтичні. Виходить, ще є екзотика в Східній Європі (До означених вище ще додайте пісню «Midnight In Moscow» Кріса де Бурпа).

В світовому масштабі з обох боків Атлантики у 96-му верхівки хіт-парадів бомбардували FUGEES та SPICE GIRLS. Американцям FUGEES несподівано пощастило тричі влучити у десятку кращих синглів U.K., причому дві їхні пісні посіли перше місце. Також несподівано в поп-еліту увірвалася й канадська співачка Селін Діон. Її стиль — добротний соул. Ліричні пісні Селін виконує чарівним голосом, а середня домогосподарка (еталон американських статистичних описів) обирає саме такий варіант виконання та аранжування. Але навіть зараз говорити про західну попсу, якщо в Україні помітна тенденція, за якою наші підлітки віддають перевагу вітчизняній попсі. Особливо на периферії. Ірина Білик та Таїсія Повалій — зараз найпопулярніший товар в Україні.

Тенденція 6 Альтернатива

Ця стаття наскрізь тенденційна. А тенденційність її — у дотримуванні рамок мейнстріму. Альтернатива (яка, до речі, залежить від власних суб'єктивних рамок та кордонів) — поняття зараз настільки нісенітне, що питання про неї, як про окрему сторінку нашого огляду, повинно відпасти саме собою. По-перше, чому альтернатива і кому? Якщо хіт-парадам, то чи варто позбавляти музику бажаного слухача? Хай не масового, однак свого, особливого. Якщо окремим виконавцям, скажімо, тим же Мадонні та Майклу Джексону, адже в кожного виконавця своя задача й мета. Не уявляю, що

Billy Corgan — Smashing Pumpkins

про КРОНОС КВАРТЕТ будуть друкуватись «качки» про їхнє сексуальне життя, а маленькі тінейджерки будуть верещати на концертах Стіва Райха чи Брайана Іно. Та й взагалі, що таке сучасна альтернатива? R.E.M. і PEARL JAM? Але їх альбоми розходяться мільйонними накладами. Тріп-хоп? Немає нічого більш постмодерністичного за тріп-хоп з його нескінченними запозиченнями з доісторичних вінілів і наркоманською підвищеною емоційністю та почуттям абсурду. Все це так, але ім'я TRICKY вже відомо багатьом, і великі часописи не жалкують розворотів для статей про нього. Тріп-хоп і справді оригінальне явище, однак — ортодоксальне, це, так би мовити, — метастаза мейнстріму. Що це? Неокантрі (чи авангардове кантрі)? Але про нього лише славетний А.К.Троїцький чув. Ейсід-джаз? Але рейв — культура вже і так до-

НО ЗАХОДУ

Огляд музичного життя

й був не згоден

Ілюстрацію підібрати дуже зручно: подивіться на обкладинку ювілейного номеру журналу «Q» (ім 10 років в минулому році) і порівняйте оригінальне оформлення бігловського альбому «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band» з поданим в «Q». Ви знайдете ентузіазм кількості змін. З БІТЛІВ лишився лише Пол, а решта в квартеті — Майкл Стайл, Боно та Шон Райдер. Змінилися часи, змінилися куміри і нашим батькам-винахідникам все важче й важче утриматися на Олімпі.

Тенденція 5 Попс

Не тільки американські і європейські смаки, як правило, не співпадають. Попса у нашому розумінні означає зовсім інше, ніж «там у них». Тому нам не зовсім зрозумілий успіх соул-виконавців, а

його «Older». Дивно, але це факт: краще за все в нас купують техно-поп, серйозно говорити про який просто непристойно, а також такі групи, як ENIGMA та DEAD CAN DANCE.

Мадонна встигла в минулому році щасливо розродитися і все ще намагається перерв'їлитися в образ Евіти Перон. Ця історія природніша

Madonna

Photo Reuters

статньо альтернативна, щоб один з його численних різновидів виділявся із якогось вже законстатованого та цілісного явища. Адже EUROPE і PANTERA, LED ZEPPELIN і ENTOMBED — це все хард-н-хеви. Тому й PORTISHEAD нікуди не сховається від попсової доважки DJ Bobo та U96. Отже, все, що вважалося і вважається альтернативою, з часом неминучо стане мейнстрімом. Цікавіше було б навпаки.

Тенденція 7 Хард-н-хеви

Особисто мене порадувала SEPULTURA. Радую успіх не-саксонської групи і радую, що це не грандж і не бріт-поп, тобто приводу для дискусії немає. Це взагалі чорт-зна що. Це і чудово. Зараз же під кутом минулорічного «Roots» і попередні альбоми «Chaos A. D.» і «Arise» сприймаються інакше. Якщо це свідчить про еволюцію хард-н-хеви, то, напевне, перспективи майже райдужні. Однак, тенденція (sic!) в сучасному хеві — або «індустріалізація», або «гранджелізація» цього стилю. Свідчить про це хоча б останній альбом METALLICA, який, беззаперечно, цікавий і не схожий на попередню творчість. Але їхня космополітичність зазнала зміни в бік підкресленої американізації, адже грандж — явище суто американське і протиположне йому — миролюбний бітломанський бріт-поп. Всі колективи, яких в минулому році заохочували, мають відношення до бріт-попу чи гранджу.

Англіїці залишилися байдужими до завоювань індустріалізму. Цим переважно займаються німці (OOMPH, DIE KRUPPS, EINSTURZENDE) та американці (NIN, MARILYN

James Hetfield — Metallica

Фото: <http://hinux.bm.no/~trondhag/metallica>

MANSON). Команда MARILYN MANSON (отаке хвацьке сполучення Мерілін Монро та Чарльза Менсона) записала епохальне творіння «Antichrist Superstar» (це, до речі, друга у 96-му році інсинуація на шедєвр Веббера та Райса, перша з таких — «Jesus Christ Superstars» від LAIBACH). У порівнянні з альбомом Менсона, докори в сатанізмі до WHITE ZOMBIE — безглуздий наклеп. Їхній агресорський кліп «Beautiful People» вже тероризує музичні телеканали і він чи не найсередньовічний (див. далі). А найкращим дебютом в цьому жанрі визнано гурт 311. Молодики з 311 нічого нового не вигадали, але запропонований ними мікс став оригінальним і комерційно вдалим.

Тенденція 8 Рейв

Електронна музика, якій зараз надали чарівне ім'ячко Rave, визначила висуванців від цієї початково андерграундової культури після того, як вона пройшла крізь численні пертурбації. Це стосу-

Keith Flint — Prodigy

Фото: REUTERS

ється тих, хто знайшов компроміс між непроглядним підпіллям та музичною індустрією. Це ті, котрих під гребінь — миршаво обмежений — не причешеш. Я маю на увазі PRODIGY та CHEMICAL BROTHERS, ORB та ORBITAL. Унікальна здатність бездоганно стану електронної музики — і медитативна музика — потойбічна релаксація з видом на дурдом. Лише тріп-хоп менш за все шокує божевільними ритмами й агресивним приголомшуючим семплюванням. З першого погляду

відчуваєш його людяність, але надалі почуваєш себе обдовбаним до потворства й нудоти. TRICKY вигадав тріп-хоп, і в цьому році встиг випустити

Shirley Manson — Garbage

два альбоми, один з яких — анонімний «Nearly God», а також попрацювати з молодіою зіркою — групою GARBAGE (яка до рейву має велими посереднє відношення). Щодо інших течій данс-музики 90-х, то, починаючи з 96-го, з танцювальних майданчиків техно-музику зараз витискує диско. Так, те саме диско «Боніємів» і «Аббів». Новий виток цього стилю викликаний, мабуть, знову ж таки рейв-естетикою. Але подальші роздуми будуть мати місце трохи пізніше, тобто коли про це буде варто говорити, коли таке явище стане тенденцією (sic!).

Тенденція 9 Відео

В даному випадку варто говорити лише про естетику фільмів-кліпів, ніж про художню майстерність. Немов під впливом статті Умберто Еко «Середньовіччя у наші дні» і під враженням його ж роману «Ім'я рози» нинішня відеопродукція сповнилася символами та образами епохи середньовіччя та раннього Відродження. І справа в своє-

рідній режисурі. Переважно кількість кліпів естетам важко переглядати через зображений бруд та сміття. У нашому (поки що їхньому) чистенькому цивілізованому світі це сприймається більш ніж алюзія на духовну неохайність та забрудненість. Звичайно, це є Greenpeace та екологічні проблеми, але середньовіччя більше потребує саме духовної революції. Долоні можна помити, а душу шампунем не вимиєш. За рештою пояснень — до Умберто Еко.

Тенденція 10 Остання

90-і роки вже вибрали своїх героїв та кумирів, щоб після 2000-го не залишитися з порожніми руками. У порівнянні з 80-ми, героями цього десятиріччя знову стали бунтівники: часи яппі безнадійно застаріли. Після фільмів Тарантіно і Родрігеса бути шибеником стало цікаво. Отож, викидайте кейси, вдягайте джинси, йдіть у народ.

До цього року, три нулі якого давно лякають людей, лишилося зовсім небагато.

Joan Osborne

Рок-н-рол (все більше цей термін цілком не відповідає феномену) зараз сприймається більше за територіальну ознаку. Британські часописи вже не друкують американські чарти для порівняння. Ми знаходимося дещо offshore і нам залишається лише помічати чужі, вже перероблені висновки і тенденції. А хіба не було б цікавіше вигадувати їх самостійно? З Новим Роком, любий наш самостійний читачу, з Новим Роком і твої власні почуття, які є єдиним мірилом твого смаку.

А.Белай

Наталія Медведєва

ВСЕ ДАЛІ Й ДАЛІ В ЛІС ГЛУШМАНСЬКИЙ

В 1991 р. у Франції виникла група DEEP FOREST. До її складу увійшли: прихильник house music електронник Ерік Моке та любитель африканської екзотики мультінструменталіст із консерваторської освіти Мішель Санчес. Завдяки загальному зусиллям та різноманітним інтересам у 1992 р. вийшов дебютний альбом групи — «Deep Forest». Первісток, як то кажуть, зворухнув світ: платиновий в Австралії, золотий в США, Англії та Франції, — в 1994 р. був названий кращим в номінації Греммі Best World Music Album.

«Деся у глибоких джунглях мешкав маленький народець... Вони — у минулому... І, можливо, вони у майбутньому» — так починався DEEP FOREST. З технічного боку «Deep Forest» являв собою еклектичну вибірку з музики африканських етносів (використовується фольклорний мелос Бурунді, Камеруну, Заїру та Чаду), яка піддала електронну обробку. І якщо розглядати цей альбом з точки зору Його Високості Семпльовання, то він став деякою спекулятивною містифікацією, побудованою на матеріалі, який неможливо зіпсувати. Однак професійний рівень аранжування та загальна узгодженість композицій, безумовно, відіграли неабияку роль в успіху альбому.

Напівдитячі мутючі голоси із кумедною хрипотинкою, одноманітний ритм обрядових співів на космічно-медитативному тлі, мінімалістичні мелодії, розмаїття звукових накладень, ефект різних точок появи голосів та звуків — умовна імітація життя лісу — все це лунає крізь якусь водну (чи подібну) прозору перешкоду, будує враження відсунення і, разом з тим, співпричетності до того, що відбувається. Виникає почуття, так би мовити, множинної реальності, в якій гармонійно зливаються усі виміри світу, а, співвідносно до цього, сприйняття будь-якого окремо взятого виміру стає недостатнім. Особистість являє собою єдність саморозчинності в усьому, а «повернення» усвідомлюється інтуїтивно-фізіологічно як пошкоджений стан.

З іншого боку, світ дебютного альбому французького дуєту — штучний та замкнений в собі простір, безмежність склеєної кіноплівки, яка не має кінця й початку.

І все-таки «остаточний удар по уявленню» настільки потужний, що він в змозі зрушити практично кожного, хоча б на рівні «архетипу Мауглі» чи романтичного пантеїзму. Лише назви чого варті: «Танок Савани», «Пустельна прогулянка», «Білий шепіт», «Лісовий гімн».

Альбом виявився настільки самодостатнім, що очікування наступного злегка бентежило: важко було собі уявити, про що ще можуть сказати ті ж люди, щоб зберегти минулу гармонію та міцність.

Напевне, музики відчували такі ж самі труднощі — нескінченні мандрівки у різні кути планети не давали бажаного результату. Новий Світ не з'являвся. І ось, на межі відчаю, у 1994 р. був записаний другий альбом «World Mix», цілком побудований на міксах попереднього.

Проте, вже в 1995 р. сутинки в DEEP FOREST розвіялися: Санчес і Моке відкрили для себе Східну Європу. Врешті-решт, вийшов третій альбом групи — «Bohème». Незважаючи на присутність в альбомі японських та тайванських мотивів, альбом являє собою музичний образ вже не якогось напівабстрактного світу, але суміш ментальностей східноєвропейських народів (Угорщина, Білорусія, Болгарія тощо). Навіть сама назва — історична місцевість Богемія — і в той же час богема — ефемерне життя артистичного братства, таке собі інтуїтивно-підсвідоме розуміння особливостей духу. Для чинного сприйняття бажано як задану мантру розуміти назви пісень (що ще лишається нам, переважно не поліглотам), які таким чином іншим чином відсилають нас в певні куточки Європи.

Наприклад, найбільш вдала (за кількістю винагород) композиція «Пісня Марти» абстрактно змальовує мешканців високогірських областей (до речі, селян): чистий поставлений голос (гори — здорові легені), несемпльований звук, в якому начебто окремо відчувається кожне накладення, більш ніж просто миролюбні інтонації мають відтінок селянської цнотливості. І дійсно — вокальну партію виконує деяка справжня Марта, мешкан-

ка трансильванського плато, більша частина якого — сади й поля.

В «Болгарській мелодії» співає та сама Марта, але назва-мантра все-таки більш конкретизує місце нирвани, до того ж, у поганській, майже неагресивній країні.

Композиції «Плач», «Волення волі», «Пісня темного народу», «Рада» теж мають слов'янські корені, але вже без конкретизації. На відміну від «Болгарської мелодії», в цих піснях є концентрат загальнослов'янського темпераменту післяскіфських часів (незважаючи на те, що в «Плачі» використовується вокал монгольського виконавця). На цьому космополітизм DEEP FOREST не вичерпується. «Пісня темного народу» нагадує Албанію, яка напевне сприймається як східноєвропейський аналог Ірландії і, разом з тим, такою, як її оспівав Байрон, коли поет накульгував, вештаючись місцевими полонинами разом з пастухами й контрабандистами. «Кафе Європа» — це адаптована цивілізованими туземцями африканська етнічна музика, в якій синтезувалися кращі стереотипи Європи з цього приводу.

Програмні композиції альбому — «Bohème» та «Богемський балет» — настільки чудові, що навіть важко передати всю палітру власних емоцій. Вони світлі й оптимістичні, мальовничі й ліричні, веселі та тендітні... Кумедний російський омофон в «Богемському балеті», здається, визначає (безумовно, асоціативно) концепцію дуєту і стилю new age взагалі. Рефренна строка тексту нав'язливо сприймається як «Посетила королева садик...». Ця

шляхетна королева Богемії (чи богемі) вирішила прогулятися у садочку. Садочок цей, як має бути, королівський. У королеви — гарний смак, вона збирає квіти з усіх усюдин, які сплітаються у безкрайні інтернаціональні віночки. Виходять симпатичні іграшки, красиві і вільні у поводженні з будь-якими канонами.

В 1996 р. вийшов останній на цей час альбом DEEP FOREST — «Pangea». Він сприймається як певне самоповторення, така собі друга серія «Deep Forest» та «World Mix». Єдина відміна його в тому, що нагадує він «Bohème» — а саме принцип географічної карти: Pangea — це ніби континент, щось на зразок Атлантиди, а M'ganga, Kirisoke, Kiranga — його регіони. Безумовно, африканська музика невечерпна й чаруюча. Семпльовання в «Pangea» винятково професіональне, ювелірно витончене, але це вже не творчість оригінальної групи. Це просто нью-ейджівський варіант російської серії «Золоте кільце». Група потонула у безкраю етнічної музики. Так чи інакше, прихильники DEEP FOREST все ще із запалом чекають на наступні мандрівки групи. А щодо ілюзії завершеності шляху, то вона вже виникла після «World Mix».

Здається, всі музиканти з групи Френка Заппи просто приходили до нього, демонстрували свою майстерність і залишалися з цим суперексцентриком надовго. Іен Андервуд на альбомі «Uncle Meat» розповідав про себе так: «Я прийшов на концерт THE MOTHERS, мені сподобалося і я запропонував свою гру Френкові. Він спитав, що я можу? — «Я граю на саксофоні». І коли я зіграв, він сказав так: «Все, що ти робиш — це класно».

Цей випадок повторився через 20 років, коли 19-річний нью-йоркський хлопчина презентував свою майстерність володіння гітарою, після чого увійшов до складу концертної бригади Френка Заппи. Обоє — і Вея, і Заппу — поєднувало італійське походження та інструмент, на якому вони вигравали надемоційні шедеври. Саме виступи з Френком назавжди відбилися на подальшій творчості Стіва Вея. Саме часи з THE MOTHERS OF INVENTION вплинули на ставлення Стіва до музики, творчості та світогляду взагалі.

Потім була ALCA-TRAZZ — група з назвою острову, де була розшаташована в'язниця для особливо небезпечних злочинців. На другому альбомі Стіву довелося замінити Інгві Мальмстіна — примхливого вікінга з гітарою замість сокири. В ті часи скандинав був дуже популярним, адже у 80-х була мода на швидкісних гітаристів, а Мальмстін був справжнім Аленом Простом. Грем Боннетові — солісту ALCATRAZZ — пощастило виступати з чудовими гітаристами — Блекмором, Міхелем Шенкером, але навряд чи він сподівався, що Стіві достойно замінить Мальмстіна. Вея тоді ще ніхто не знав, тим більше в Європі. Юрба жадала тільки Інгві, тому ALCATRAZZ із Стівом Веєм пролетів.

Проте немає нічого більш непостійного за смаки. Минув час, і до Вея стали звертатися уславлені співаки, про нього стали говорити з повагою. Наприкінці 80-х він стає популярним, з ним бажають працювати декілька відомих груп хард-н-хеві. Ibanez Вея має настільки оригінальний саунд, що впізнати його з першого разу навіть легше, ніж іншого вокаліста. Після «Skyscraper» Девіда Лі Рота (87) та «Slip Of The Tongue» (89) Девіда Кавердейла Стів Вей став лідером нової генерації гітаристів. Прийшов час працювати соло. Перші роботи Вея «Flexible» та «Passion & Warfare» продемонстрували не тільки можливості супер-гітариста, але й надзвичайну палітру Стіва — водночас бурхливу й еклектичну.

На імідж такого собі диявольського парубка, який піднявся з Пекла і грає так чудово через спілкування з «некошерними», працювало все: і фатальна зовнішність (чорне волосся, пронизливий погляд, орлиний ніс) і чорний одяг. Таким він поданий у фільмі «Перехрестя», де Стів презентував темний бік генія-віртуоза. Але почуття гумору рятувало змалюваний образ від заяженості. Стів не був схожий на романтичних героїв музично-спортивних п'єс Макалпіна-Мальмстіна. Це був скоріше чортик з дитячого коміксу, ніж Атілла та Вельзевул в одному обличчі.

Потім все це Стів облишив як зайве та забави для підлітків. Його подальші роботи стали більш вишуканими і, разом з тим, схожими на альбоми Френка Заппи. Починаючи з «Sex &

Religion» в композиціях постійно відчувається дух і атмосфера його вчителів та винахідників — Френка Заппи та Джо Сатріані. Саме останній підкреслив в цьому збічному хлопчини суто веївський саунд, «поставив на ноги та вивів у люди» його неперевершеної манери. Врешті-решт Стів став майже Френком Заппою від важкого металу. Композиція «Pig» з «Sex & Religion» — тема, настільки близька Френкові, особливо для його творчості кінця 70-х — початку 80-х, — рокам, коли Стів перебував у групі Заппи — що здається, сам Френк працював над цим шизофренічним творінням.

Останній альбом «Fire Garden», який ми сьогодні презентуємо в нашій рубриці, навіть побудовано за мотивами трьохчастинного альбому Заппи «Joe's Garage» 79-го року. Якщо між піснями цього альбому дехто «Центральний Скрутинайзер» робив невеличкі премули та коментував дії й пригоди Джо, то в «Fire Garden» майже той самий голос робить подібні зауваження. Тобто, за конструкцією ці два альбоми ідентичні. У Стіва Вея, що правда, завжди трохи більше патетики. Ні, не за лірикою, а за манерою викладання. В деяких творах (наприклад, однойменна «Sex & Religion» у 93-му та «Genocide» з останнього) подача спадає на справжню ораторію. «Aching Hunger» порадує напевно багатьох прихильників Вея на Заході, але тільки не в країнах СНД. Надто вона нагадуватиме «совкову» естрадну пісеньку — так зване «радянське реггі» — а-ля Козаченко-Державін-Апіна.

Чарівна інструментальна п'єса «Warm Regards» виглядає спеціально написаною для піратських збірок «Rock Ballads». В «Fire Garden» Стів Вей знову звернувся до екзотики Близького Сходу, що було вже не новим у 75-му, коли LED ZEPPELIN зробили «Kashmir».

Музична естетика Сходу — найпривабливіша для металічних виконавців. Але Вею в «Fire Garden Suite» вдалося зробити це не банально. Вражає багаточастинність цієї композиції. Деякі ріфи в альбомі просто геніальні.

Стіва все ще приваблює міцний та гнучкий натиск хард-рокової гітари. На такі композиції був багатий

попередній альбом — «Alien Love Secrets». Але поряд із ними — маленька «дурка» «When I Was a Little Boy». І хай остання фраза буде висновком, вичерпуючим і несподіваним: якщо б Мальмстіну чи Блекмору запропонували б зробити подібну річ («When I Was a Little Boy») — вони б скоріше зіли власні «Фендери».

Антон Ibanez (Іванець)

P.S.

Для тих, хто не згоден з авторською позицією, пропонуємо збірку, яка вийшла на початку спільних з Джо Сатріані гастролей «The Fantastic Guitar». Цей альбом складають «усереднені» композиції. На тлі інших альбомів збірка виглядає більш рівною і відбиває невигойдний рівень майстерності Вея, що правда, без вже звичної для нього ексцентрики.

Вай!

Вай!

Vai!

Юлій Вишневецький з Лос-Анжелесу
спеціально для «Галазу»

УДИ

Для цього він побудував справжню диявольську машину у вигляді книги, яку наснажив кислотою. За задумом творця книга повинна була розірватися

Коли зустрічаєш на вулиці яку-небудь зірку, перше, що тебе дивує, так не її мистецтво, а кількість її охоронців. Вони красиві й спокійні, самодостатні у своїй мовчазності. Їм не бракує оргазменних зойків юрби, — єдине, що їм потрібно, щоб ніхто не робив дурниць. Адаже до дурниць охочих багато. Тому й охоронців мають не тільки зірки кино й музики. Того ж Михаса Тайсона, коли він їде до крамниці за пляшкою молока, супроводжують понад 15 охоронців.

Усі вони — актори, музиканти, спортсмени, телеведучі — бояться людей особливого роду, мисливців за зірками, яких американські журналісти називають «сталкерами». Моя збочена філологія свідомість підказує мені, що це прізвисько було взято з улюбленої книжки сталкера № 1 порядного американця Марка Чепмена*.

Сталкери відрізняються від інших лише єдиним: бажанням вбити відому людину. Приводи цього бажання різні: від психічних розладів до помсти за колись спричинені власні образи. Тягар слави важкий. Меха-

Мадонна та Елізабет Тейлор

нізм образи простий: якщо майбутній сталкер прочитає інтерв'ю, де зірка розповідає, що він свійський, привабливий хлопчик, хтось може захотіти поспілкуватися з зіркою. Але його не пускають. І він, ясна річ, ображається. В крайньому разі, він завжди собі щось вигадас. Таких фантазерів-ентузістів сьогодні по Америці шведняє близько 200 тисяч. Роблять погані настрої вони багатьом. З неприємними передчуттями живуть і Чак Норіс, і Род Спарт, і багатостраждальний Джексон, і багато інших.

Нещодавно дехто Хоскінс кілька разів удерався до апартаментів Мадонни на Беверлі Хіллз із цілком визначеним наміром перерізати їй горло від вуха до вуха, тому що вважав, що вона — його колишня дружина. Зараз він сидить у в'язниці і отримує пенсію за інвалідністю. Після зустрічі із мовчазними охоронцями співакчи, найвідомішої жінки в світі.

Але Бог із нею, з Мадонною, вона тільки рада такому пабліті. Навіть якщо б Хоскінс і добрався до своєї зрадливої дружини, ніхто б нічого не втратив. Лише американська громада, яку вже ніщо не порятує, адже було б чим заповнити програму новин.

Але що мене справді здивувало, так це зовсім свіжа історія, яка пов'язана зі сталкерами: історія невдалого замаху на співачку Бйорк. Її прихильник з LA Рікардо Лопес був не в змозі винести роману Бйорк із негровим Голді і вирішив накласти на себе руки, але перед цим наказати свою милу.

* М.Чепмен — вбивця Джона Леннона. Мається на увазі книга К. Кастанеді. Скоріше за все етимологія пошуку автора не мають підстав, адже з англійської stalker — людина, яка нишком підкрадається.

у долонях Бйорк. У кращому разі співачка б відбулася серйозними опіками, у гіршому ж — їй загрожувала б смерть. Лопес відправив бандероль поштою і пустив собі кулю в скроню. Поліція дізналася про це, коли сусіди почали жалітися на дивний запах із квартири Рікардо. Далі детективи виявили спотворене тіло біля об'єктиву відеоскамери: Лопес зняв на плівку акт самогубства. Раніше на цій же плівці були увічніні кадри, на яких сталкер будував свою концептуальну бандероль. Вдалося розгледіти адресу на пакунку й визначити, кому він призначався. Бандероль було перехоплено на шляху до адресата у поштовому відділенні лише за декілька кілометрів до будинку Бйорк. Добро перемогло. Але я все думаю про те, яка кількість студентів щорічно закінчують технічні заклади Америки...

У 1968 р., в Ленінграді дехто О.Кондратьєв, інженер Путиловського заводу, склав «Російський удологічний словник». Автор книги намагався викрити глибинний зв'язок, який існує між російською мовою, російською ментальністю, російським традиціоналізмом і словом «уд», одним з численних евфемізмів пеніса. У словнику аналізувалася російська лексика і тлумачилися такі слова, як «удовольствие, удача, удивление, удой» etc. Словник так і не було опубліковано, інженер Кондратьєв емігрував і живе зараз у штаті Юта як порядний мормон.

Коли я від нечисленних у емігрантському прошарку представників Петербургу почув про цей словник, то вирішив створити власний труд, побудований за концепцією путиловського інженера. Я почав писати «Американську сучасну удологічну історію», а факти черпаю з великих американських видань та некомпетентного ТБ. Це тільки робоча назва книги, в якій буде викладено низку історій, що мали місце в сучасній Америці і були пов'язані із статевими органами шляхетних персон, і, на мою думку, яскраво демонструють американську ментальність. Єдине, що мене не цікавить в цих оповіданнях, так це сам статевий орган. Мене цікавлять люди.

Список по-справжньому популярних людей Америки постійно поновлюється. Переважно це вбивці, обрідніші — знаменитості, яких було вбито. Середній американець потребує вбивства, тому що це надає його порозмірному життю більш різноманітності. Можна із впевненістю сказати: Америка живе від вбивства до вбивства. Причому котуються лише такі події, які відбулися на території країни, решта світу не цікавить нікого, його просто не існує. Програми новин розквітають із кожним трупом, але, коли їх бракує, новини коротшають і хиріють.

Єдина людина, яка регулярно присутня у таких списках та постійно з'являється на телеекранах — це президент. З нього й почнемо. Клінтону вже 5 років не дає спокою позов про сексуальне домагання, який йому пред'явлено

від Пола Джонс. Почалася ця історія у 91-му році, коли тоді ще губернатор Арканзасу Вільям Клінтон за допомогою поліцейських-трупперів викликав у свій готельний номер скромну службовицю Пола Джонс і домагався орального сексу. Йому було відмовлено. Його це образило, але він поставився до цього з розумінням.

Пола, дочка сектантського проповідника з Арканзасу, поміркувала трохи та продала цю сенсацію в ліберальні газети з докладним змалюванням інциденту. Згадувалося зняття президентом штанів. Джонс найняла двох адвокатів Девіса та Камерона, які називають себе «кантрі-юристами» і, як і всі мешканці Середньої Америки, не мають можливості нічим пишатися, окрім того, що вони з «кантрі». А це значить що вони справжні американці, «сіль пустелі». Клінтон знайшов адвоката Беннета, який, в свою чергу, називає себе «суперюристом» і який бере 475 доларів за годину праці. Всі переговори проходилися по телефону. Помічники Беннета довго шукали компромат на Джонс і, нарешті, знайшли — кілька фотографій, на яких Пола знялася оголеною. Але з цього нічого не вийшло: Пола Джонс сама знялася для «Плейбоя» з підписами: «Коханка президента». Після численних хитрувань Беннета Девіс і Камерон знайшли такий найпотужніший аргумент: «Місс Джонс може вказати на декотрі характерні ознаки в районі президентських геніталій».

Наступного дня Бенет запропонував адвокатам Джонс текст заяви, за якою президент не пригадує зустрічі, але й не заперечує, що вона могла відбутися. На запитання, чи узгоджена ця заява з президентом, Беннет відповів: «Так, узгоджена. Він зараз знаходиться біля мене». «В цьому, — розповідає «ковбой» Девіс, — ми переглянулися і я подумав: «Господи, ми ведемо переговори із самим Президентом Сполучених Штатів.» Ми перебували у трепетному жаху».

Історія на цьому не закінчилася. Джонс знову на щось образилася. Слухання у Феде-

ральному суді тривають і досі, всі чекають на перехід справи у Верховний суд США. Пола з успіхом пройшла іспити на детекторі брехні й обіцяє віддати всі гроші, які отримає від Клінтона, на благодійність. Вона вже отримала

Бйорк

купу грошей від усіляких реклам та не забула при цьому перевести частину заробітку у товариство захисту домашніх котів від насильства з боку їхніх хазяїв.

Особливі прикмети статевому органу стали непереборною перешкодою ще для одного американця. Цього разу — для короля американської поп-музики Майкла Джексона. Довгий судовий позов і розслідування з приводу звинувачення у педофілії було припинено, як тільки батько хлопчика, якого нібито було зґвалтовано, заявив про те, що проголосить відомі хлопчикові особливості «уду» співака. Джексон втомився від судових хапел, виплатив батькові 8 млн. доларів та таємно відбуд до Парижу, де був схоплений невтомними парастіци й шоуменами капіталістичного сонного світу у косметологічній поліклініці, де проводив операцію по видаленню цих самих особливих прикмет.

Був хлопчик, не було хлопчика — загалом це не важливо. Лиха доля переслідує Джексона — вигаданої, зробленої й — нещасливої людини. Лиха доля пластичних операцій, штучного життя. Мабуть тільки собаки не обговорювали народження його сина. А про що говорили — пригадувати жахливо. Але коли син народився, над шпиталем, де відбулося це, був піднятий американський флаг. На світ з'явився ще один знаменитий «уд».

Далі буде...

Джексон і Дебора Рой

METALLICA

LOUDLY LOAD

Відразу ж після своєї появи музиканти групи METALLICA стали мультимільонерами. Поясню одразу за декількома пунктами. По-перше, що таке «стали». «Стали» — це, напередусім, початкова освіта — Хетфілд-Ульріх. Освіта, від якої спочатку «відпали» Мастейн-Бертон (обидва трагічно, хоча й по-різному: пияцтво-смерть) і до якої пізніше приєдналися Хеммет-Ньюстед (обидва — щасливо, хоча теж по-своєму — поясно пізніше).

По-друге, що таке «мільонерами». Старанно намагаюся не викривати одразу своєї глибоко філософської думки. З початку свого утворення (1981) до сих пір (1997) METALLICA проіснувала 16 років. Що само собою вже є досягненням. Це означає, що початковий запал, початковий імпульс не був фальшивий. Що люди займаються своєю справою. Що закони успіху для людей, які беруться за свою справу, завжди однакові. Перші «злі» альбоми — «No Life Till Leather», «Kill Em All» і «Ride The Lightning» — заявка про себе, зухвала та шалена. Далі йде masterpiece (шедевр) «Master Of Puppets» — річ, в якій все врівноважено — злість, майстерність, філософія — явище, що досягло піку, відповідність почуттів і вміння.

Справу зроблено. Час працює на METALLICA. Наступні альбоми — «And justice For All» (1988) і «Metallica» (1991) «тримають марку» — майстерність очевидна, але пік вже минув. Проте, гроші йдуть. Минуле працює на майбутнє. Альбом 91-го розійшовся 12-ю млн. примірників, що, як відомо, автоматично робить групу мегазірною (за свої перші концерти музиканти METALLICA одержували \$ 10 у вихідні та \$ 7 — у робочі дні). В робочі дні вони могли харчуватися під час виступів.

«Мільйонерство» METALLICA було запрограмоване з самого початку, ракету було пущено в ціль, яка не має назви. Гроші, слава — лише ознаки такої цілі, доступні для дотику, і тому самоочевидні. Гаразд, обличчям з містикою.

Що ж таке є в METALLICA, чим вона «купувала» мільйони американських (і не тільки) підлітків (і не тільки їх)? На відміну від інших королів

металічної сцени (IRON MAIDEN, AC/DC) METALLICA не містила в собі елементу розваги. Все точно, «up to the point». Хетфілд — зовсім не схильна до жартів людина. Під час запису першого альбому з продюсером Бобом Роком (1991) Джеймса називали «Mister No». Варто лише подивитись на його лице. От з нього кепкувати можна скільки завгодно. Чим із задоволенням і займаються члени групи. Вірніше, займається цим лише Ульріх. Джейсон і Хеммет не наважуються. Бояться.

Настав час поговорити про внутрішню ієрархію METALLICA. Бо така існує.

Заснували групу Хетфілд і Ульріх. Це відомо. Знайшли один одного через об'яву в газеті. Певно, зрозуміли один одного добре, тому що... тому що вся подальша історія про це свідчить. Мастейна звільнили за неслухняність. Хеммет виявився більш податливим. Більш

м'яким. Хоча сила волі в нього була (внаслідок приходу в METALLICA він кинув коледж) і є (під час тривалої перерви між «Metallica» і «Load» він знову до нього вступив). І скінчив на всі п'ятірки (азіатські науки, кіно, джаз). Загалом, Хеммет вписався. З Ньюстедом обставини виявилися складнішими. Деякі творчі амбіції і ригористичність (яке слово!) заважали йому терпіти, з одного боку, диктатуру музичну, а з іншого — деякі антибожественні випадки Хетфілда (їхніх причин ми ще торкнемося). Перший бій він переборював по-своєму. Нещодавно на FM-ах Сан-Франциско з'явилася дещо з його власного проекту IR8. До великого невдоволення Хетфілда. З таким же почуттям він виявляв Ньюстеду, який награв фанкові дрібниці а-ля Flea під час запису «Load». Але мирився. Вже. Щодо похмурої чортівні — Ньюстед від неї просто відсувався — «це роблять вони, а не я».

Щодо терпимості Хетфілда — робити нічого. Люди живуть по-різному. Їм вже по 32-34. Терпимістю цією пройнятий весь «Load» (а не тільки спермою та бичачою кров'ю, що зображена на обкладинці альбому). Що сказати про пісні? Хто хотів, їх вже чули. «Until It Sleeps» навіть встигли полюбити наші FM-и недовгою ностальгічною любов'ю. Речі стали більш традиційні (традиційно хард-рокові, якщо цей термін ще щось означає). Робота чиста, запис вівся в Нью-Йорку майже два роки. Якщо на запис передостаннього «Metallica» пішов \$ 1 млн., можемо тільки здогадуватися, скільки пішло на цей. Крім «Until It Sleeps» хотілося б відзначити (нехай вибачають мене за шкільне слово) проникливу «Mama Said» Хетфілда у ній

серйозний. Втім, як і усюди. Може, тут це недоречно, але потрібно про це десь сказати — під час запису Хетфілд поховав батька. Батько його усе життя присвятив Християнській Науці, це щось подібне до баптистської секти, як я розумію, водночас заснував і підняв свій власний бізнес. Це вже стало загальним місцем в життєписах поетів, художників і т. д., що раннє жорстке виховання в християнських традиціях породжує подальший бунт. Все це погляд на речі тривіальний, хоча якась правда в ньому є. Не було б у Хетфілда такого суворого батька, не був би і він самим таким похмурим і морозостійким. Загалом, по-моєму, вони один одного коштують. В останні роки вони замирилися, Хетфілд змінив своє ставлення до релігії, і в цілому все стало добре.

Після таких слів завжди настає тиша, яку треба чимось заповнити. Хетфілд заповнив її деякими речами з свого «Load». Бунтувати вже нема проти кого, звідси ця стомленість, і, назвемо це так, вгамованість. За змістом «Load» — це музика для дорослих дядьків, це абсолютний мейнстрім з його спокоєм та байдужістю. Не випадково підлітки від нього відокремлюються, не випадково хвалять його хочеться просто так, заради порядку. Поганим же його не назвеш. Джин звітрився, та однобічна лютість, яка зробила METALLICA, випарувалась, лишився холодний дім, в якому за звичкою здійснюються якісь турботи. Дивитись на це завжди сумно. У кожного свій запал і своя теплоємність. Дай Боже, вони ще чим-небудь порадують. За старою звичкою.

Сергій Лучной

ВІКТОРИНА

«ГАЛАСуї і пабеліш»

1. Альбом «Spleen and Ideal» DEAD CAN DANCE склали на вірші:

- а) Алена Гінзберга
- б) Шарля Бодлера
- в) Лесі Українки
- г) Джорджа Байрона

2. Співачка Björk починала у групі:

- а) SUGAR
- б) BROWN SUGAR
- в) SUGAR CUBS
- г) SUGARTOOTH

3. Роберт Ціммерман — це справжнє ім'я:

- а) Біллі Айдола
- б) Боба Ділана
- в) Іггі Попа
- г) Роберта Планта

4. Назву групи LED ZEPPELIN запропонував:

- а) Кіт Мун
- б) Пітер Грант
- в) Фрау Цепелін
- г) Джон Леннон

5. Група JOY DIVISION на початку кар'єри мала назву:

- а) Варшава
- б) Берлін
- в) Москва
- г) Ковбої з Ленінграда

6. В якому проекті клавішник і композитор Вінс Кларк не приймав участі:

- а) YAZOO
- б) PERE UBU
- в) ERASURE
- г) DEPECHE MODE

Фото REUTERS

7. Селін Діон спочатку співала:

- а) італійською
- б) іспанською
- в) французькою
- г) ірландською

8. Dr. Alban народився в:

- а) США
- б) Швеції
- в) Німеччині
- г) Нігерії

9. Деміс Руссос був солістом групи:

- а) ARMAGEDDON
- б) YES
- в) APHRODITE'S CHILD
- г) DREAD ZEPPE LIN

10. Останній альбом Шеріл Кроу бойкотувався великими музичними магазинами через те, що співачка критикувала:

- а) магазини зброї
- б) політику президента
- в) російсько-американські стосунки
- г) гомосексуалістів

11. Двометрового монстра на живих концертах IRON MAIDEN звуть:

- а) Фредді
- б) Едді
- в) Зомбі
- г) Твіггі

12. Група RAMONES називалася так, і всі учасники вибрали собі псевдоніми з прізвищем Ramon після того, як деякий час Полом Рамонем себе називав:

- а) Пол Саймон
- б) Пол Янг
- в) Пол Маккартні
- г) Пол Веллер

13. Суто жіноча група:

- а) HOLE
- б) 4 NON BLONDES
- в) ELASTICA
- г) L 7

14. В кліні Аланіс Моріссет на лобовому склі авто світлина:

- а) Оззі Осборна
- б) Йосипа Сталіна
- в) Патті Сміт
- г) Джона Кеннеді

15. Яка з груп не з Швеції:

- а) SECRET SERVICE
- б) STAKKA BO
- в) MERCIFUL FATE
- г) EUROPE

Склав А. Белай

Відповіді надсилайте протягом місяця з дня виходу п'ятого номеру журналу на поштових картках за адресою:

253094, Київ,
вул. ПОПУДРЕНКА, 52
к. 710. «ГАЛАС»

1 переможець отримає безкоштовну передплату на наш журнал.

2 переможець отримає новий CD від провідного українського виконавця або групи з автографом.

3 переможець отримає нову касету від українського виконавця або групи з автографом.

FUGEES

Перше слово, яке спадає на думку, коли говориш про FUGEES — це ІНСЦЕНУВАННЯ. Ось і злукавив — зовсім воно не перше. І зовсім воно не спадає. Просто треба ж якось висвітлити музичне явище, яке не має аналогів, ні на що не схоже, всюди вхоже і т. д.

Реп повернувся обличчям до мас. Тобто він і раніше не дуже від них відвертався (MC HAMMER, VANILLA ICE). Але ж то не реп. То його шлягери, периферія. Справжні реperi завжди ховали обличчя під темними відлогами, та обговорювали свої справи.

Феномен FUGEES в тому, що вони претендують на центральність, використовуючи в своїй ідеології мінімальну кількість

ключових слів from the hood (зі двору, з вулиці. Hood — культове поняття чорного американця, що приблизно відповідає нашому «двір» — неофіційна адміністративно-територіальна одиниця). Таким чином вони автоматично відсувають правовірних хіп-хоперів. Якщо ж вони й вживають подібні звороти, то тільки в орнаментальному порядку, лише як необхідну підтримку в утворенні власної унікальної картини світу. В своєму відношенні до вулиці (тобто до світу) FUGEES епічні. Можливо в цьому виявляється їхня освіченість (Lauryn Hill вчиться в Колумбійському університеті, Prakkazzel «Praz» Michel — філософ), а можливо, походження — (Praz та Wyclef «Clef» Jean — сини

ОБЛИЧЧЯМ ДО НАРОДУ

священиків), факт лишається фактом: всі разом вони впевнено дивляться зверх голів своїх побратимів за жанром. І якщо ж вони й виявляють поблажливість у спілкуванні, то тільки для декількох циглиб. Не одержання — роздавання.

В їхніх піснях (або виставах) — маса дійових осіб: гонимці з китайських ресторанів, вуличні пустунки, сповнені білою самосвідомістю ковбої, полісмени, наркомани — загалом, весь традиційний вуличний набір. Відрізняється лише рівень абстрагування. Тіснота та морок існування, справжня ненависть і справжня смерть, які заповнюють собою весь рух, поступилися місцем тому, що в народі звуть порядністю, а в більш вузьких колах, затамувавши подих — любов'ю. Поєднання цих речей (європейської освіти, вільнодумства та гаїтянської крові чоловічої частини групи робить музику групи такою, яка вона є — дещо наївною, дещо смішною, але, за великим рахунком — Християнською).

Натомість про музичну сторону їхньої творчості. Ідеї старі, але лунають по-новому. З трьох їх складових — хіп-хоп, реггі, соул — дві останні звучать більш натурально. Гарно репує лише Lauryn, двоє інших прикидаються. Взагалі, створюється враження, що мова репу для них — чужа, і розмовляють вони нею лише, оскільки цього потребує жанр. Так хлопчина з добродійної родини,

що влучив до поганої компанії, намагається спіймати струмись і вставляє брудні слова там, де їх ставити не треба.

Стихія реггі до них найближча. Ліричні музичні вставки дуже гарні. «No woman, no cry» взагалі звучить відмінно. Приємною є також пісенька «Mista, Mista» про невдачу-наркомана, якому ніяк не вдається добути грошей, і його разів з 15 на протязі пісні пан лає motherfuck'ою.

Про те, що подібні ідеї старі, можна дізнатися лише із спеціальних джерел. Так, суперхіт «Killing Me Softly» — це кавер хіта Роберти Флек (Roberta Flack), який утримувався впродовж трьох тижнів на першому місці в Топ 100 Білборда у 73-ому році. Так в Fu-Gee-La, першому синглі FUGEES, використовується семпл Тіни Марії (Teena Marie) 88-го року; так в «Ready Or Not» також використаний чийсь семпл. Проте все це в традиціях хіп-хопа. Ніхто за це не лає, всім подобається.

Для звіту додаю, що FUGEES відрізняються на сцені тим, що грають на своїх інструментах. Це не в традиціях хіп-хопу. Це навіть революційно.

Лишилося лише навести дискографію групи: 1993 Blunted on Reality; 1996 Score; 1997 Bootleg Versions

P.S. А Lauryn Hill — ще й актриса! Вона знялась в «Sister Act II» з Вупі Голдберг, її пізнають в ресторанах.

Сергій Лучной

ФОТО REUTERS

Джо Дассен:

Остаточено відомо, що 5-го листопада 1939 року у Сполучених Штатах в родині виходця з України (з міста Одеси) режисера-постановника Жюль Дассена та угорської скрипальки народився син, якому дали ім'я Джозеф, скорочено — Джо. Джо на все життя зберіг те, що дороге кожному американцю: національність, будинок у Палм-Спрінгс (що в пустелі за Лос-Анжелесом), громадянство США. З приводу останнього його запитували особливо часто: чому «французька зірка» практично не має відношення до Франції ані за походженням, ані за громадянством? Це багатьох турбувало, але Джо був незламний і на всі пропозиції змінити громадянство не погоджувався. За його словами: «Це як такі, що змінюють ім'я. В них завжди запитують, яке було раніше».

Джо володів кількома мовами, хоча з освітою сталося не кращим чином: за три роки він змінив 11 коледжів. Він навчався в Італії, Великобританії, Швейцарії, Франції, саме тому він розмовляв вишуканою французькою.

Позаяк родина Дассенів була артистичною, то Джо з батьками багато подорожував повсюди, набираючись досвіду. Це потім стало йому у пригоді, коли він сам розпочав кар'єру артиста.

Раптом все змінилося: для родини Дассенів настали важкі часи. В США почалося «полювання на відьом» Маккарті. Всі ненадійні — геть з країни. Батько, Жюль Дассен, після чотирьох років безробіття вирушає до Франції, де поновлює свою кар'єру.

У пошуках благородної та серйозної справи Джо записується на курси до Мічиганського Університету, щоб стати лікарем. До цього він перепробував багато професій: двірник, водопровідник, водій вантажівки, психоаналітик, кухар (втім, такий невдалий, що Джо перевели мити посуд). Та й лікарем Джо стати не судилося: він так і не зміг приборкати в собі огиду до мерців, і коли треба було їх вивчати, повсякчас падав непритомним. Врешті решт він зупиняється на предметі, що колись вивчав у коледжі — на етнології. Коли Дассен отримав ступінь бакалавра, він складає іспити і укладає контракт як викладач університету. Після цього приїздить на відпочинок до своєї родини у Францію, щоб вже ніколи не повернутися до Америки.

Джо був дуже «домашньою людиною», яка любить затишок біля сімейного вогнища. Про ту роль, що відігравали в його житті жінки, широкій аудиторії стало відомо лише у січні 1978 року, коли він одружився з Крісті (попередній його шлюб з Івет Мас'єрі, укладений у 1966 році, виявився невдалим). Проте, на запитання журналістів щодо особистого життя Дассен відповідав чесно, що «в його житті завжди була присутня жінка», хоча і не вдавався у подробиці.

Крістін подарувала йому сина, якого назвали Жонатаном, він став восьмим хлопцем у династії Дассенів, ім'я якого по традиції починалося з літери «J». А через рік на світ з'явився брат Жонатана — Жюльєн.

Перший диск Джо Дассена з'явився у 1964 році, після чого він стає помітною постаттю у шоу-бізнесі. Він працює з такими вже відомими на той час виконавцями як Сальваторе Адамо, Джонні Холідей, а

Доля артиста, його життя та шлях, який він долає, аби досягти успіху та визнання, завжди варті того, щоб цікавити вдячних шанувальників його хисту. Тим більш, якщо це Артист з великої літери. Якщо це — Джо Дассен. Можна багато говорити про майстра, твори якого пережили свого творця. Але біля імені «зірки» завжди точаться плітки, розмови, версії. І деколи буває дуже важко відокремити правду від вигадки. До того ж Джо Дассен був з тих людей, що «заходячи до себе, зачиняють двері», і тому про нього завжди було відомо тільки те, що він сам хотів розповісти про себе.

Мабуть, у своєму житті він мав все, що хотів: успіх, родину, дітей, гроші. Його бажання ніколи не стали старим співаком здійснилося надто буквально: серце Дассена зупинилось у спекотливому червні 1980 року, коли йому було трохи більше 40 років. За своє недовге життя він встиг зробити чимало. А почалося все...

*Salut,
c'est
encore
moi*

пісні з ним створює Клод Лемель (який, доречі, багато писав для Мірей Матьє та Клода Франсуа). Відтоді Джо перестав бути маловідомим співаком з периферії.

Нарешті настав час, бажаний для будь-якого співака, який виступає у Франції, — час виступу в паризькій «Олімпії» — головній сцені країни.

Джо так ретельно і напружено готувався до виступу, що скинув кілька кілограмів ваги. Його зусилля не пропадають марно — публіка його визнає. Починаються гастролі, зйомки програм. Він співає з Олівією Ньютон-Джон, Франс Галль, Джейн Менсон. Його вітають у Мексиці, Лівані, Єгипті, Чехословаччині, Болгарії, Канаді.

Але цей зовнішній вигляд цілковитого успіху та слави мав і зворотний бік. Справа в тому, що напруга такого шаленого ритму життя загострила старі хвороби виконавця: стенокардію, шуми в серці (через це його не призначали до лав американської армії під час війни у В'єтнамі). До того ж, особисте життя Дассена залишало бажати кращого: перебуваючи у стані розлучення, він ледве отримав право бути разом з дітьми. Нервовий та фізичний стан Джо був таким, що організм потребував відпочинку. Клод Лемель їде з ним у Полінезію. Дассен придбав двадцять гектарів землі на острові Тааа, щоб оселитися там після закінчення кар'єри співака.

Вони планували пробути там деякий час і підготували нові програми для виступу на місцевому телебаченні.

Потім була миттєва серцева криза в залі ресторану «Мішель і Еліан» в місті Вайна, що на півночі Таїті. Джо Дассен згасає за кілька секунд на очах Клода Лемеля та всіх присутніх.

У своїй пісні «Люксембурзький сад», що присвячена Парку Мак-Артура в Лос-Анжелесі (його називають ще другим Булонським лісом), Джо Дассен промовляє: «Loin, loin dans l'avenir» — тобто «далеко-далеко у майбутньому».

Ці слова сказані з іншого приводу, але, незважаючи на час, що минув з моменту написання його пісень, вони залишаються сучасними. Вже тоді, багато років тому, вони були спрямовані далеко в майбутнє.

Слава Порохно

У супроводі привидів у білих саванах, на тлі пофарбованих губ, палаючих очей, сухих квітів та кошенят THE CURE зустрічає своє 17-річчя.

Образ людини, що втілює на сцені Robert Smith (незаперечний лідер та єдиний з фундаторів, що зберігся у складі групи), наповнений депресивними зізнаннями, проникливою чутливістю та шизофренічними мареннями. Про це свідчать, зокрема, альбоми «Seventeen Seconds», «Faith», «Pornography»; «Disintegration» та найвідоміші нічні «Boys Don't Cry», «The Caterpillar», «Friday I'm in Love...».

Але вже з перших кроків з'ясовується, що найбільша вправність Роберта полягає в іншому, а саме – в інфікуванні тисяч душ нав'язливими думками дещо божевільного особистого світу. THE CURE накидають аркан своїх марень, з яких важко виплутатись і які поступово заколисують, стаючи вже твоїми мареннями.

*Я так довго дивився на твої фотографії,
що майже повірив у їхню реальність.
Я жив стільки часу поміж твоїх фотографій,
що майже повірив – вони єдине,
що я ще можу відчувати.*

«Disintegration», 89 – «Pictures Of You».

Світ підсвідомості та відчуттів переплітається з реальністю...

Уявляєте собі американську гірку? Її траєкторія, мабуть, найкраще відповідає 17-річному шляху групи, багатому на загрози припинення існування, постійні зміни складу і, навіть, прощальне (щоправда, фальшиве) турне.

Проте THE CURE вже завоювали, бодай, сторінку в будь-якій енциклопедії з рок-музики.

Неповторний Robert Smith (21.04.59, Crawley, Sussex; Англія) – примхливий композитор та ексцентричний текстувик – мабуть, найбільш відповідає найвищій вершині змалюваної нами гірки.

Поїхали?

1972 – Robert Smith купує свою першу електричну гітару та знайомиться у коледжі з Лолом Толурстом. Створюється група THE OBELISK.

1976 – Група у складі Роберта, Лола та Перла Томсона вже під назвою Malice дає свій перший концерт.

1977 – Склад та назва групи змінюються, так з'являється EASY CURE. Починається співпраця з німецькою фірмою Hansa.

1978 – Hansa виступає проти виходу пісні «Killing An Arab», і EASY CURE поривають з нею. Натомість знайомляться з продюсером Крісом Перрі: і фірма Fiction випускає їх «Peel Session».

1979 – Сміт бере участь у турне Siouxsie And The BANSHEES.

1980 – у групі з'являються Simon Gallup і Mathieu Hartley. Побачив світ альбом «Seventeen Seconds».

1982 – 11 червня, після суперечок під час «Pornography Tour», Роберт пориває із Саймоном і повертається до Англії з твердим наміром розпустити групу. Через місяць відеокліпом пісні «Let's Go To Bed» розпочинається співпраця з Тімом Попом.

1984 – Сміт бере участь у запису «The Top» з The Cure, «Hyaena» з THE BANSHEES і у синглі Тіма Пона «I want To Be A Tree». У травні оголошує, що залишає THE BANSHEES.

1985 – Сміт відновлює THE CURE, щоб записати «The Head On The Door». Gallup залишає групу FOOL'S DANCE, щоб повернутися до THE CURE.

1988 – Збирають

20-тисячну аудиторію у Буенос-Айресі та подорожують по Бразилії, дають 8 концертів. До групи приєднується клавішник Roger O'Donnel, ex Psychedelic Furs. «Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me» наближається до 2-мільйонної позначки за кількістю проданих копій.

1988 – Роберт у серпні одружується зі своєю нареченою Mepl.

1989 – «Disintegration» входить до першої десятки американських та англійських хіт-парадів. Лола Толурста виключено з групи з тієї причини, що він перетворився на меблеву річ, яка з'являється лише в годину обіду.

1996 – «Wild Mood Swings» побачив світ, отримавши найтеплішу в історії групи критику.

ВПЛИВИ НА ТВОРЧИСТЬ THE CURE

David Bowie. Можливо, єдина з поп-зірок, образ якої ще більш нереальний, ніж образ Сміта, або, принаймні, може з ним суперничати. Об'єднує їх також надзвичайна прихильність до павуків, які з'являються у відеокліпах та шоу.

Jimi Hendrix. Талант Роберта Сміта як гітариста живиться з джерела революційного та емоційного стилю Хендрікса. Абзац пісні «Foxy Lady» у альбомі «Three Imaginary Boys» нагадує «All Along Watchtower» Хендрікса, що є, до речі, однією з улюблених пісень Сміта.

Siouxsie And The Banshees. Постійні появи Сміта у складі BANSHEES та його участь у їхніх записах, зокрема у «Dear Prudence», – перетворили обидві групи майже на сестер. До того, Siouxsie можна почути у приспіві «I'm Cold» (Jumping Someone Else's Train, 79).

Punk. Здійснив найбільший вплив на групу в час, який передував запису «Seventeen Seconds» та став причиною для їх виключення з університету. Сміт пояснює різницю між EASY CURE та JACKSAW (перша група Галупа): «Вони були більш hardcore, схожими на THE CLASH, тоді як ми були мелодійніші, схожими на BUZZCOCKS».

Dreams & Fears. Починаючи з первістка «Three Imaginary Boys» і до недавнього «Lullaby», сни стали постійним і найбагатшим матеріалом для історій Сміта, і схоже, навіть джерелом натхнення. Так, на протязі 83-го року Сміт навіть зображав їх перед сніданком у своєму записнику. Естетика відеокліпів підкреслює цей вплив.

John Peel. Про харизматичного DJ BBC Роберт сказав: «Він здійснив на мене надзвичайний вплив у певний час. Коли мені було близько 15-ти років, я слухав його програму щоденно: BUZZCOCKS, STRANGLERS... Я мріяв створити диск, схожий на ті, про які розповідав John Peel».

Albert Camus. Натхнення від «Странника» Камю (як наслідок – написання тексту «Killing An Arab») та постійні посылання на «Нудоту» Сартра як на свій улюблений роман

17 РОКІВ ЕКСЦЕНТ

Сміт

привели до того, що якийсь період англійська преса кваліфікувала THE CURE як «нових екзистенціалістів». Відтоді Сміт спробував позбутися цього ярлика.

ДЕСЯТЬ НАЙКРАЩИХ ПІСЕНЬ ЗА ДУМКОЮ РОБЕРТА СМІТА:

JUST LIKE HEAVEN	1987
A FOREST	1980
BOYS DON'T CRY	1979
IN BETWEEN DAYS	1985
LET'S GO TO BED	1982
PRIMARY	1981
FRIDAY I'M IN LOVE	1992
PICTURES OF YOU	1989
THE CATERPILLAR	1984
A NIGHT LIKE THIS	1985

Слід послухати:

«Ohree Imaginary boys» (Fidem, 79)

THE CURE вриваються цим альбомом у світ незалежної музики, намагаючись розворушити пост-панківську атмосферу. Такі пісні, як «Assurance», «Object» чи «Grinding Halt» варті того, щоб виділити їх серед інших. За висловом Сміта, він більше схожий на узагальнення, аніж на дебютний альбом. «Boys Don't Cry» (79) — північно-американська версія альбому є дещо скороченою, в ній немає «Jumping Someone Else's Train» та «Killing An Arab».

«Seventeen seconds» (Fiction, 80)

Група зрештою припиняє сумніви та вагання і знаходить свою артистичну ідентичність із відомим продюсером Майком Хедгесом. Тріо змінюється на квартет — з'являється клавішник Simon Gallup, додаючи до тривожного бриніння гітар неповторний містичний фон. Привабливість таких пісень, як «M», «Secrets», «Play For Today» підкреслюють тексти. Інтонація смутку «A Forest» перетворюється на своєрідний символ групи. Можливо, найсильніший момент у їхній кар'єрі.

«Pornography» (Fiction, 82)

«Pornography» засвідчує прагнення THE CURE не зупинятися на досягненнях та спокусу просувати своє ексцентричне «я» попри всі межі, не стримуючи уяви та не обмежуючись ніякими кліше.

Маємо змогу зазирнути у дзеркальну галерею, де THE CURE сп'яніло граються із своїм відображенням, втілюючи фантазії з приводу сексу, смерті та емоційних переживань, якими багате наше життя. Альбом і до сьогодні слухається з інтересом.

«The head on the door» (Fiction, 85)

«Вчора я зістарився настільки, що відчув, що ось-ось помру. Вчора я став таким старим, що захотів заридати», — повідомляє Сміт на

початку «In Between Days». Не дуже весело... Отже, альбом трохи песимістичний, але найвищого гатунку. Можна відзначити «Six Different Ways», «Close To Me», «Kioto Song». «The head on the door» багатий на оригінальні винаходи щодо поєднання різних мотивів так, зокрема, можна почути казкові східні фрагменти та запальне фламенко.

Можливо, це найкраще знайомство із світом уяви THE CURE.

«Disintegration» (Fiction, 89)

«Disintegration» містить велику частину ескізу «Music For Dreams», з якою Роберт Сміт погрожував розпочати сольну кар'єру.

Цей альбом пов'язує із періодом зрілості в історії групи, — варто послухати ліричну «Love Song» або такі прості та напроход проникливі слова «Pictures Of You».

Але, насамперед, цей альбом відкидає докір критиків щодо незрілості, деякої вічної «неповнолітності» світу THE CURE. Ця згадана тінь, присутня в дитячому жаху у «Lullaby», зростає із героєм «Last Dance» і засмучено проривається у «Closedown»: «Я ніколи не зізнавався, що хотів сказати тобі. Ніколи не знайду відповідних слів. Ніколи не знав, як зробити їх зрозумілими. А зараз мій час вже скінчився», — розповідає нам Сміт в пісні, що закінчує альбом.

Без сумніву, історія THE CURE — це історія Роберта Сміта. Він заснував, він очолював групу після всіх змін складу. Знедавна він є автором кожної із пісень, записаних ними, їхній геній — це його геній. Але в той же час це лише половина історії. Він вигадує свої марення лише 17 років. Є надія, що Роберт подарує нам ще не одну чудову пісню.

Ярослава Наумова

ЯКІ І МАРЕНЬ

група Сходу Сонця

Типова робітничка родина. Девід та Стів Батти. Чесні робочі хлопці. Робітничі пісні південно-східного Лондона. Жертви консервативної системи освіти. Характерний японський грім. Висвітлене волосся. Створення пісень під гітару. Кіпріот та безладовий бас. Псевдоніми. Дебют. Проблеми «Підліткового Сексу». Глем-рок. Рвані фанкові ритми. Приспів, від яких тхне розв'язним діско. Жорсткі глемові гітари. «Communist China». Нова пропаганда. Рівний біт. Химерні електронні кілофони — данина Китаю. Ярмо шоу-бізнесу. Маркетингові стратегії Hansa Records. Наступний альбом. Продовження «Похмурих Альтернатив». «Rhodesia». Пісня протесту. Регей. Басові соло Карна. Турне з BLUE OYSTERS CULT. Антипатія. Конфлікт. «Примістія Берліну». Пафос арт-року 70-х. «Арендатор — The Tenant». Фортепіанна ідея. Вплив Члена Комуністичної Партії Франції Еріка Альфреда Леслі Саті. Експериментування. Драматичні зміни в музиці. Кризовий період. «Життя в Токіо». Продукт на продаж. Класика євродіско. Джорджіо Мородер. Чіткий ритм. Прості мелодії. Короткий авангардний дует клавішних та саксофону. «Quiet Life». Зростання техніки і якості звука. Клавішна музика. Напучення для хлопчиків про тихе життя. Смуток. Лист фортепіано. Гімн «Гімнопедії» Саті. «Відчай В Моді та Інший Бік Життя». Пронизливі зойки саксофону Карна. Чоловічий хор. Оркестрові аранжування Анни О'Делл. Дрейфуючий безладовий бас. Класична ритм-гітара. Категорія нової романтики. Кавер-версія «All Tomorrow's Parties» Лу Ріда. Духові аранжування Карна. Використання клавішних та саксофонів у ритм-секції. Комерційний успіх. Домінування «сільвіанізму». Перехід на новий лейбл. Virgin. «Джентельмени віддають перевагу блондинкам та Полароїдам». Інтерпретація стилю «Тихого Життя». Сформовані саксофонні пасажі. «Свінг». Позивні Радіо-JAPAN. Вишуканий слепово-пливучий бас — насолода Олега Путятіна. Такі собі свінгуючі джазмени й млосний Сільвіан. Роб Дін. Немає місця для зайвої гітари. «Палаючі Мости» із модним після «The Wall» гелікоптером. Пафосно-церковна ремінісценція Брайана Іно. Дивні «Методи Танцю» та мелодії вокалу. Гаелські співи Юкі Фудзії в приспіві. Саксофонні ходи Міка Карна за незвичайними гармоніями. Синтезаторний кілофон. «Nightporter». Уповільнений джаз-вальс із фортепіано, віолончеллю та гобоєм. Революційна «Taking Islands In Africa». Клавішні Рюїті Сакамото — не Захід, не Схід, а щось поміж. Загублені острови біля Африки. Фінальний студійний альбом «Tip

Я ділю світ із тим, хто
Знає що світло все ще
сяє в грі теней
Дощ, Дерево, Крук.

Д. Сільвіан, альбом
«Rain Tree Crow».

Подібно Девіду Боуї, учасники JAPAN сформували, побудували й відкрили стиль «нової романтики», але так ніколи й не використали його комерційного потенціалу у повному обсязі. Стилістика, яку вони залишили, була підхоплена численними епігонами, талановитими і не дуже. Практично всі технічні й музичні знахідки 79-80 рр. були повторені іншими від A.B.C. до D. URAN DURAN, але значно пізніше. Гурт став колись цікавих та плодотворних музикантів. Для цієї четвірки 80-х важливим й прогресивнішим стало створення кожним окремо власне. На відміну від іншої четвірки 60-х.

П'ятирічка романтики у розпалі. Попереду — маса роботи. У Стіва та Річарда спільна праця. Іноді з Міком. Створення альбому «The Dolphin Brothers». Спільні проекти з Тімом Боунсом, групами NO-MAN, ALICE і японськими музикантами: Масамі Цучія й Акіра Мітаке (з групи IPPUDO разом із легендарним басистом Персі Джонсом), Акіо Яно (дружина Р.Сакамото), Юкіро Такахаші (барабанник Y.M.O.), Хираясу Ягучі (один з кращих саксофоністів Японії), Акіо Кобаяші (більш відомий як Холі, який працював потім з PASSES), Хіроші Мікамі, гуртом BLOOD OF POET, гітаристом Джакомо та DJ Такемуро. Робота Дженсена в групі ICEHOUSE, з Джоан Арматрейдінг, Клауді Брюкен (PROPAGANDA), Енні Леннокс, на останньому альбомі Девіда Торна. Річард Барбієрі співпрацював, окрім вищевказаного, із Стівеном Вілсоном (проект PORCUPINE TREE), в соло-альбомі Стіва Харгерта (MARILLION). Для Міка

Карна — створення групи DALI'S CAR з Пітером Мерфі (BAUHAUS), гра з неймовірними інструменталістами Террі Боззіо (Zappa, UK, MISSING PERSONS) і Девідом Т орном в проекті «Polytown». А також з Біллом Нельсоном, Міджем Юром (ULTRAVOX), YELLO, Кейт Буш, Джоан Арматрейдінг, Хідея Наказакі (відомим японським інструменталістом). Для Девіда Сільвіана — необхідність довести, що він більше ніж просто «хлопчик з обкладинки», продовження співробітництва з Рюїті Сакамото (Y.M.O.) і Холдером Цукеем (CAN), праця з Робертом Фріппом, Джоном Хаселем, іншими чудовими музикантами у власних альбомах. Музиканти JAPAN допомагали Девіду в його сольних альбомах, але їхня співпраця була більш щільною. Останній спільний проект «Beginning to Melt/Seed» за участю Девіда Торна, Роба Діна, Стівена Вілсона і «замінника» Сільвіана — Роббі Асето.

Drum». Музика Далекого Сходу (зокрема — Китаю). Довгі гітарні соло — через всю пісню. «Барабан, Що Заговорив». Східна скрипка Саймона Хауса. Обгрунтовані «Ghosts». Штокгаузен. Чародійство над синтезаторами. Пронизливий голос Сільвіана, розповідаючий про привидів його життя. «Canton». Інструментальна китайська. Привид давнього Кантону. Привид сучасного Гонконгу. Образ Міста. Плаваючий бас. Осушнення цих тисячолітніх зву-

конспект легенди

На голій гілці
Крук сидить самотньо.
Осіnnий вечір.

Мацуо Басьо

ків. «Still Life In Mobile Homes». Затактовий позаритмичний спів Сільвіана та зойки Юкі Фудзії. «Видіння (відео) Of China». Підкреслені барабани Дженсена. Танок Лева. Гун-фу. Китайська військова уніформа. Марші Червоної Армії. Покрокове програмування саунду. Семпли традиційних китайських народних інструментів. Аранжації, далекі від традицій західного рок-н-ролу. Перехресні ритми. Поліритмія. Акценти, що не співпадають. Африканська сопілка і діда. Віртуозність й професійність Річарда Барбієрі. Палочки й рис. Портрет Мао на стіні. «Червона книжниця» у серця. «Сині піонерів». Бас, що розмовляє на тлі барабанів. Унікальний дистинктивний стиль Міка Карна. Підйом на Фудзіяму хіт-парадів. «Нові романтики». Стиль руху. Стиль одягу. Стиль комерційного успіху. Мрії про запис шостого альбому в Японії. Батьківщина? Сварка через дівчину. Розпад.

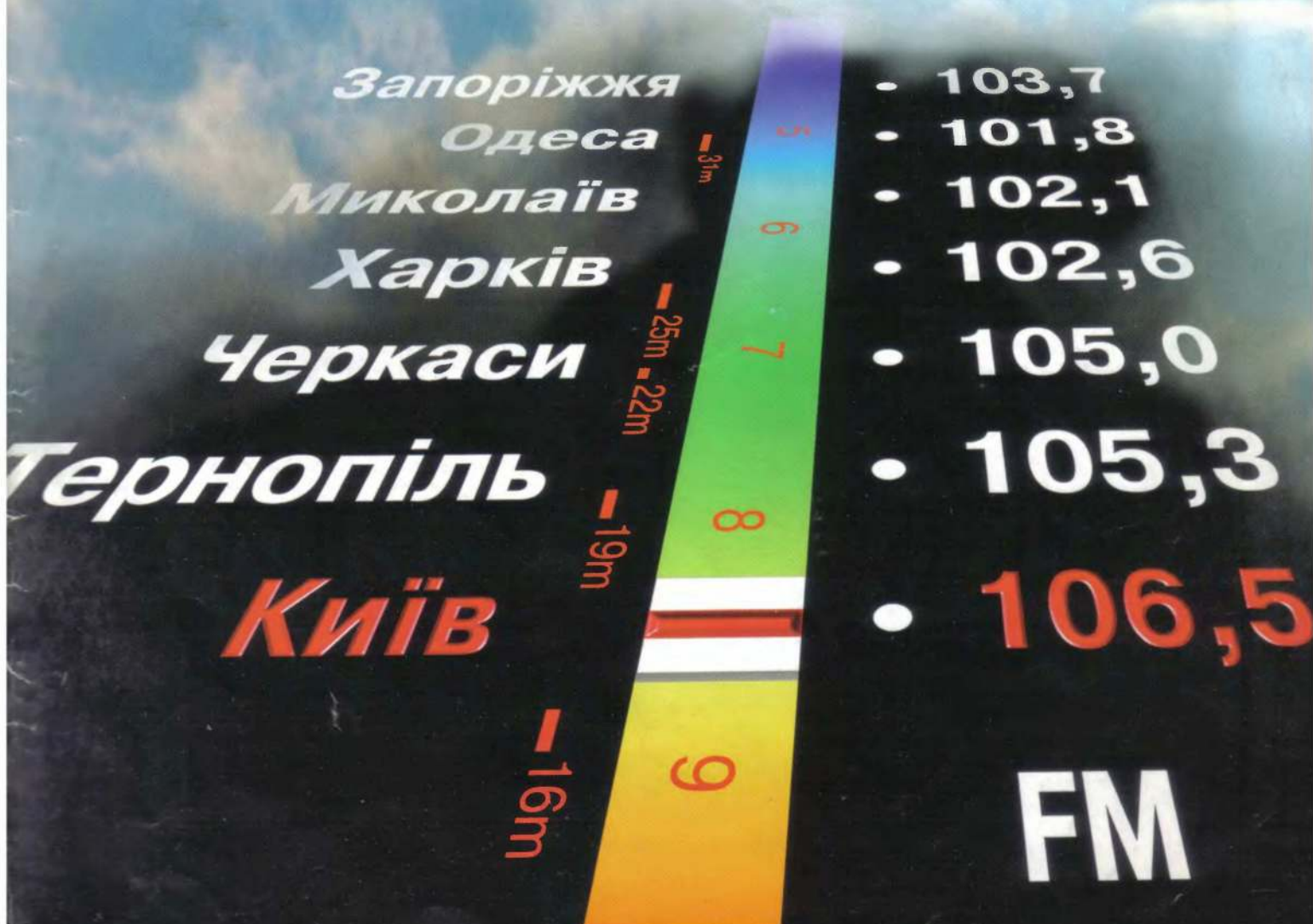
І була зустріч всієї групи десять років потому.

Я бачу світ, який
серцем бере участь
у грі теней
Дощ, Дерево, Крук

Я не вірю верстовим стовбам
Непорозумінні надії
На пів-шляху додому

РАДАІО

Вы в новом свете с нашим светом!

ФИРМА "МЕГА ШОУ" ПРЕДСТАВЛЯЕТ

Свет

Лазеры

Аренда

Продажа

**Организация
шоу-программ**

Украина, 252057, Киев, ул. Металлистов, 17 к 1-5
тел./факс: +380 44 4461281, 4462153, 4468330

